

DİŞİ AŐLAN AYAĞA KALKIYOR

Uyan ve D nyanı DeđiŐtir

LISA BEVERE

Değerli Arkadaşım,

Tanrı, kız çocukları için amaç, tutku ve hünerleriyle tanınacakları bir gelecek hazırlamıştır. Çoğumuz çok uzun zamandır bir gölgenin altında uyumaktayız. Tanrı şimdi bizi uyanmaya, ayağa kalkmaya ve dünyamızı değiştirmeye çağırıyor. Etrafımdaki dünyayı yaratıcı ve stratejik bir biçimde değiştirmek üzere tasarladı.

Dişi Aslan Ayağa Kalkıyor, böyle bir zaman için doğduğunu bildiren Tanrı'nın esinlemesiyle ortaya çıkan bir mesajdır. Tanrı'nın bu mesaj aracılığıyla konuştuğu şeyler, beni her düzeyde güçlendirmiş ve bana meydan okumuştur. Tanrı'nın bu göksel esininin yüreklerine konuştuğu dünyanın birçok bölgesindeki sayısız kadının güçlendiklerini ve bilinçli olarak hizmet etmeye başladıklarını duydum.

Sevgi ve desteğimle bu kitabı sana ve her bir lider arkadaşına gönderiyorum. Lütfen bu kitabı ve online olarak herkesin kullanımına sunulmuş bütün kaynakları tanıdığın herkesle paylaş. Dişi Aslan Ayağa Kalkıyor adlı bu kitabımın karanlığı dağıtman, umutsuzları kurtarman ve Tanrı'nın Egemenliği'ni yeryüzünde sergilemen için etrafındaki başka kişilerle birlikte ayağa kalkman için seni yeni bir konuma getireceğine inanıyorum.

Sevgili arkadaşım, bu mesaj sevme, yönetme, hizmet etme ve verme tarzımı sonsuza dek değiştirmiştir. Bu sayfalarda Tanrı'nın sana yönelik yüreğini ve isteğini araştırırken, senin de değişip dönüşmen için dua ediyorum. Bu mesajın seni ve sana emanet edilmiş insanları nasıl etkilediğini duymaktan büyük sevinç duyacağım.

Gönülden sevgilerimle,

Lisa Bevere
LisaBevere@gmail.com

MESSENGER
INTERNATIONAL
MessengerInternational.org

**DİŞİ AŐLAN
AYAĞA
KALKIYOR**

**LISA
BEVERE**

Lioness Arising by Lisa Bevere, Turkish

© 2014 Messenger International

www.MessengerInternational.org

Originally published in English as Lioness Arising

Additional resources in Turkish by John and Lisa Bevere are available for free download and video streaming at: **MessengerX.com**

and on the **MessengerX** App.

To contact the author: LisaBevere@ymail.com

This book is a gift from Messenger International and is
NOT FOR SALE

“Dişi Aslan Ayğa Kalkıyor” Lisa Bevere, Türkçe

© 2014 Messenger International

www.MessengerInternational.org

İngilizce’deki özgün adı Lioness Arising

John ve Lisa Bevere’nin Türkçe yayınlanan diğeri yayınlarını **MessengerX.com** sitesinden ve **MessengerX** uygulamasından ücretsiz indirebilir ve online seyredebilirsiniz.

Yazarla iletişim kurmak için: LisaBevere@ymail.com

Bu kitap Uluslararası Messenger hizmetinin bir hediyesidir ve
SATILIK DEĞİLDİR

App Store, ABD ve diğeri ülkelerde kayıtlı Apple Inc. şirketinin ticari bir markasıdır. Google Play ve Google Play logo ise Google LLC şirketinin ticari markalarıdır.

İçlerinde vahşi, şiddetli ve güzel
bir şeylerin kaynaştığını hisseden
tüm dişi aslan kız kardeşlerime.

Baş döndürücüsünüz.

Böylesi bir an için doğdunuz.

Gücünüzden, sorularınızdan veya sezgilerinizden korkmayın.

Uyanın, ayağa kalkın ve olmak üzere yaratıldığınız kişi
olduğunuzu fark etmeye cüret edin.

İÇİNDEKİLER

1 Dişi Aslanı Uyandırmak	7
2 Görünmeyen Bir Güç	23
3 Tehlikeli Bir Biçimde Uyanık	41
4 Heybet ve Şaşırmanın Toplamı	61
5 Güç Hizmet İçindir	81
6 Aynı Görev Altında Olmak	95
7 Selamlama ve Tımarlama	119
8 Dişi Aslanlar Stratejiktir	135
9 Dişi Aslanlar Işıқта Yaşar ve Karanlıkta Avlanırlar	157
10 Bir Aslanla Birlikte Yürümek	191
11 Bir Fısıltıdan Bir Kükremeye	207

Dişi Aslanı Uyandırmak

Doğa, bizi özgürlüğümüze kavuşturmak için ruhumuzla işbirliği yapmak üzere tasarlanmıştır.

RALPH WALDO EMERSON

Yıl 1994 ve yaşamımın o döneminde sıradan bir geceydi. Evimi çaresiz bir girişimle düzene soktuktan sonra, yatağa düşündüğümünden daha geç girdim. Üç oğlu olan hamile bir anne olarak, o günlerde deliksiz uyuyordum. Gözlerimi kapatır kapatmaz uyurdum ve yalnızca bir çalar saat, çocuklar veya sabah geç saatlerde odama vuran güneş ışığından uyanırdım. Ama o gece uykuya daldım ve tan ağarırken uyandım.

Tüm vücudum titriyordu.

Tan ağarmadan hemen önce çok canlı ve sıra dışı bir rüya gördüm. Aslında, ona rüya demem, onun bana bir duygu veya gölge şeklinde gelmiş olduğu izlenimi uyandırabilir. Ama bu görüm öyle değildi. Ben düzenli olarak rüya görürüm, ama bu denli yoğun rüyalar pek görmem. Uykumun dünyasında, canlı bir şekilde kendimi uyanık buldum.

Gözlerimin önünde başka bir yer ve zamanı gösteren bir sahne vardı. Artık yeryüzünün yollarında yürümediğimi sezdim. Göz kamaştırıcı bir parlaltısı olmayan bir aydınlığın olduğu bir yerde, göksel bir alemdeydim.

Parıltılı ışık her yeri kaplıyordu ve sanki her şeyden kaynaklanıyordu. Sis veya gölge yoktu, yalnızca görkemli bir renk tonu vardı. Bu canlı renklerden oluşan doygun tonlar, öylesine konsantre gölgelerden oluşuyordu ki, onları tanımlayacak dünyasal terimler bulamıyorum. Pigmentleri kat kat ve çok boyutluydu. Nedense, en iyi mor (ama tam olarak bizim mor değildi) ve mavi (bizimkine benzemiyordu) renkleri anımsıyorum. Kenarları, yanları veya üst sınırı olmamasına karşın, arka plan rengi vitrinde sergilenen şeyi—kusursuz, krem renkli taştan yüksek bir platformda yatar konumda altın sarısı rengiyle bir dişi aslanı sarmalıyordu.

Mükemmel bir kedydi—muhteşem, güçlü ve zengin dokuluydu. Hareket etmesi—ama canlı olduğuna ilişkin aklımda hiçbir kuşku yoktu—hareket halinde gördüğüm yeryüzünde yaşayan herhangi bir hayvandan çok daha diriye. Başu kalktı, ama gergin değildi ve ön ayakları öne doğru uzatılmıştı. Kürkü ve gözleri altın sarısı bir ışıltı yayıyordu. Kusursuz alaca giysisinin altında, her kıvrımı mükemmel bir biçimde yaratılmış kaslarını görebiliyordum. Bu baş döndürücü, sakın dişi aslan şimdi yeryüzünde yaşayan herhangi bir dişi aslandan çok daha sağlam, canlı ve enerjikti. Göksel bir prototip dişi aslanı seyrettiğimi düşünmekten kendimi alamadım.

Kusursuz sütun platformun önüne bir sözcük ve roma rakamı oyulmuştu: Çölde Sayım XXIII.

Bu dişi aslanla karşılaştırıldığında, benim biçimim daha şeffaf, önemsiz ve garip şekilde yakışsızdı. Kendimi bedenimden ayrılmış hissettim ve hamile olduğumun farkında değildim. Seyretmek ve görmek, gayretle gözlemlemek için orada olduğumu biliyordum—öyle yapmakla fark etmediğim bir şeyi öğrenecektim. Görümün ağırlığını kavramaya yönelik içimde bir ivedilik sezdim. Dişi aslanla yapayalnız olduğum halde, hiç panik veya tehdit algılamadım. Meraktan gözlerim fal taşı gibi açılmıştı; onu görmekle sanki ruhum genişliyor ve bağlantı

kuruyor gibi hissediyordum. Etrafımdakileri elimden geldiğince içime alıp işlemeye çalışıyordum. Odak noktam değişti ve dişi aslanın gözlerinin içine baktım. Bunu yapınca, arkamdan bir sesin yüksek sesle şunu duyurduğunu duydum: Bu oğlun doğumuyla bir dişi aslanı uyandıracaksın.

Altın renkli bulanık ışıpta o görkem ve merak son buldu. Sabah olmuştu ve ben de tamamen uyanmıştım. Tüm duyularım korkudan değil, ama daha çok yaşadığım şaşkınlıktan ötürü en üst düzeyde alarmdaydı. Biraz önce neye tanık olmuşum? Zaman geçtikçe, dünyamızın gökte orijinal, zamansız, yani sonsuz ve bütün olan bir şeyin zamana bağlı, gölge biçiminde ve kısmen esinlemesi olduğuna inandım.

DİŞİ BİR ASLAN GİBİ AYAĞA KALK

Tan ağarmanın yarattığı grilikte yatakta uzanırken, tümüyle uyanmış, kalp atışlarım hızla çarpıyor ve bedenim titriyorken, Tanrı'nın gördüğüm bu dişi aslanla ilgili görümü, günlük hayatın koşuşturması içinde kolaylıkla gözden kaçırabileceğim bir gerçeği bana gösterip açıklamak için verdiğini sezdim. Tanrı, tüm dikkatimi kendine çekmişti. Tüm duyularım etkin bir şekilde O'nu dinliyordum. Biraz önce ayrıldığım renkli dünyaya taban tabana zıt bir şekilde, odam solgun ve bomboş göründü. Yeryüzünün sabah sesleri, öteki dünyanın boru sesi gibi gür sesiyle karşılaştırılınca, çok sönük kalıyordu. Biraz önce gördüğüm görümün geriye kalan en son kalıntısını kaybetme korkusuyla yerimden kımıldamadım. Gözlerimi kapattım. Evet, işte oradaydı—dişi aslan, platform, oyulmuş yazıt, arka plan ve ses.

Zaman geçti, kalp atışlarım yavaşladı, bedenim sakinleşti ve ondan sonra gözlerimi açtım. Platformun önündeki duvara oyulmuş yazıtı merak ederek, uzanıp Kutsal Kitap'ımı yatağıma aldım. Bölüm ve ayet numarasıyla birebir bir bağlantısı var mıydı? Varsa, Çölde Sayım 23'te ne vardı? Sayfaları çevirirken, çevirmenin attığı bölüm başlığını ve metnin Balam'ın bir kehaneti olduğunu keşfedince, kalbim duracak gibi oldu.

Balam'ın doğru ve kesin konuşan, ama onursuz bir peygamber olduğunu biliyordum. 19. ayete gelene dek hiçbir şey hissetmeden okumaya devam ettim.

Tanrı insan değil ki, yalan söylesin;
İnsan soyundan değil ki, düşüncesini değiştirsin.
O söyler de yapmaz mı? Söz verir de yerine getirmez mi?
Kutsamak için bana buyruk verildi;
O kutsadı, ben değiştiremem.
Yakup soyunda suç bulunmadı,
Ne de İsrail'de kötülük.
Tanrıları RAB aralarındadır,
Aralarındaki kral olarak adına sevinç çığlıkları atıyorlar.
Tanrı onları Mısır'dan çıkardı,
O'nun yaban öküzü gibi gücü var.
Yakup soyuna yapılan büyü tutmaz;
İsrail'e karşı falcılık etkili olmaz.
Şimdi Yakup ve İsrail için,
'Tanrı neler yaptı! denecek. (Çölde Sayım 23:19-23)

Bu sözler Tanrı'nın sadakati hakkında çok şeyler söylemekte. Vaatleri kesin ve emindir ve kutsamaları geriye döndürülemez. Tanrı'nın sadakatinden ötürü, İsrail büyü ve lanetlerin kirli ve çarpıtılmış etkilerinden özgür ve güven dolu bir geleceğe sahiptir. Tüm bunlar güvence vericiydi, ama sonraki ayet dikkat çekiciydi.

İşte halk bir dişi aslan gibi uyanıyor.
Avını yiyip bitirmedikçe,
Öldürülenlerin kanını içmedikçe
rahat etmeyen aslan gibi kalkıyor.
(Çölde Sayım 23:24)

Titriyordum, hassas sayfaya yazılmış vahşi sözleri yeniden okudum: İşte halk bir dişi aslan gibi uyanıyor. Görüm ham haliyle beni sarstı. Bir aslanla bir dişi aslanın uzandıkları

çayırda ayağa kalktıklarını görebiliyordum. Onlar ayağa kalktıklarında, ovanın dinamikleri birden bire değişti; artık havada esenlik yerine bir elektrik vardı. Her canlı varlık, aslanların pozisyonlarını değiştirdiklerini sezer ve onları dikkatle izlerler. Altın sarısı renkleriyle aslanlar uyanıktılar, geriliyor, havayı kokluyor, egemenlik alanlarını kontrol ediyorlardı ve harekete geçmeye hazırlardı. Belki açlardı. Belki de sınırları belirlenmiş bölgeyi çiğneyen bir düşmanın varlığı onları rahatsız etmişti ve orada olduklarını göstermenin zamanı gelmişti.

Ayağa kalkar kalmaz, hareketlerini sonlandırınca dek, ortamda gerilim yüksek olacaktı. Aslanlar huzursuzlarsa, öteki hayvanlar için de aslanlar kavga edene veya yakaladıkları avla kendilerine bir ziyafet çekene dek, huzur olmayacaktı.

Onlar ayağa kalkınca, ben de ruhumda onların güçlerinin içlerinde kaynamaya başladığını sezdim. Bir erkek aslan veya bir dişi aslan ayağa kalktığında ve dinlendiği yerden ayrıldığında, bundan kim korkmaz ve büyülenmez? Aslanları merak ve kaygı içinde seyrederek. Ama bunun benim için anlamı neydi? Benim bu altın sarısı vahşi ve güçlü yaratıklarla ne gibi bir bağım olabilirdi?

Görüm bir yandan beni heyecanlandırırken, bir yandan da ürküp geri çekilmeme yol açmıştı. Dişi aslanların güneşte dinlenirken yavrularının da yanı başlarında eğlenmeleri fikri hoşuma gitmişti, oysa avlanma ve öldürme sahneleri beni korkutmuş, hatta midemi bulandırmıştı. *National Geographic* veya *Wild Kingdom (Vahşi Krallık)* adlı televizyon programlarını izlediğimde, büyük kedilerin ceylan veya zebra ları yere yıkıp parçaladıkları anlarda gözlerimi başka yöne çevirirdim.

Bu düşünceler aklımda yanıp söndükçe, gece gördüğüm görümdeki sözleri anımsadım: “Bu erkek çocuğunun doğumuyla dişi bir aslan uyandıracaksın.” Bu ne anlama gelebilirdi? Güçlü ve korkusuz dişi aslanla, yatağında uzanan karnı büyümüş hamile bir kadın arasında ne gibi bir bağlantı olabilirdi? Dişi aslanın ben olduğumu söylemek gülünçtü. Ben, kana susamış yırtıcı bir hayvan değil, tofu yiyen neredeyse bir vegandım (hayvansal hiçbir gıda yemeyen kişi). Denetimim dışındaki hemen hemen her şeyden dehşete kapılan ve

tanıştığım insanların çoğundan gözü korkan biriydim. Özellikle güçlü, baskın kadınlardan korkuyordum.

Hamile kalmam bir şekilde bazı şeyleri geciktirdi. Oğluma hamile kalmadan birkaç ay önce hırslı bir dua anında, tüm itirazlarımı bir kenara bırakıp Tanrı'ya, "Tamam, tamam! Ben seninim. Yaşamımda ne istiyorsan, onu yap! Benden her ne istersen, onu yapacağım. Eğer konuşmamı istersen, kadınlarla bile konuşacağım" dedim. Bu duayı ettiğimde, ne söylemiş olduğum konusunda bir fikrim yoktu.

Hamile kaldığımda, tüm verdiğim sözlerin geçersiz olduğunu düşündüm. Görevim ve boyun eğmemin bir teste tabi tutulduğunu düşündüm—İbrahim'in oğlu İshak'ı gönüllü olarak kurban etmesi gibi. Belki gönüllü olduğum için bonus puan alacağımı ve içtiğim andı asla yerine getirmek zorunda kalmayacağımı düşünmüştüm.

Ama bu görüşle, hamilelik öncesi antlaşmamın hâlâ geçerli olduğu anlaşıldı. Bunun bir erkek çocukla ne ilgisi vardı?

Hamileliğim boyunca, bir kız çocuğuna hamile kaldığımı varsayıyordum. Karşılaştığım herkes, bir kız çocuğumuzun olacağını söylüyordu. Hiç kimse bir erkek çocuğu olma olasılığı hakkında bir şey söylememişti. Bir erkek çocuğumuzun daha olacağını içinde bir sır gibi barındıran bir tek bendim.

İnançsızlık içinde başımı salladım. Eğer bunlardan biri doğruysa, bir tür dişi aslana dönüşmek üzereydim, o zaman kesinlikle başka biri bu eli kulağında olan değişimi görecektir diye düşündüm. Bu görüşün bazı ciddi ikincil onaylara ihtiyacı vardı.

ONAY ARAMA

Birkaç hafta geçti ve kendisine büyük saygı duyduğum bir kadın müjdecî şehrimize geldi. İşte şans kapımı çalmıştı! Bir başka hamile arkadaşım beni yemeğe davet etti. Arkadaşım çarpıcı bir biçimde Rab'be dönmüş ve şu anda da Asya'daki ülkesini Mesih'in müjdesiyle sarsmakta olan fevkalade bir iş kadınıydı. Belki dişi aslan vizyonum onun içindi... Konuyu

gelişigüzel bir biçimde dile getirip onun tepkisini görmeye karar verdim.

Öğle yemeğimiz Winter Park, Florida'nın harika ve güneşli bir gününe denk geldi. Üçümüz sokaklarda bir süre dolaştıktan sonra, en sonunda öğle yemeği yiyeceğimiz restoranda hamileliğimin yarattığı tüm ağırlığımla külçe gibi oturdum ve kadın kadına yaptığımız görüşmede dişi aslan konusuna nasıl giriş yapacağımı merak ediyordum. Yemek yerken daha sonra konuyu paylaşma fırsatı doğdu.

Arkadaşım bir kız çocuğu beklediğini söyledi ve müjdecî de benim de bir kız çocuğu sahibi olacağım varsayımından yola çıkarak heyecanlı olduğunu söyledi.

“Ama ya bir erkek daha doğarsa?” diye sordum.

Böylesi bir olasılığı dile getirmemden bile şaşkına döndü. Ne de olsa, üç oğlumuzun olduğunu ve John'ın düşkün olacağı bir kıza ihtiyacı olduğu yönünde akıl yürüttü. Tam o zaman dişi aslan öyküsünü ve bir oğul sahibi olacağımı duyurmaya karar verdim.

Söylediklerimin anlaşılıp anlaşılmadığından emin değildim. Aslında, anlaşılmadığını biliyorum. Ne de olsa, ben bile ikna olmuş değildim. Görümün gerçek olduğunu biliyordum, ama yine de kendi tedirginliğim içinde dişi aslan imgesiyle kendi aramda bir türlü bir bağlantı kuramıyordum. Karşılışmamızı süreçten geçirmeye çalışırken, konuşmaya devam ediyordum, ama benim aklım karışıkken, onlardan konuyu anlamalarını nasıl beklerdim? Benim başıboş düşüncelerim onların kaygılı yüzlerine yansımıştı. Çıkmaz bir sokağa girdiğimi fark edince, birden bire sustum.

Bu uzun bir sesliğe yol açan beceriksiz girişimden sonra hizmetkâr kuşkuyla yüzüme bakıp “Doğum ne zaman?” diye sordu.

Süklüm büklüm bir biçimde “On Ekim'de” diye yanıt verdim. Akla uygun gelen bir şey söylemiş olmaktan dolayı rahatlamıştım.

Geriye yaslanmıştı ve başını sallayıp emin bir ses tonuyla “Hayır, hayır, o zamana dek büyük olasılıkla dişi aslan olmazsın.” dedi.

“Katılıyorum!” diye bağırmak geldi içimden, ama benimle biraz alay edilmiş duygusuna kapılıp, yalnızca başımı sallamakla yetindim. Bir yandan, kendimi rahatlamış hissetmiş ve bir yandan da birazcık rahatsız olmuşum, ama kesinlikle utanırılmış ve belki de kendimi hakarete uğramış gibi hissettim.

O zamana dek bir dişi aslan olamayacağımı söylerken acaba ne demek istemişti? İlkbahar mevsimindeydik ve Ekim'e daha beş ay vardı! Sonuçta bu dişi aslana dönüşmek ne kadar zaman alırdı? Zaten neden gördüğüm görümü paylaştım? Karnımda bir erkek çocuğu taşıdığım ortaya çıkana dek beklemeliydim.

Aklımın karışık olduğunu sezip bir açıklamada bulundu, “Tanrı'nın sende çözmesi gereken daha birçok şey var ... Ekim'e kadar özgür olamazsın.”

Kadının pervasızlığını beğenmesem de, değerlendirmesine katıldım. Ağzımı kapayıp içimden düşünmeye başlayınca, sohbet yavaş yavaş daha önceki normal ritmine kavuştu. Kadın yalnızca benden yansıyan ve açıkça gördüğü şeyleri seslendirmişti. Birçok açıdan kuşku ve güvensizlikle boğuşuyordum. Kocam John bana sürekli “Aklını doldurup meşgul eden onca endişe ve korkuyla yaşamak çok zor olsa gerek” derdi. Haklıydı. Üstelik her seferinde daha da zorlaşıyordu. Uzun süreli bir restorasyon projesi olmaktan bıkmıştım.

ARTIK DAHA FAZLA BAHANEYE YER YOK

Yıllarca kendim için bahaneler üretiyordum. Kanseri yenmiş ve işlevsiz bir geçmişe sahip ev hanımı bir anne olarak okul öncesi çocuklarımla birlikte hayatta kalmaya çalışıyordum. Tanrı'nın daha fazlası için tasarlanmış olduğumu düşünmesi olası mıydı? İçimde güçlü ve biraz da şiddetli bir şey uyandırılmayı mı bekliyordu? Belki daha cesur biri olabilirim. Ne de olsa, gençken macera sever biri değil miydim? Hayalini kurduğum işler arasında suikastçı ve astronot olmayı istediğim bir dönem vardı.

Evet, bir kilise önderine uygun bir eş ve iyi bir Hristiyan kadını olmaya çalışırken, yoksun kaldığım bazı güçlü yönlerimin iyileşmesini istiyordum. Biraz gerinmeye ve güç ve güzellik

içinde ayağa kalkmaya hazırdım. İnsanların beni zayıf ve mız-mız olarak düşünmelerinden bıkmıştım. Geçmişimden gelen acıyı tekrar tekrar hatırlamaktan yorulmuştum. Bir meydan okumaya hazırdım. Kocamın tutkulu ve güçlü olması çok hoşuma gidiyordu, ama onun arkasına saklanmaktan yorulmuştum. Önemsiz şeylerle aklımı meşgul etmekten bıkmıştım. Yapmacık davranmaktan bıkmıştım. Belki dişi aslan görümü tam ihtiyacım olan şeydi! Hoş ve güvenli görünmektense, birazcık sert ve kesinlikle bir hedefe odaklı biri olarak görünmeye hazırdım.

O gün öğle yemeğinden sonra eve döndüm. Gereğinden çok daha sıkı bir şekilde direksiyonu tutuyordum. Göreceli olarak güvenli Honda Civic arabamda bu dişi aslana ilişkin hissi denemeye istekliydim. Arabanın camını indirdim ve bir çağdaş Hristiyan ezgisi açtım ve klimanın yerine rüzgârın “yelemi” havada savurmasına izin verdim. Hepsi şimdi biraz aptalca geliyor (özellikle dişi aslanın yelesinin olmamasından dolayı). Kedi biçimindeki Ray-Ban gözlüklerimle, yan aynada kıvrıkcık, röfleli saçlarımı gördüm... *Bir dakika, bu buklelerde vahşi dişi aslan sarısını mı görüyorsunuz?*

Ekim'e kadar hazır olmaz mı? Ha! Sana göstereceğim! Ben bir dişi aslanım!

Öğle yemeğindeki gaf, arkadaşımın açık sözlü değerlendirmesi ve ilgisi olmayan başka olaylar serisinin birleşimi sayesinde, ilginç bir dönüşüm meydana gelmekteydi. Sanki düelloya davet için yere atılan eldiven yere atılmış gibiydi ve meydan okuma yürürlükteydi.

Oğlum Arden Christopher'un doğumuyla (adının anlamı, sert, kararlı, meshedilmiş demektir), içimde bir şeyler değişti. Yeni bir çocuk anne için daha fazla yük ve emek anlamına geldiği halde, daha odaklı bir kadın oldum. Gördüğünüz gibi, birçok öteki anne gibi, Tanrı bağlantılı varlığım gerginleşmişti. Günlük hayatın işleri arasında neredeyse boğulacaktım. Gidererek genişleyen ve artan ölçüde talepkâr bir hal alan yapmam gerekenlerin listesine o denli odaklanmıştı ki, kim olduğumu bile unutmuştum. Kendimden kuşku duymayla doluydum. Yaşamım küçük, ben merkezci, izole, acıklı, güvende ve etkisizdi. Adımı, kiminle evli olduğumu, çocuklarımın kimler olduğunu

hatırlıyordum, ama ne yaptığım ve kime karşı sorumlu olduğum gibi düşünceler Tanrı'nın kızı olduğum algısını gölgeleyordu.

Ben durduğumda, Tanrı bana gücü fısıldamaya ve beni başka bir adla çağırılmaya başladı. Başka herkesin gözünde belirli bir iş tanımıyla bağlantılı bir adım vardı. Çocuklarım için anne, kocam için eş ve kilise topluluğumuz için de kilise önderinin eşiydim, ama En Yüce Olan Tanrı içinse, basitçe bir kızdım. O'nun kızı olduğum gerçeğine ve bunun taşıdığı anlama odaklandığımda, günlerime yaşam ve güç akmaya başladı ve canım rahata kavuştu. Yüreğim genişledi.

Arden'in doğumundan sonra, güvensizliklerimin, korkularımın, rahat bölgemin, başarısızlıklarımın gölgesinin dışına adım atmaya ve başkalarına ulaşmaya başladım. İlk kitabım olan *Kontrol Dışıyım ve Bunu Seviyorum! (Out of Control and Loving It!)* adlı kitabımı Arden'i emzirirken kaleme aldım. Bu kitabı yazmam bana başka bir dünyanın kapılarını açtı. Birden bire ülke çapında gerçekliğe aç kadınlara konuşmaya başladım. Onların yara ve açıklıklarına ve de sağlıklı kadın bağlantılarına olan açık ihtiyaçlarına bir karşılık vermek amacıyla daha çok kitap yazdım.

Zaman geçti, biz de güneşli, sıcak ve nemli Florida'daki evimizden bir başka güneşli, soğuk ve kuru Colorado'daki evimize taşındık. Colorado'ya taşınmamız ailemizi ev içinde ve bir masa etrafında daha fazla birlikte zaman geçirmeye itti. Ayrıca birçok geçiş dönemini iyi bir şekilde atlatmayı öğrenmek için bizi uygun konuma getirdi. Sonraki on yıl içinde birkaç kez (neredeyse dikkat çekecek kadar çok kez), bir dişi aslan olarak çağırıldım veya öyle olduğum dile getirildi. Bunlara sadece gülümsedim ve artık korkak, çekingen ve ev işleriyle meşgul biri olmadığım için memnundum.

Çekingen ve ev işleriyle meşgul biri olmadığım için memnundum. Dişi aslan öyküsünün bittiğini ve kişisel değişimin neredeyse tamamlandığını hayal ettim.

Ama yanlış düşünüyordum.

LİSA, BUNUN SENİNLE BİR İLGİSİ YOK!

2007 yılının sonbaharında, dişi aslan beni bir kez daha ziyaret etti. Nefes kesici toprakları olan Yeni Zellanda'da bir kadınlar konferansında hizmet eden birçok kadından biriydim. Bu konferansa katılım o denli yüksekti ki, etkinliğe ev sahipliği yapan kilise tüm kadınları ağırlayabilmek amacıyla ard arda iki konferans düzenlemek zorunda kalmıştı.

İlk konferans kilisede, ikincisi de Auckland Arana'da düzenlendi. Birinci konferansı bitirmiş ve ikinci konferans için arenadaydık. Oturumlar başlamıştı. Paylaşan hizmetkâr, yeterli, tutkulu ve Söz'ün sadık kahyasıydı. Ama bilinmeyen bazı nedenlerden ötürü, öğleden sonraki aradan sonra kendimi berbat hissettim. Hazırlanmak için kendimi baskı altında hissetmiyordum—ilk konferansta söylediklerimi tekrarlayacaktım. Yine de, oturumumdan önce acil olarak dua etmem gerektiğini hissettim. Sanki bir tür direniş söz konusuydu. Bunun seçkin katılımcılardan, herhangi bir konuşmacıdan veya konferansa ev sahipliği yapan kiliseden kaynaklanmadığını biliyordum. Hepimiz tek yürektik ve tapınmak, Tanrı Sözü'nü paylaşmak ve kadınları yüreklendirmek için hazır bir şekilde gelmiştik. Ama olup bitenlerin ortasında bambaşka bir şey vardı. Belki Tanrı dikkatimi çekmeye çalışıyordu. Tenha bir yere çekilip bunu çözmem gerekiyordu. Böylece Auckland limanına bakan otel odama çıktım.

Odamda yürümeye ve ellerimi limana doğru uzatarak Tanrı'dan yönlendiriş ve anlayış almak için dua ediyor ve ipodımda "Tanrı'ya zafer sesiyle bağırın" diyen müziğe eşlik ediyordum. Yüreğimi doğru bir konuma getirmek amacıyla, yaşamımda yaptığı çeşitli şeyler için Tanrı'ya teşekkür etmeye başladım. O sırada kaleme almakta olduğum *Nurture (Yetiştirme)* adlı kitabımın el yazma metinlerinin en son düzeltmelerini daha yeni bitirmiştım ve yazma ve düzeltme süreci bittiği için Tanrı'ya teşekkür etmeye başladım.

Benim için kitap yazmak doğum sancısı çekmek kadar zor olduğundan, şöyle dua ettim, *Tanrım teşekkür ederim. Kitabı bitirdim! Seni yüceltiyorum! Yakın zamanda bir kitap yazmak*

istemiyorum! Birden bire Tanrı'nın ruhuma konuştuğunu sezin-
ledim. *Bu şekilde hissetmene üzüldüm...çünkü bir kez daha*
yazman gerekiyor.

Ne? Tanrı'nın bana *ihtiyacı* mı var?

Devam edip şöyle dedi, *gökten stratejiler gönderiyorum.*
Onları Sözüm'de bulacaksın. Bu stratejilerin hepsine sahip olma-
yacaksın, ama büyük bir kısmına sahip olacaksın. Sana konuş-
tuklarımı yazmalı ve kayıt altına almalısın; öyle ki, kızlarım bir
araya geldiğinde, büyük resim oluşsun. Eğer kendi yapboz par-
çanı getirmezsen, resim tamamlanmayacaktır.

Birden bire dişi aslan yine önümde belirdi.

Onun bütün gücüne ve haşin güzelliğine bakakaldım, Sesin
bana, *oğlunun doğumuyla dişi aslanı uyandıracacağını söylemiş-*
tim. Senin dişi aslan olduğunu söylemedim dediğini duydum.

Hemen bakış açımın ne kadar sınırlı, aptalca ve insan kay-
naklı olduğunu gördüm. Ses devam edip şöyle dedi, *İsa, Yahuda*
oymağının Aslanı'dır ve O'nun gelininin bir dişi aslanı uyan-
dırmasının zamanı geldi.

Ardından ilk stratejiyi duydum:

Dişi aslanlar birlikte avlanır.

Şaşırdım. Acaba duyduğum şey Kutsal Kitap'a uygun muy-
du? Bütün bunlar ne anlama geliyordu? Kadınlar, kadınlıkla-
rında güç ve yetiştirme olduğu ve kapasitelerinde değerli
oldukları fikrine alışmaya başlıyorlardı. Şimdi Tanrı bana
onları dişi aslanlar olarak mı çağırmamı istiyor? Bu nasıl
konuya uygun düşer?

Şunu merak ettim, *Tanrı bu kadınların içinde sert ve vahşi bir*
şeyleri uyandırmak istiyor olabilir miydi?

Çölde Sayı 23. bölüm bir kez daha gözlerimin önüne geldi ve
onda Hristiyan kadınlara ayağa kalkmalarına yönelik bir
buyruk görmüştüm. Hemen oracıkta ve o anda dişi aslanları
çalışmaya ve Tanrı'nın kızlarıyla aralarındaki paralellikleri
araştırmaya yüreğimi adadım. Geçen iki yılı dişi aslanlar
hakkında araştırarak, gözlemler yaparak ve yazılar kaleme
alarak geçirdim. İlk başta kadınlarla dişi aslanlar arasında
edebi düzeyde bağlantılar kurmayı düşündüm —yani Tanrı'nın
bana verdiği görümü paylaşmadan— ama zaman geçtikçe, bu

görümün yalnızca bende kalmak üzere verilmediğini fark ettim. Dişi aslan ayrıcalıklı ve özel biri olduğum için bana gösterilmemişti. Ne de son derece öngörülü (vizyoner) biri olduğum için bu imgeyi deneyim ettim. Tanrı bir gün görüşlerine önem ve sözlerine kulak verilen biri olacağını bildiği için bana bu görümü göstermişti.

Defalarca “Bir dişi aslanı uyandıracaksın” tümcesini konuştukça, onun kadınları derinden etkilediğini gözlerimle gördüm. Bazen sanki içlerindeki bir şeye su verilmiş gibi, büyük gözyaşlarıyla karşılık verirler. Öteki zamanlarda, sanki içlerine tanrısal bir esin çekmişler gibi nefes alıp verirler ve güzel ve sert olmakta bir sorun olmadığını fark ederler. Kadınların verdiği karşılığın oldukça olumlu olduğuna inanıyorum, çünkü, Tanrı'nın her bir kız çocuğunun içinde bir çeşit kuzu saklı olduğu gibi, aynı zamanda bir dişi aslan da saklıdır. Ve o dişi aslanın uyanma zamanı gelmiştir.

Bir dişi aslan hakkında düşündüğümde, yüzümde hep bir gülümseme belirir. Omuzlarımı geriye doğru yaslar ve biraz daha dik dururum. Bütün hayvanlardan en çok dişi aslan bir dişi olduğum için beni gururlandırır. Kuşkusuz çok büyük bir gücü vardır. Ayrıca bütün hayvanlardan en çok bir erkek aslanın bir erkeği gururlandırdığını hayal ederim. Aslan ormanlar kralıdır ve kimin kraliçe olduğu konusunda hiçbir kuşku yoktur.

BAK... VE ÖĞREN

Bakış açımızı düzeltmek amacıyla, Tanrı ilk kez bize yaratılışın basitliğine dönüp bakmamızı işaretlememiştir. İsa, çiçekleri düşünmemizi ve Tanrı'nın bizleri giydirip bizimle ilgileceğini öğrenmemizi öğütlemiştir (Matta 6:28'e; Luka 12:27'ye bakın). Aynı şekilde, göksel alemler, Tanrı'nın görkemini beyan etmekte ve O'nun doğruluğunu duyurmakta (Mezmun 19:1 ve Mezmun 50:6'ya bakın).

Gökler O'nun doğruluğunu duyurur,
Bütün halklar görkemini görür. (Mezmun 97:6)

Yaratılışın vahşi ve sert güzelliği, bizi Yaratan Tanrı'ya ilişkin bir anlık bakış sunan bir penceredir. Bu pencereyi ardına kadar açmalı ve Tanrı'nın yabani, sınırsız güzelliğinin içimizde göksel bir korku ve merakla karışık saygı uyandırmasına izin vermeliyiz. Gözlerimizi yaratılışın harikalarına açtığımızda, içimizde Tanrı'ya yönelik derin bir özlem uyanır. Ruhumuz gördüğü şeye karşılık verecektir. Yaratılış şöyle duyurur, "Daha fazlası var! Gördüğünden daha fazlası var! Duyduğundan daha fazlası var. İnsansal fanilikten daha fazlası var. Yücelerde oturmakta olan Sonsuz Tanrı var."

Doğa, bizi
özgürlüğümüze
kavuşturmak için
ruhumuzla işbirliği
yapmak üzere
tasarlanmıştır.
—RALPH WALDO
EMERSON

Mesihimiz İsa, dünyanın temelleri atılmadan önce yaşamını feda edecek Kuzu olarak geldi, Vahiy kitabı O'nu aynı zamanda Aslan olarak göstermekte:

Bunun üzerine ihtiyarlardan biri bana, "Ağlama!" dedi.
"İşte, Yahuda oymağından gelen Aslan,
Davut'un Kökü galip geldi.
Tomarı ve yedi mührünü O açacak." (Vahiy 5:5)

O, bizim *hem* Aslanımız *hem de* Kuzumuz'dur! Bu iki birleşimden daha tezat imgeler olabilir miydi? The Message adlı İngilizce çeviri, bu Yahuda Aslanı'nın "yedi mührü yarıp gidebileceğini" söyler. Vahiy kitabının yazarı olan Yuhanna ağladı, çünkü gökleri, yeryüzünü ve yer altını araştırdıktan sonra, yedi mührü açmaya değer hiç kimseyi bulamamıştı ve böylece aşamalı vahiy başladı. Ardından Yuhanna'nın yanındaki ihtiyarlar onun *bakmasını* teşvik ettiler, çünkü Kuzumuz'da bir Aslan vahiy vardı. Yalnızca o değerlidir ve bu mühürleri açma işini kendisi başlatır.

Bir sökme ve yırtık şiddetli bir rahatlamadır. Hemen yırtılıp ikiye bölünen tapınaktaki kalın perde hatırlatıldı (Markos 15:38'e bakın).

Yırtık, en yukarıdan başlayıp en aşağıda sonlanmıştı.

Bunu seviyorum, çünkü Tanrı her zaman herhangi birimizi kendisinden ayıracak ve engelleyecek her şeyi yırtıp parçalar.

Göksel ve gizemli bir kitap olan Vahiy kitabında bu göklerin tomarını açma eylemi, yeryüzünde şeylerin meydana gelmesini sağlar.

Şimdi bile Tanrı'nın kendisinin bir kısmının mührünü açıp her birimize ve her birimizin içinde o kısmını göstermeyi özlediğini seziyorum. Eğer özlemiyorsa ve eğer içinde her birimize yönelik bir vahiy yoksa, dünyamızın bu acı sonunu anlatan öyküsünü neden yazmış olsun? Ama umutsuzluğa kapılmaya veya ağlamaya değil, ama yeniden gözlerimizi kaldırıp bakmaya ve gerçekten görmeye davet edildiğimize inanıyorum.

Dünyamız göğün vahiylerini ve bilgeliklerini aksettirmektedir.

Göksel Babamız'ın yüreklerimizi açmak için yaratılışı tasarlamış olması ne harikadır. Her bir bitki, hayvan, element ve manzara şunu beyan etmekte, "Ayağa kalk ve olmak üzere yaratıldığın her şey ol." Eyüp'e göre, doğanın bize öğretme potansiyeli vardır.

Yeryüzündeki hayvanlardan çok bize öğretir

Ve bizi gökteki kuşlardan daha bilge kılar (Eyüp 35:11)

Tanrı'nın sevgisinin harikası ve bilgeliğini bize açıklama boyutu kavrayamayacağımız kadar büyüktür. Ama bu bizi şaşırtmamalı. Ne de olsa O Yaratıcı'dır ve şöyle diyor:

Çünkü bütün orman yaratıkları,

Dağlardaki bütün hayvanlar benimdir.

Dağlardaki bütün kuşları korurum,

Kırlardaki bütün yabani hayvanlar benimdir.

Acıksam sana söylemezdim,

Çünkü bütün dünya ve içindekiler benimdir (Mez. 50:10-12)

Kendimizi dünyadaki yaratıklardan izole ederiz, ama Tanrı onları adlarıyla tanır. Yaratılışıyla ilgilenmediğini mi hayal ederiz? Tanrı, yaratılışı kendisi için yaratmıştır. Doğa, Yaratıcı hakkında çok şeyler açıklar, eğer onu dinlersek. Süleyman'ın Özdeyişleri'nde bize şu buyruk verilmiştir, "Ey tembel kişi, git, karıncalara bak, onların yaşamından bilgelik öğren" (6:6).

Tanrı'nın şimdi bizden buna benzer bir şeyler yapmamızı istediğine inanıyorum. Bize dişi aslana bakmamızı ve ondan öğrenmemizi istiyor. Bizi davet ediyor: *Kızlarım, dişi aslana bakın. Onu yakından izleyin. Yabani doğanızı, sert güzelliğinizi ve azgın gücünüzü uyandırmasına izin verin; öyle ki, ayağa kalkabilirsiniz ve sizi olmanız için çağırdığım cesur kadınlar olabilirsiniz.*

Bir dişi aslan kadınlardaki gücü ve cesareti nasıl gösterir? Ve kadınlar dişi aslan gibi nasıl ayağa kalkabilir? Her birimizin kendine özgü yanıtı olacaktır, ama dişi aslanın karakteristik özelliklerine anlık bakış, size anlayış sağlayacaktır. İlerleyen bölümlerde, dişi bir aslanın Afrika güneşi altındaki sakin ve ağır uykusundan ayağa kalkmasının bazı nedenlerine bakacağız:

Güç toplamak için ayağa kalkar.

Başkalarını selamlamak ve yetiştirmek için ayağa kalkar.

Avlanmak için ayağa kalkar.

Öteki dişi aslanlarla birlikte ayağa kalkar.

Yavrularını güvenli bir yere götürmek için ayağa kalkar.

Sürüsünü tehdit eden düşmanla yüzleşmek için ayağa kalkar.

Kralının yanında yürümek için ayağa kalkar.

Dişi aslanın, En Yüce Olan'ın her bir kızının nasıl gücünü benimseyebileceği, cesaretini geliştirebileceği ve dünyasındaki bir değişimi etkileyebileceğinin bir resmi olduğu sonucuna vardım. İçinizde bir dişi aslan mı saklı? Duam o ki, bu kitabı bitirdiğinizde, bunun yanıtına sahip olasınız ve bu yanıtla birlikte içinizde sert, güzel ve vahşi bir şeyler uyansın.

Görünmeyen Bir Güç

Eğer dünya kadınları saf ve temiz bir şekilde insanlığın yararı için bir gün bir araya gelirse, bu, dünyanın hiç tanımadığı bir güç olacaktır.

19. YÜZYIL İNGİLİZ ŞAİR VE DÜŞÜNÜRÜ OLAN
MATTHEW ARNOLD

Bu dönemde uyanmış olabilir miyiz? Bu bir araya gelmiş kalabalığın gücünün önceden ortaya çıkan belirtisine tanıklık etme ayrıcalığına sahiptim. Buna uzaklardaki Avusturalya, Yeni Zelanda, Avrupa ve hatta kendi ülkem olan Amerika'da tanık oldum. Bütün ve gerçek bir hareket olduğunu kuşkusuz kanıtlamış olan bu hareketin ilk meyvelerini gördüm. Toplanmamız bir kızdaki olmaya doğru hızla büyüyor. Bu şair ve düşünürün sözleri içinizde farkında olmadığınız bazı şeylere sesleniyor mu? Ama ben bu alıntıyı ilk kez okuduğumda, aklım orada kaldı ve kelimenin tam anlamıyla nefesimin tutulduğunu hissettim.

Verdiğim fiziksel karşılığın, yalnızca fark edilmemiş olasılıklarımızın büyüklüğüne verilmiş bir tepki olduğunu hayal ede-

bilirim. Bu kitabın başlığından çoktan anlayacağınız gibi, içindeki vahşi, bilge ve harika bir şeyi uyandırmayı özlüyorum. Kadınların iyi bir amaçla bir araya gelme fikri üzerinde derin düşünmeniz konusunda size meydan okuyorum. Gerekirse, alıntıyı yeniden okuyun, çünkü ondaki umut, gerçekten hızlı bir bakıştan çok daha fazlasını hak ediyor; bu anlayış dikkatimizi çekmeye değer.

Kendinize şu soruları sorma cüretini gösterin; Matthew Arnold'ın sözleri bir teoriden, siyasi içerikli bir konuşmadan veya umut dolu bir varsayımdan daha fazlası olabilir mi? Bu anlayış, tam zamanında yetişen, aşırı hoşgörülü veya hatta peygamberliksel olabilir mi? İleriye bakıp günümüzün kız çocuklarını görerek o zamanın uzak bir bakış açısıyla şimdi toplanmamız için bizi yüreklendirmiş olabilir mi? Bu toplanmanın kendi yaşadığı dönemde olmayacağını, olamayacağını bildiğinden mi bu toplanmanın bizim dönemimizde olacağını umut etmiştir? Günümüzün ihtiyaçlarının ne kadar büyük olacağını fark mı etmiştir? Sizi ve beni yaşadığımız bu dönemde fark mı etmiştir?

Bu soruların en iyi yanıtlarının her kadının derinliklerinde yattığına ve sözlerle değil, ama seçtiği yaşam tarzıyla en iyi şekilde sergileneceğine inanıyorum. Kadınların verdiği bu yarıta kendi payımıza düşen rolü oynama potansiyeli, zamandaki yerimize nasıl bir karşılık verdiğimizle bilinecektir. Seçimlerimiz daha çok, onlar da iyi seçimler yapsınlar diye, hem erkek hem de kız çocuklarımızı nasıl konumlandırmayı seçtiğimizle ortaya çıkacaktır.

Zamanımızın kadınları, dünya çapındaki birçok çatışmacı, sınırlayıcı ve kadınlara karşı ön yargıların oluşmasına yol açan kültürel ve dinsel imgelerin üzerine çıkabilecek mi?

Yarın yetişkinlerin sorunlarına yönelik çözüm, büyük oranda çocuklarımızın bugün nasıl yetiştiğine bağlıdır.

— M A R G A R E T M E A D

Deniz aşırı ülkelerdeki cesur kız kardeşlerimiz birçok sektördeki teşvik eksikliğine rağmen, ilerlemeye devam edecekler mi? Batı dünyasında yer alan kadınlar olarak bizler önemsiz,

dikkat dağıtıcı şeylere sırtımızı dönüp dikkatimizi daha değerli ve onurlu amaçlara odaklayacak mıyız?

Katkımızın gerekli olmadığını ve Tanrı'dan kaynaklanmadığını dile getiren çelişkili gürültü ve tartışmaları geçersiz kılacak mıyız? Zamanımızın ağırlığını ve ivediliğini kavrayıp saflara katılmak amacıyla öğretisel ve görüş farklılıklarımızı bir kenara bırakacak mıyız? Yürekleri ve elleri birleştirdikçe, yaş farkı kapanacak mı? İmanda birliğe ulaşacak mıyız? Bu birleşik iman kendisini yalnızca bir inançlar seti olarak mı ifade edecek?

Bu birlik zorla mı, yoksa canlı mı olacak? Bu paylaşılan iman işlerle canlandırılabilir mi ve hemen açık, karşı konulmaz, sert ve sağlam bir şeyin kahyaları olduğumuzu açıklayacak mı? Bir araya gelmemiz umut etmeyi cüret ettiğimiz her şeyi açıkça örnekleyip gerçekten inandığımız her şeyin canlı bir bildirimi olacak mı? Bu iman içe dönüp almaktan çok, bencillikten uzak bir şekilde insanlara ulaşmakla kendini genişletip sunabilecek mi? Dilerim öyle olur, çünkü yalnızca o zaman dünyamızın genişlediğini ve bizim gerinmemizle başka insanların yaşamının etkilendiğini göreceğiz.

Evet, dilediğim ve umut ettiğim her şeyin şu anda birazcık gerinme olduğunu anlıyorum, ama böylesi bir gerinme veya uzanma olmadan da daha çok insana veya daha uzağa ulaşamayacağız. Yalnızca bulunduğumuz yere bakmak yeterli değildir. Eğer yayılacaksak, arkamıza, etrafımıza ve önümüze de bakmalıyız.

Bin sekiz yüzlü yıllara baktığımızda, kadınların sesinin ya çok az ya da hiç çıkmadığı bir zamanı görürüz. Etrafımıza baktığımızda, sesimizin önemini fark ediyoruz. İleriye bakmakla, sözlerimizi ve yaşamlarımızı gelecekte bilgece bir şeyler kuracak bir tarzda bina etmemiz gerektiğini biliyoruz.

Yaşamın birçok alanına bakış açımızı ve o alanlarla etkileşimimizi genişletmemizin zamanı gelmiştir. Bu dinamik gerinme, bir kas grubuna baskı, bükülme veya kasılma eklenince meydana gelir. Gerinebilmek, esnekliği artırır ve yaralanmayı engeller.

Size dişi aslanı tanıtmaktaki amacım, yaşamınıza biraz gerinme ekleyebilme umududur. Dişi aslanın kendinize yönelik

bakış açınızı, kadınlığınızı, güzelliğinizi, gücünüzü, amacınızı, evliliğinizi, dünyanızı ve Tanrınızı genişletmesini arzuluyorum. Dişi aslanın başka insanlarla olan etkileşiminize meydan okumasına ve erkeklerle, arkadaşlarınızla ve ailenizle olan ilişkilerinizi geliştirmesine izin verin. Dişi aslan bile avının üstüne atılmadan önce gerinmesi gerektiğini bilir.

Önümüzde hem kişisel yaşamın, hem de dünyanın gereksinimlerinin gerginliği yatmakta. Bu büyük dünyayı kaplamak için, her ikisini de kapsayan bir vizyonumuzun olması gerek.

KUDRETLE HUZURLU, GÜÇLE RAHATTA OLMAK

Daha fazla ilerlemeden önce, görümden sonra beliren bir soruyu ele almak istiyorum. Tanrı'nın halkını yakıp tüketen bir şiddete giriştiklerini tanımlayan bir Kutsal Yazı'nın üzerinde bir dişi aslan neden huzurlu bir biçimde dinlenmektedir? Zaman geçtikçe, görünüm ve tanrısal esinin içimde uyandırdığı (ve hâlâ uyandırmakta olduğu) tüm düşünceler üzerinde derin düşündüm. İşte derlediğim bazı şeyler.

Tanrı bana dişi bir aslanı daha sonra ona pasiflik ve korku içinde karşılık vermem için göstermedi. Onun imgesi sınırlı ve korku dolu avantajlı durumumu gözler önüne serip bir çelişkiye neden oldu. Bu dişi aslan daha geniş bir bakış açısına gözlerimi açan ve hareket açıklığımı genişleten bir araç oldu.

Yolculuklarım sırasında, bazı muhteşem heykeller gördüm. Danimarka, Roma, Londra ve Paris'te geçmiş fetihlerin ve tarihi özgürleşme anlarının, güç ve kutlamanın olağanüstü başarılarını takdirle anan anıtlar vardır. Bu sanat eserlerinin fotoğraflarını çektim ve onların zariflik ve değişmeyen güzelliklerinin hâlâ nasıl çok şeyler anlattığına şaşışa kaldım.

Ama görümümdeki dişi aslan bir heykel değildi—o bir vahiydi.

Vahiyler, teşhir etme ve şaşırtma öğeleri taşırlar. Önünde hamile olarak ve pijamalarımın içinde titrerken, dişi aslan gerçekten beni şaşırttı ve teşhir etti. Hiç hareket etmediği halde, benden daha canlıydı. Güzelliğinin ve gücünün ışığında, ne

kaybetmiş olduğunu fark ettim. Korku yüzünden, güç, yaşam ve güzellikten yoksun kalmıştım. Gerçek kimliğimin ne olduğuna ilişkin bakış açısını kaybetmiştim ve bu kayıp nedeniyle, Tanrı'nın benim için istediği çoğu şeyi henüz fark edemiyordum.

İsraillilerin kendilerini nasıl çekirgeler ve Kenanlıları da dev yapılı yaratıklar gibi gördükleri aklıma geldi, ama Çölde Sayım 23. bölümden bildiğimiz gibi, Kenanlılar İsraillileri ayağa kalkmakta olan aslan ve dişi aslan gibi görmüşlerdi.

Bu bakış açısıyla gerçeklik arasındaki çelişki, dişi aslan kız kardeşimizle kendimizi karşılaştırdığımızda da ortaya çıkar. Acaba bir gün onun gibi olabilecek miyiz? Bir gün kudretleriyle huzurlu ve güçleriyle rahatta olan kadınlar gibi olabilecek miyiz? Güzelliğimizi rahat bir biçimde giyinecek miyiz?

Dişi aslanın gücüyle rahatlığını gösteren bu imgeyi benimsemeliyiz.

Zamanı geldiğinde, dişi aslan yerinden kalktı. Kim olduğunuzu bildiğiniz zaman gelmiştir. Kendinizi harekete geçirmenin, teşvik etmenin, kıskırtmanın ve uyandırmanın zamanıdır.

Bu kudretle huzurlu ve güçle rahatta dinamiğinin tanrısal bir kadının çok şey anlatan ve güzel bir imgesi olduğunu keşfettim. Sevgili arkadaşlar, *kudretinizle huzurlu ve gücünüzle rahatta* olmanıza izin veriyorum.

Genellikle bu *kudretle huzurlu ve güçle rahatta* eşleşmeleri bir zaman dilimiyle birlikte gelir. İçlerinde bir güç barındırdığını fark ettiğinizde kaynaşırlar. Tıpkı doğruluğun içinde rahata erdiğimiz bir durum olduğu gibi, gücün de bir sığınak olduğu bir alem vardır. Mücadele etmeyi bıraktığımızda, rahatı keşfederiz.

Egemen RAB, İsrail'in Kutsalı şöyle diyor:

"Bana dönün, huzur bulun, kurtulursunuz.

Kaygılanmayın, bana güvenin, güçlü olursunuz.

Ama bunu yapmak istemiyorsunuz— (Yeşaya 30:15)

Orada ona sahibiz! Bunu daha iyi bir şekilde ifade edemem. Sakinleşin, O'na güvenin ve gücünüz ortaya çıkacaktır. Kendi

gücümüze dayanarak mücadele etmeyi bıraktığımızda, gerçek gücümüz ortaya çıkar. Tanrı sizden gücü saklamıyor; onu size veriyor.

Arkadaşımız dişi aslanın tersine, kendi güçlerinden dehşete kapılmış kadınlar gördüm. İçlerinde kendiliğinden gelen fikirler, sorular veya tutkular belirdiğinde, korku içinde irkilirler. Güç, korkulacak bir şey değil, kucaklanması gereken bir şeydir. Yumuşak huyluluğun zayıflık olduğunu hayal etme hatasına düşmeyin. Yumuşak huyluluk, iyi huylu güç veya kontrol altına alınmış kudret demektir.

Musa hem yumuşak huylu, hem de alçakgönüllüydü, ama o yine de güçlü ve hafife alınmaması gereken bir liderdi. Bunun, onun her bir sözüne arka çıkan Kişi'yle karşılaşmış olmasından kaynaklandığını düşünüyorum.

İyi ve kötü hakkında izole edilmiş bir farkındalık insansal çıplaklığımızı mahcup etmekte ve tanrısal bir yanıt için dilenmektedir. Tanrı'nın dışında iyinin alanında yürümek bizi sınırlar. Mevcut dünya sorunları o denli büyük ki, sınırsız yanıtlara gereksinim duymaktalar.

Musa gibi, dünyasal titrememizi dindirecek Tanrı'nın iyiliğine ilişkin bir vahiye ihtiyacımız vardır.

Öyleyse, sevgili arkadaşım, bu iyiye ilişkin vahyin bir parçası olduğuna inanmaya cüret edecek ve böylece Tanrı'nın iyiliği aracılığıyla görünsün diye ötekilerle birlikte bir araya gelip strateji oluşturacak mısın?

ERDEMLİ VE YETERLİ

Bilerek bu “iyi” alanını “hoş” ve hatta “güvenli” alanla sınırlandımadım. Ne de olsa o bir güç. Aynı şekilde *erdemin* de bir güç olarak tanımlandığını duydum.

Erdemli kadını kim bulabilir?

Onun değeri mücevherden çok üstündür.

Kocasına ona yürekte güvenir

Ve kazancı eksilmez (Süleyman'ın Özdeyişleri 31:10-11)

Bekar kadınlar, bu ayetin sizi hariç tutuğunu hayal etmeden önce, İsa'nın sizin damadınız olduğunu anımsayın. Kimin dahil olup olmadığı gibi bir soru sorulamaz; hepimiz dahiliz.

Şöyle bir soru öne çıkmakta, bu buyruk için bize güvenilebilir mi? Etrafımızdaki insanların yaşamlarını zenginleştirecek miyiz? Bir kerecik de olsa yeterli ve erdemli olacak mıyız? Ya da bizi parçalara ayrılmış mı bulacak: erdemli olanlarla yeterli olanlar olarak? Ötekinin olmadığı tek yönlü bir ifade yeterli değildir. Yeterli ve erdemli kadınların onurlu toplanmalarına ihtiyacımız vardır. Yeterli olmamız için ne yapmamız gerek? Oldukça basit, herhangi bir şeyi ve her şeyi yapmalıyız. Gerekli olanı yapmaya yeterli Tanrı'nın kızları olmamız gerekecek.

Geçen on yıllık süre içinde, öteki kadınları yeterli olduklarını fark etsinler diye yüreklendiren harika kadınlarla tanıştım. İhtiyacın artan ölçüde fark edilmesinden dolayı, kadınlar yeterli bir yanıtı sahip olsunlar diye bilinçli olarak bu yönde eğitim almaya yönelmekte ve belirli alanları geliştirmekteler.

Saygılı bir biçimde anlayış ve uygun olma açısından zeki sorular soracak kadar yeterince akıllılar. Gerçekten oldukları kişiler olmaya doğru büyümek için gerekli nitelikleri kazanmayı öğrenmişlerdir.

Kağıt üzerinde büyük planların ana hatlarını çizmek yeterli değildir.

Fikirlerimi yeryüzü üzerine yazmalıyım.

— E M I L E P E R E I R E

Bu kadınlar yetenekli ve kendi kendine yeten, yakında ama bir o kadar uzakta, şefkatli ama bir o kadar sert, saf ama bön değil, güçlü ve kibar, sade ve son derece stratejikler.

Eğer plan ve programlarımız dünyayı ve içinde oturanları değiştirmez ve etkilemezse, o zaman yalnızca teoridirler. Programların canlanması gerekir.

Yapabileceğimiz tek şey, onlara seslerimizi, ellerimizi ve ayaklarımızı vererek katkıda bulunmaktır.

Dünyamız birçok gücün etkisini tanımakta. Dünyamız geçen yüzyıllarda kasırgalar, tsunamiler, muson yağmurları gibi doğanın güçleri tarafından hırpalandı. Yeryüzünün kabuğu deprem-

ler yüzünden sarsıldı ve çatladı. Silahlı güçler onurlu ve onursuz motivler ve amaçlar için bir araya geldi. Silahlı güçlerden oluşan koalisyonlar savaş alanlarında buluştu ve artlarında yıkım ve felaket bıraktılar.

Hangi güç, korkutma, tehdit etme ve yok etme gücünü sergilememiştir? Bu gücün üyelerinin stratejik ve eşsiz rolleri olacaktır. Bu rollerden bazıları görünür, bazıları görünmez, ama hepsi değerlidir. Bu güç, bir kere motivlerinde bencillikten uzak ve hedeflerinde basit olsaydı ne olurdu? Bu nasıl bir kudrete benzer?

Büyük İskender şöyle demiştir,

Ben, bir koyun tarafından yönlendirilen bir aslan ordusundan korkmam; ben asıl bir aslan tarafından yönlendirilen koyun ordusundan korkarım.

Bu bizi anlatan çok çarpıcı bir resimdir. Bizler bir Aslan tarafından yönlendirilen bir koyun ordusuyuz. Bir Aslan'ı izlediğimizden, ürkek koyunlar gibi savaşmamalıyız. Rab'bi izlerken yumuşak huyluyuz, ama savaşırken sertiz. Bu şekilde, yumuşak huylulukla sertlik birleşir ve ikisi birlikte rahat hareket eder. İnsansal güçlerin izlediği yolu ve tarihini incelediğimizde, bir tarza tanık oluruz; güce yükselme dönemi, gücün yozlaşma dönemi, gücü kaybetme dönemi ve içten bir çöküşün yaşandığı dönem.

Ama peki ya başka bir model daha varsa? Ya bir bütünlük oluşturmamış ve henüz kendini ifade etmeyen bir güç varsa?

Bu kitabı bilgisayarda yazarken, harf büyüklüğü kitabın baskıya verileceği harf büyüklüğünden çok daha büyük, çünkü küçük ve yakında olan şeyleri artık görmekte zorlanıyorum. Ama büyük ve uzakta olanı görme yetim çok arttı.

Uzakta birbiriyle çakışan iki imge var: büyük sıkıntı ve muhteşem zafer. Yakın ve uzak diyarlarda, derin ve karanlık bir baskı, ama aynı zamanda görkemli bir ayaklanma görüyorum. Tanrı'nın kaçınılmaz ışığı ve tartışma götürmez adaletiyle bir buluşma sayesinde, dünyadaki büyük kötülüğün ve evrensel

çaptaki adaletsizliğin açığa çıkarılıp ele geçirildiğini görüyorum.

O'nun kız kardeşlerinin, dişi aslanın saldırmaya hazırlanması gibi öne doğru gerindiğini görüyorum. Tüm bunları geleceğimizde görüyorum. Söylediğim hiçbir şeyin sizi şaşırtmadığından kuşkum yok. Sizin gibi, bu şeyleri gazetede okuduğum için görmüyorum. Onları Ruh'ta görecek gözlere sahip olduğum için görüyorum.

Ama yalnızca görmüyor, aynı zamanda duyuyorum. Uzakta ve yakında feryatlar duymaktayım. Karanlığın hapishanelerine tıklmış umutsuz kişilerin yaşadığı zor durumu dinledim. Bu, her gün boğucu baskıya karşı bir mücadeledir. O boğucu baskı, onları seslerini susturmakla ve ardından çocuklarının ağlayışlarını da boğmakla tehdit eder. Bu çaresiz annelerin tek umudu, çocukları için biraz daha fazlası ve iyi bir gelecektir. Genç bir anne sekiz yaşındaki kızını almamız için bize yalvardı, çünkü annesi bağlı çalıştığı genelevde müşterilerine hizmet sunarken, o yatağın altında saklanmaktaydı. Tanrı'ya şükrolsun ki, James ve Betty Robison'ın kurucuları olduğu Life Outreach adlı bir hizmet grubu bu kızı kurtardı, ama anne ayrılmaktan korktuğu için genelevde kaldı— çaresizlik içinde şaşkına dönmüştür.

RÜZGÂR SÖZLERİ

Benim de zaman zaman duyduklarımın şaşkına döndüğüm anlar vardır. Neden?

Görmemek ve duymamak daha kolay olacaktır. Bu doğru olduğundan, çoğu insan bu rahatsız edici ses ve imgelerden dönüp çabucak kulaklarını ve gözlerini meşgul edecek başka şeylerle doldurmakta. Turizmin seks ticareti ile birlikte canlanması bundandır. Tayland'a giden yabancı ziyaretçileri izlediğimde, orada yaşananları sürekli bir parti gibi gördüklerini gözlemlerdim. Konuştuğum Amerikalı bir işadınının namussuzluğunun Tay ekonomisini canlandırıyormuş gibi hareket ettiğine tanık oldum.

Kulağı olan işitsin ve anlasın! (Matta 11:15, NLT)

Bu buyruk, İnsanoğlu olan İsa Mesih göğe çıkıp Tanrı'nın Oğlu olarak haklı yerine oturduktan sonra da değişmemiştir. Vahiy kitabında, bir kez daha dinleyecek kadar cesur insanlara olan acil ve büyük ihtiyacı belirtir.

Kulaklarınız uyanık mı? Dinleyin. Ruh'un kiliselere üflediği Rüzgâr Sözleri'ni dinleyin. (Vahiy 2:7, The Message çevirisi)

Şu soruyu yanıtlamalıyız. Kulaklarımız uyanık, açık mı?

Daha da önemlisi, kulaklarımızın uyanık olmasını istiyor muyuz? Sevgili arkadaşlar, hepimiz yalnızca duyma değil, ama aynı zamanda dinleme süreci içindeyiz. Ben uyanırken, size şu soruyu sorarak, sizi dürtmek istiyorum, “O sesi duydunuz mu?”

Maalesef, korkarım ki, lüks yatağında bir yandan öbür yana dönüp duran uyuyan bir geline benziyoruz. Etrafı yastıklarla çevrili olan bu gelin, kendisini uyandıracak aynı sesi susturmaya çalışıyor. Kalkıp tümüyle uyanmadan önce zamanımızın alarm çanlarının ne kadar yüksek sesle çalması gerekiyor?

Yaralı dünyanın bariz bir şekilde kulak tırmalayan sesine ek olarak, bizi çağıran bir başka ses var. Ama o ses bağırmıyor. Bu ses, bütün bu sesler arasında duymaya gayret etmeniz gereken sestir. Bu ses, Ruh'un sessiz ve sakin sesidir. Her birimiz bu sese karşılık verdiğimizde sesin tonu daha da yükselir.

“Rüzgâr Sözleri” terimini seviyorum. Tanrı sözünü rüzgârın üzerine yerleştirdi. Kutsal Ruh, yaşam ve güç fısıldayan sözler taşıyan bir rüzgâra ya da hava akımına benzetilir. Rüzgârı göremeyiz, ama onun yaratmış olduğu etkileri görebiliriz. Rüzgârın şeyleri dünyanıza doğru ve dünyanızdan da dışarıya doğru üfleme gücü vardır. Rüzgâr enerjisi gemileri ileriye doğru iter ve sessizce karaya oturtur. Rüzgâr gücü denizleri köpürtür, dağları aşındırır. İlerlememize karşı koyan karşı yönden esen rüzgârlar ve bizi ileriye doğru iten kuyruk yönünden esen rüzgârlar vardır. Rüzgâr sürekli olarak dünyamızı çevreler, bazen çok hızlı, bazen de yavaş hareket eder.

Rüzgâr, Tanrı'nın fısıltısını bir yerden başka bir yere taşır.

Çoğunlukla etrafımızı çevreleyip araya karışan yapay sesler, Ruh'un Rüzgâr Sözlere'ni özenle dinleme yeterliliğimizi köreltir.

Dinleme yeterliliğimizin önünde bir başka engel daha vardır. O da çoktan duyduğumuz şeylere karşı aşinalık hissetmektir. Bazı şeyleri tekrar tekrar duyduğumuzda, duymazdan gelip gerçekten dinlemeyi bırakabiliriz.

Birinin ne söylediğini bildiğimizi sanıyorsak, onu farklı bir şekilde dinleriz. Birkaç yıl önce Kutsal Kitap'ı okuduğumda tıpkı böylesi bir durumda olduğumu fark ettim. Kutsal Kitap'ın belirli çevirilerine o denli aşınaydım ki, okurken bir sonraki şeyin ne olduğunu biliyordum. Belki aynı şey sizin de başınıza gelmiştir. Bu, Tanrı'nın Sözü'ne karşı çocuksu merakımı yitirmeme yol açtı. İştahsızlığıma karşı, The Message adlı Kutsal Kitap çevirisini okumaya başladım.

Neden mi? Çünkü şaşırmak istiyordum. Bu nedenle, birçok kutsal yazıyı The Message adlı İngilizce Kutsal Kitap çevirisinden alıntı yapıyorum. Öyle ki, siz de merak uyandıran bir bakış açısını deneyim edersiniz. Kutsal Kitap'ın yerine, başka sözcüklerle yazmayı koymuyorum. Sadece uygun bir dili ve fazladan araştırmayı anlatıma katıyorum. Ama tercih ettiğiniz Kutsal Kitap çevirisini okuma konusunda özgür olun.

Bunu yaptım, çünkü tıpkı sizin gibi, ben de gerçekten duymak istiyordum. Kulaklarımıza bir kere açılınca, seslerimizi ödünç vermekten kendimizi alamayız.

Ağzını hakkını savunamayan için,

Kimstesizin davasını gütmek için aç.

Ağzını aç ve adaletle yargıla,

Mazlumun, yoksulun hakkını savun. (Sül. Özd. 31:8-9)

Bu metinde Süleyman'ın annesi Bat-Şeva oğluna bir buyruk verip görkemli sesini adaletsizliğin yükü altında ezilenlere ödünç vermesini istemektedir. Burası aynı zamanda erdemli kadınla ilgili ayetlerin geçtiği bölümdür. (Sül. Özd. 31:10-31'e bakın). Süleyman'ın annesi gibi, dünyamızdaki erkekleri sesleri bastırılmış insanlar adına seslerini yükseltmeleri için yüreklendirebilir miyiz? Tanrımızın önünde krallar ve kahinler atandık. Ötekiler sessiz kalsa bile, bizim sesimizi yükseltmemiz gerekir.

Bir “Büyük” anne olarak, erkek ve kız çocuklarımla miras alacağı şeyin gerçekten büyük olacağını bilmek istiyorum. Küresel çapta yapılan çalışmalar her geçen gün daha büyük bir fikir birliği içinde cinsiyet eşitliğinin dünyadaki yoksulluk ve terörizmi durdurmakta kayıp halka olduğuna işaret etmekte. 2001 yılında Dünya Bankası çok etkili bir çalışma yaptı, *Gelişmeyi Meydana Çıkarma: Haklar, Kaynaklar ve Ses Açısından Cinsiyet Eşitliği Yoluyla* adlı bu çalışma cinsiyet eşitliğinin küresel çaptaki yoksullukla mücadelede hayati bir önem taşıdığını belirtmektedir. Dünya Bankası'nın baş ekonomistiyken, Lawrence Summers şunları kaleme almıştır. “‘Kız çocuklarına yatırım’ eğitimi, gelişen dünyadaki mevcut en yüksek getiri sağlayacak yöntemdir. Soru, ülkelerin bu yatırıma güçlerinin olup olmadığı sorusu değil, ama daha çok bu ülkelerin daha fazla kız çocuğu eğitilerek ortaya çıkacak büyük soruna güçlerinin olup olmadığı sorusudur.” Birleşmiş Milletler Gelişme Programı da bir çalışma yürütmüş ve şu sonuca ulaşmıştır, “kadının güçlendirilmesi, ekonomik üretkenliğin yükselmesine yardımcı olmaktadır.”

Günümüzdeki terörizm, güvenlik uzmanlarını kendi cinsiyet konulu çalışmalarını yapmaları yönünde teşvik etmiştir ve şu sonuçlara ulaşmışlardır:

Bu kadar çok Müslüman teröristin olmasının nedeninin Kuran'la pek ilgisi yoktur. Bunun nedeni, daha çok birçok İslam ülkesinde ekonomik ve sosyal yaşama katılan güçlü kadın noksanlığıdır... Askeri yetkililer kızların güçlendirilmesinin terörizmi güçsüzleştireceğini ileri sürmekte.

Bu son derece önemli, bilgelik dolu ve oldukça ayrıntılı çalışmalar için büyük masraflar ve emekler harlandı. İnsansal bilgeliğimizin bizi Tanrı'nın ta en başta söylediği şeye yönlendirmesi beni her zaman şaşkınlık içinde bırakmıştır. Dünyada bir sorun olmadan çok önce, dünyada bir yanıt vardı: kadın.

Erkeğin yalnız olması iyi değildir. Ona, tamamen ondan olan bir yardımcı yapacağım. (Yaratılış 2:18, NLT çevirisi)

Erkeğin yalnız olması iyi değildi. Şimdi, tıpkı o zaman olduğu gibi, hayatın denklemlerine kadınları eklediğimizde, çoğalma meydana gelir ve bu erkek, kadın, çocuklar ve birlikte paylaştığımız dünyamıza iyilik getirir. İzole edilmiş bir yaşam “iyi olmayanı” davet eder. İnsanlar, birbirlerine bağlanmaları için yaratılmışlardır. Öyleyken bile, yalnız erkeklerden oluşan geniş çaplı birliktelikler potansiyel bir felakete davetiye çıkarıyor görünmekte. Yaratılış ve günümüzdeki çalışmaların ortaya koyduğu sezgilerden yola çıkarak, erkek egemen kültürlerin birçok düzeyde sağlıksız olduğu sonucunu çıkarabiliriz.

Uşak gibi davranmak üzere yaratılmadınız; sizler ortak mirasçısınız. Kadınlar, Tanrı'nın yanıtlarıdır. Kadın seslerinin dahil edilmesi, tüm çocuklar için eğitim fırsatını artırmakta, ekonomiyi canlandırmakta ve açıkça terörizm riskini azaltmaktadır.

Peki, bu kadın yanıtı neye benzemekte?

Kadınısı yaratılışımı keşfedip bunu kutladığımda, sonradan akla gelen bir düşünce olmadığımı fark ettim. Bir kız çocuğu, eş ve anne olarak, bir yanıtım. Eğer bir yanıt idiysem, o zaman yaşamımı çevreleyen kız kardeşlerimin de yanıt olduklarını düşünmek bana mantıklı geliyordu. Tanrı'nın gözünde ikinci sınıf vatandaşlar değiliz. Siz, ey sevgili arkadaşlar, insanın karşılaştığı sorunlara canlı ve nefes alıp veren bir çözüm olma potansiyeline sahipsiniz.

Seyahat edip bu basit gerçeği genç ve yaşlı kadınların yaşamları üzerine duyurdukça, yanıtlarını açıkça görebiliyorum. Kadınlar, sadece söylediklerimi titreyen yüreklerle duymakla kalmazlar; yüksek sesle konuşur ve ona inanırlar;

“Ben bir yanıtım.”

O anda bir gerilme, bir tanrısal esin vardır. Gözleri yeniden konumlandırılır ve Tanrı'nın onları baştan beri gördüğü gibi kendi kadınlıklarını görmeleri için gözleri açılır.

Ama bu farkına varma durumu, bizim için yalnızca bir başlangıçtır.

Kadınlar, ekonomiyi canlandıran kolektif bir güçten çok daha ötedirler. Ve sorunlara çözümler bulma yeteneğimizle,

yeni sorular baş gösterir. Kadınların insanlığın dostları olarak görüldüğü yeni bir haklar bildirgesi yazıyoruz. Kadın ve çocukların hoş karşılandığı ve istismara uğradığı ülkelerin ayrıntılı planlarını çıkarmak amacıyla toplanıyoruz.

Göklerin kız çocukları hakkında bildiğim bazı şeyler şunlardır:

O sevimli, zeki ve yeterlidir.

Yaşamı, izole bir yaşam değil, bağlantılı bir yaşamdır.

Tanrı tarafından sevmekte ve Şeytan tarafından nefret edilmektedir.

Hem göze çarpmayan, hem de açıkça görülen araçlarla dünya çapında ezilmektedir.

Geriye şu soru kalıyor: desteklenip stratejik olduğunda, kollektif anlamda ne olabilir?

GİZLENEMEZ BİR ŞEY UYANIYOR

Life Outreach hizmet grubunun partneri olarak Güneydoğu Asya ve Hindistan'a seyahat etme ayrıcalığına sahip oldum. Başkalarının mevcut gereksinimlere bir karşılık verebilmelerini sağlamak amacıyla yeterince güçlü ve etkili öyküler yakalamak umuduyla oralara seyahat ettim. Kamboçya, Tayland ve Bombay'a seyahatlerimde yoksulluğun yol açtığı felakete ve seks ticaretinin yol açtığı rezalete tanık oldum. Ama aynı zamanda insanların mevcut üzücü duruma cömertçe karşılık verdiklerini ve organizasyonların birlikte çalışmaya başlamasıyla umut ve yeniden düzelve vaadini de gördüm.

Birlikte çalışma ve karşılık verme konusunda her yerde büyük bir ihtiyaç var. Ukrayna'da bir arkadaşımın kahvaltısı yapıyorduk. Göz alıcı bir kadın içeri girdi. Bu kız güzel kadınları olan bir ülkede olağandışı değildi, ama altmışlı yıllarında olan bir adamla birlikte olması onu olağandışı kılıyordu

Yüksek topuklu ve çekici bir pantolon giyinmiş olan kız on sekiz yaşından daha büyük olamazdı. Hemen yanı başımızdaki masada oturuyorlardı. Kız kahvesini yudumluyor ve boş gözlerle pencereden dışarıya bakıyorken, yaşlı adam yemeğini

yutarcasına yiyordu. Büfenin arkasındaki genç adam kızın kulağına bir şeyler fısıldadı, kıs kıs güldü ve ona gitmesi gereken yolu gösterdi. Çok geçmeden kızın iki katı yaşında bir başka adam onlara katıldı. Ağlamak istedim. Kız çok yalnız ve kayıp görünüyordu. Yüksek ücretli bir fahişe olduğu açıktı, ama tek gördüğümüz şey, sık giyinme oyunu oynayan ve onun yaşamını yutan iki zampara işadaminin arasında oturan sevgiye aç bir kız çocuğuydu.

Seks ticareti içinde yer alan bazı kız kardeşlerimizle doğrudan konuştum. Evet, onlar gerçekten de bizim kız kardeşlerimiz. Onlar kendi iradeleriyle fahişe olmuş değiller; onlar kurban ve hayatta kalmaya çalışan cesur insanlar.

Hindistan'da uzun ve nemli bir günde, Life Outreach hizmet grubunun bir küçük apartman dairesinde bir araya topladığı genç kızlar ve daha yaşlı kadınlardan oluşan bir grup insanın yürek paralayan öykülerini dinledim. Her biri öykülerini biraz farklı bir biçimde anlattı— bazıları göz yaşları içinde, bazıları da görünürde herhangi bir duygusal tepki olmadan anlattı.

Öykülerini neden dinlemek istediğimi merak ettiklerinden emindim. Onların duygularını anlayıp paylaşan biri miydim? Onları yargılıyor muydum? Onları gerçekten de anlayabilir miydim? Onlara verecek bir yanıtım var mıydı?

Bu kadınlardan adını Sama diye çağıracağım biri, Nepal'ın kırsal kesiminde yer alan bir köydendi ve genç kız olduğu dönemi anımsıyordu. Rüyalarla doluydu, ama aynı zamanda annesinden dolayı büyük bir hayal kırıklığı yaşıyordu. Bir gün bir amca tartışmalarına kulak misafiri oldu ve Sama'yı kenara çekti. Onu kendisiyle birlikte Bombay'a götürmeyi teklif etti. Orada fırsat, eğitim ve rüyalarını gerçekleştirme olanağına kavuşacaktı.

Vaat karşı konulamazdı.

Tan ağarmadan önce, Sama ve amcası sessizce küçük köylerinden sıvıştılar. Nepal'dan Hindistan'a geçerken uzun ve tehlikeli bir yolculuğa cesaretle göğüs gerdi.

Bombay'a vardıklarında, amcası onu eski püskü bir motel odasında dinlenmesi için tek başına bıraktı. O uyurken, amcası onu sattı.

Sama, akli karışık ve etrafı yabancılarla çevrili bir şekilde uyandı. Şimdi amcasının ödediği parayı geri ödemesi için çalışmak zorundaydı.

Sama, yerel bir geneleve götürüldü ve orada karanlık bir odaya kilitlendi. Ne olacağına ilişkin hiçbir fikri yoktu. Dil bile bilmiyordu. Kapı açıldı ve hizmet almayı uman bir müşteri içeri girdi. Müşteriye karşı koyduğunda, o tecavüze uğrarken dört kadın onu sıkıca bastırdılar.

Sama, on üç yaşındaydı.

Zaman geçti. Sama, dili öğrendi ve amcasına olan borcunu ödedi ve süreç içinde becerikli bir iş kadını oldu. Gelecekte başka hiçbir beklentisi ve gidecek bir yeri olmadığından, genel-ev sistemi içinde yükselip genelev işleten bir kadın oldu. O artık genç kızları satın alıyor ve satıyordu. Sözüyle seks ticaretine konu olan genç kızlar zorla bastırılıyordu. Sama, genç kızların tecavüze uğramasına gözetmenlik yaptı ve boyun eğmeleri için dövülmeleri için buyruk verdi.

Sama'yla tanıştığımda, tüm bunların doğru olacağına inanmak çok zordu. Artık bir genelev işleten bir iş kadını değildi; kendi halinde orta yaşlarda bir kadındı. Biri onunla Tanrı sevgisini paylaşmış ve o da Hristiyan olmuştu. Aynı zamanda kendisine genelevden çıkma fırsatı sunulmuş. Sama da genel-evlerden çıkma cesaretini kendinde bulmuş. O şimdilerde bir zamanlar baskı uyguladığı aynı genç kızları kurtarmak için gecesini gündüzüne katmış durumda.

Sohbet ederken, Sama'nın nasıl olur da bir genelev işletmecisi olduğunu anlamaya çalıştım. On üç yaşında genç bir kızın nasıl korktuğunu unutmuş muydu? Ona sordum.

“Sama, genç kızların kaçırılmasını, tecavüze uğramasını ve dövülmesini nasıl izleyebiliyordun?”

İç geçirip başını sağa sola salladı.

“Yaptıklarımızı sırf hayatta kalmak zorunda olduğumuz için yaptık.”

Birçok kişi için, ellerindeki tek şey, hayatta kalma dürtüleridir.

Bir reddedilme dağına tırmandım. Dayanaksız ve eğreti evlerin yan yana dizildiği kirli sokaklarda yürüdüm. O evlerin

çatıları altında sığınak bulan insanların kendilerini çaresiz hissetmeleri hiç de garip değildir. Kılık değiştirerek genelevlere sızdım. Batı'daki amaçsız kadınların bunalımlı, bezgin hallerini gördüm. Kim olduğumuzu unuttuğumuz için kaynakların boşa harcadığına tanık oldum. Sorunları ilk elden gördüm ve yanıtları da görmeyi umut ediyorum. İşte size esinleyici ve meydan okuyucu *Half the Sky (Göğün Yarısı)* adlı kitabın kapanış notlarından çarpıcı bir metin:

Tarihin akışı, yük hayvanı ve seks oyuncakları olan kadınları, gerçek insanlara dönüştürüyor. Güçlendirilmiş kadınların ekonomik avantajları, o denli büyük ki, ulusları o yönde ilerlemeleri için ikna ediyor. Çok geçmeden, seks köleliğini, namus cinayetlerini ve asit saldırılarını, Çin'de kadınların küçük yaştan itibaren ayakları fazla büyümesin diye ayaklarına demir ayakkabı giymeleri gibi, akıl sır ermez ve kabul edilmez bir şey olarak değerlendireceğiz. Soru şu, bu değişim ve dönüşüm ne kadar sürecek ve bu dönüşüm tamamlanmadan önce genelevlerde kaç genç kız daha rehin alınacak— ve acaba her birimiz bu tarihi hareketin bir parçası olacak mıyız, yoksa sadece izlemekle mi yetineceğiz?

İşte her birimizin önünde duran soru bu.

Sizleri bu vahiy içine dahil etmek için bunları yazıyorum. İçten duam o ki, sözlerim içinizde kontrol edilemez ve gizlenemez bir şeyleri uyandırsın. Bir dişi aslanın gücüyle ayağa kalkacağınızı ve gittiğiniz her yere Tanrı'nın harika işlerini götüreceğinizi umut ediyorum. O zaman hep birlikte bu dünyanın hiç görmediği o güç olacağız. Okumaya devam edin benim sevgili dişi aslan kız kardeşlerim ve uyanın.

Tehlikeli Bir Biçimde Uyanık

Uslu kadınlar ender olarak tarih yazarlar.

LAUREL THATCHER ULRICH

Dişi aslanı inceleme çabamda, dişi aslanları farklı ortam, aşama ve etkileşimlerde gözlemlemek amacıyla, kitaplar ve makaleler okudum, DVD'ler, belgeseller ve hatta Youtube'taki kısa klipleri bile izledim. Afrika'da Safa-ri'ye çıktığım halde, dişi aslanlara ilişkin Amerikan bakış noktam en iyimser görüşle sınırlıydı. Kendimi dişi aslanlar üzerinde uzman olarak değerlendirmesem de, onlara hayranlıkla bakan bir gözlemciyim.

Belgesellerden biri, Güney Afrika'da yeni belirlenmiş bir koruma alanına yerleşen iki dişi aslanla bir aslanı izliyordu. Aslan sürünün egemen erkeği idi ve iki dişi aslanın da yardımıyla kendi egemenliğini başarıyla kurmuştu. Her üçü birlikte Güney Afrika'da koruma altına alınan bölgenin büyük bir kısmında egemenlik sürüyorlardı.

Aslan sürüsünün hareketlerini ve ilerleyişini izlemek amacıyla aslana özel bir tasma takılmıştı.

Koruma bölgesinde iki yıl geçirdikten sonra, tasmanın çıkarılma zamanı gelmişti. Aslanı artık izlemenin bir gereği kalma-

mişti. Ayrıca tasma aslanın tüm yelesinin ortaya çıkmasını engelliyordu ve yelesinin mümkün olduğunca büyük görülmesi için tasmanın çıkarılması gerekiyordu. (Aslanlar birbirlerinin yelesini bölgenin egemenliği için ötekine meydan okuyup okumayacağına karar vermek için görsel bir ölçü olarak kullanırlar. Rakibin yelesi ona meydan okuyan aslan için çok geniş görünürse, bu, öteki aslanın boğazına dişlerini geçiremeyeceği anlamına geleceğinden, yüzleşmekten vazgeçer.)

Orman korucularının özel tasmayla izledikleri aslan, iki yıl önceki gibi artık genç, uysal ve kolaylıkla korkutulan biri değildi. Kudretliydi. Dişi aslanın da yardımıyla başarıyla bölgeye yerleşmiş ve bölgesine tecavüz etmeye çalışan rakiplerine karşı sürüsünü savunmuş ve defalarca kendisinin deneyimli bir koruyucu olduğunu kanıtlamıştı. Vahşi, korkusuz ve özgür bir biçimde gezinmeyi öğrendiğinden, şimdi artık kolay kolay ele geçirilemez bir aslandı. Orman korucularının tasmayı çıkarmaları için onu uyuşturmaları gerekmekteydi. Aslanın yerini belirlediler ve aralarında güvenli bir mesafeyi koruyarak ona sakinleştirici bir dart fırlattılar. İlki onu neredeyse hiç ürkütmedi; görkemli sarımsı bakışını onlara doğru doğrulturken hiç orali bile olmadı. Bir kez daha fırlattılar. Aslan bir süre sendeleyerek yürüdü sonra olduğu yere yığıldı. Korucular hemen harekete geçti; araçları çalılıklar arasından geçerek ve tümsekli arazide zıplayarak bu kocaman, sarımsı renkli yerde yatan aslana yanaştılar.

Tam Jeep'ten aşağıya atlayıp tasmayı çıkaracaklarken, tahmin edin kim göründü? Aslanın alfa dişisi— ona bir şey yapılmasına asla izin vermeye hiç niyeti yoktu. Dişi aslanın kendisini çevreleyen şeylerin arasında kendini gizleme veya görünmeme yeteneği yüzünden, orman korucuları o kendisini görünür kılana dek onun varlığının farkında değillerdi. Onun farkında olmamaları, onun da onların farkında olmayacağı anlamına gelmiyordu. Aslanının yerde olduğunu fark eder etmez, ayağa kalkıp saklandığı yerden açığa çıktı. Varlığını cesaretle orman korucuları ekibine gösterdi.

Kendisini yere düşen aslanla azimli orman korucuları arasına yerleştirdikten sonra, eşinin önünde ileri geri hareket

ederek tehdit eder bir biçimde kükredi. Kalkık kulakları ve kabaran kürküyle, mutlu olmadığını adamlara gösteriyordu.

Orman korucularının sakinleştiricinin etkisi kaybolmadan önce aslana ulaşım boynundaki tasmayı çıkarmaları için çok kısa süreleri vardı, ama dişi aslan bunu onlar için olanaksız kılıyordu. Orman korucularının elinde tek doz sakinleştirici ilaç kalmıştı. Aslana ulaşmak için dişi aslanı uyuşturmaları gerekiyordu. Nişancı bir kez daha silahını doğrulttu ve iyi bir nişan aldı. Dart dişi aslanı vurduğunda, öfkeli dişi aslan koruculara doğru döndü, ardından dart altında kalacak şekilde yere yığıldı. Koruculardan oluşan ekip iğneyle uyuşturulmuş aslana yaklaşıırken, havadaki tansiyon elle dokunulabilir derecede yoğundu. Dişisi gibi, erkek aslan da etkisiz hale getirilmişti, ama bilinci yerindeydi ve gözleri onların her hareketini izliyordu.

Bir korucu fısıltıyla konuşarak ve yelesinin alt kısmına uzanarak tasmayı koparmak için keskin bir avcı bıçağı kullandı ve ardından da aslanın vücudundaki iki dartı çıkardı. Orman korucuları daha sonra uzaklaşıp dişi aslanla ilgilendiler. Koca kedilerden biri veya ikisi uyanmadan, işlerini çabucak bitirmek zorundaydılar. Yan tarafı üzerine uzanan dişi aslanın memelerinin etrafındaki derinin kalınlaştığı görülüyordu. Bu da onun hamile olduğunun göstergesiydi. Nazikçe ve oldukça dikkatli bir biçimde arka kısmını kaldırıp hemen dartı çıkardılar.

Arka tarafta aslan hırlıyor ve kalkmaya çabalıyordu, ama daha ayakları üzerinde kalkacak durumda değildi. Korucular hızlı bir biçimde araçlarına dönerken asla sırtlarını aslanlara dönmediler. Jeep'in motoru çalıştırıldı ve ekip oradan uzaklaşmanın getirdiği rahatlama ile duyulabilir bir biçimde derin bir oh çekti. Fısıltılı konuşma tonunu bırakan belgeseli anlatan kişi, "Tümüyle uyanık olduklarında, aslanların bulunduğu yerde olmaktan daha tehlikeli bir şey yoktur" şeklinde bir açıklamada bulundu.

SAKİNLEŞTİRİCİ VERİLMİŞ HRİSTİYANLAR

"Tehlikeli" ve "tümüyle uyanık" kavramlarını bir arada duy-mam dikkatimi çekti. Acaba aslanlar gibi tümüyle uyanık

olsaydık, ne olurdu? O zaman, ancak o zaman birçok insanı tutsak eden karanlığın egemenliğine bir tehdit unsuru olabileceğiz.

Sevgili arkadaşlar, bu noktada düşmanımızı gerçekten korkuttuğumuzu ve bizi kontrol altında tutmak için elinden gelen her şeyi yaptığını her birimizin fark etmiş olması için dua ediyorum. Gerçekten uyanık ve hareketli halde olduğumuzda, bizi tutsak almak ve zincire vurmak için bize yeterince yaklaşamayacağını biliyor. Buna karşı, Tanrı'nın yapmamız için bizi çağırdığı şeyleri yapmayalım diye bize sakinleştirici iğne yapar. Ama gördüğüm görünümdeki dişi aslan gibi, uyanmalı, ayağa kalkmalı, kim olduğumuzu hatırlamalı ve elimizde ışıkla bu dünyadaki kötülükle yüzleşmeliyiz.

HER GÜN SAKİNLEŞTİRİCİ VERİLMEK

Her günkü yükümlülüklerinizi yerine getirirken, zamanın nasıl geçtiğini anlamayacak, uyuklayacak ve Tanrı'ya karşı kayıtsız olacak bir biçimde bir şeye dalmamaya ve yorulup bitkin düşmemeye dikkat edin. Gece bitmek, tan ağarmak üzere. Tanrı'nın yapmakta olduğu şeyleri fark edecek şekilde uyanık ve ayakta olun! Tanrı, ilk iman ettiğimizde başlattığı kurtuluş işinin son rötuşlarını yapıyor. Boşa harcayacağımız bir dakikamız bile yok, bu değerli gündüz saatlerini ciddiyetsizlikle, müsamaha göstererek, sefahatle, çekişmeyle, görünürdeki her şeye dikkatimizi vererek çarçur edemeyiz. Yataktan kalkın ve giyinin! Son dakikaya kadar bekleyerek sallanıp oyalanmayın. Mesih'i giyinin ve uyanık ve ayakta olun! (Romalılar 13:11-14)

Bu öğütteki sözcük seçimlerine dikkat edin: Her günkü yükümlülüklerinizi yerine getirirken bir şeye dalmamaya ve yorulup bitkin düşmemeye dikkat edin. Değerli zamanınızdan çalacak ve uykuya dalmanıza neden olacaklar. Yaşam içeren bu kutsal yazılar, ayağa kalkmak, uyanmak ve Tanrı'nın yapmakta olduğu şeylerin farkında olmamız için acil bir çağrıdır. Tanrı'nın yapmakta olduğu şeylerin farkındaysanız, o zaman ne yapmanız gerektiğini de bileceksiniz! Artık oyalanma zamanı

değil. Uyanık ve ayakta olma zamanıdır. Alarm zili saatler önce sustu!

İyi bir uyanışa olan bu ihtiyaç, geçenlerde bir arkadaşımın yaptığı bir telefon görüşmesinde eşsiz bir biçimde vurgulandı. Kocasıyla birlikte tanınmış bir Yahudi öğretmenle yedikleri bir yemekten nasıl zevk aldıklarını anlattı. Yahudi Amerikalıların içinde bulunduğu zor durumun kendisine nasıl bir yük olduğunu açığa vurdu. Bu haham, ülke çapında seyahatler yapıp sinagog ve konferanslarda paylaşımlarda bulunur, Yahudi Amerikalılardan Amerikalı Hristiyanların kendileriyle birlikte uyanmaları ve toplumu ve olayları etkileme güçlerinin farkına varmaları için dua etmeleri yönünde ricada bulunur. Ülkemizdeki Yahudi nüfusu son derece az olduğundan, eğer Hristiyanlar onlara destek çıkmak amacıyla yanlarında durmaz ve hepimize karşı yükselen Yahudi ve Hristiyan karşıtı akımı engellemezlerse, bunun ciddi bir sorun yaratacağı konusunda kaygı duymaktadır.

Aramızda haddinden fazla sayıda cesareti kırık, uyuşturulmuş ve maalesef dünyada gerçekten olup bitenlerin farkında olmayan insan var. Bunun nedeni, oldukça uzun bir süredir çok az kişiyi kayıp canları arayıp kurtarmak için motive eden, sakinleştirici ve gerçeklerden uzak bir müjde duymuş olmamız olabilir mi? Hareket ve ruhsal alıştırma noksanlığı, bizi mayışmış ve uyuşuk bırakmış olabilir mi? Yasacı baskı veya günaha karşı sıradan bir tutum takınmış olmamız eylemlerimizi yavaşlatıp vermemiz gereken karşılıklarımızın gecikmesine ve körelmesine neden olmuş olabilir mi? Tanrı, ayağa kalkmamız ve tehlikeli bir biçimde uyanık olmamız için bizi sarsma süreci içinde olabilir? Bu ilk kez de olmayacak.

İsrail halkı gereğinden fazla uzun yıllar boyunca çölde dolanıp durdu. Çok sayıdaki koyun sürüsü gibi amaçsızca dolandılar. Bazen başıboş kaldılar ve bazen de şikayet ettiler; başka zamanlarda da itaat ederek gündüz bulutu ve gece de altında kamp kurmak için ateş direğini izlediler. Bazen çobanları Musa'yı dinlediler, ama bazen de dinlemediler. Ama Vaat Edilen Ülke'nin hemen sınırındaki Moav ovalarında kamp kurmak için toplandıklarında, toplanmış haldeki varlıkları

belirgin bir biçimde görünür oldu. Civardaki uluslar onların ovaya vardıklarından haberdar oldular. Bu beceri ve deneyimden yoksun, çölde dolanıp duran insanlar, o ülkenin sakinleri tarafından güçlü bir savaşçılar topluluğu olarak algılandı.

Artık kötü muameleye uğrayan köleler topluluğu değillerdi. İsraililer, Tanrı'nın kraliyet halkı (*İsrail*, Tanrı'nın prensi demektir) olduklarını anımsadılar. Çölde onca yıl avare avare dolandıktan sonra, artık bir ülkeye yerleşmeye hazırlanıyorlardı. Belki o zaman bile, Tanrı'nın çocukları, krallar, peygamber Balam ve İsrail'i çevreleyen düşman ulusların gözünde ışıltılı parlayıp gün gibi beliren ve görünen şeyi kaçırmış olabilirler. Artık çölde dolanıp duranlar insanlar değil, farkında olmasalar da Tanrı'nın özenle seçilmiş tapınmacıları ve savaşçılarıydılar.

Maalesef, gerçekten kim olduklarının farkında olmamaları ve kendilerini çevreleyenlere (düşman uluslara) ilişkin doğru bir bakış açısına sahip olmamaları yüzünden, Tanrı'nın çocukları vizyon ve amaçlarını yitirdiler. Önceki kutsal kısıtlamadan kurtuldular ve şaşırtıcı bir şekilde yanlış bir karar aldılar. Vaat Edilen Ülke'ye girmeden hemen önce, akılsızca bazı kutsal olmayan birlikteliklere girdiler. Onların yaptıkları hata, bizim için bir uyarı oluşturuyor: uyanıp daha sonra kim olduğunuzu unuttuğunuzda, bir tehlike söz konusu olur.

Daha basit bir deyişle, çölde seks partili bir eğlenceye daldılar. İsrail erkekleri, kamp kurdukları yere peygamber Balam'ın önerisiyle gönderilen Moavlı kadınlarla ölçsüz ve iğrenç bir biçimde cinsel ilişkiye girdiler (Çölde Sayım 25:1-2; 31:16; Vahiy 2:14'e bakın). Kadınlar, İsraili erkekleri Moav'ın seks/din karışımı tapınmasının bir parçası olmaya davet ettiler. Sonuç felaket oldu ve Tanrı'nın halkı geçici olarak yoldan saptı. Bu ahlaksızlık daha bitmeden bir bela ortaya çıktı; gayretli kahin ve tescilli bir düşman olan Midyanlılar. Tanrı, Musa'dan halkı saymasını ve ardından da halkı gruplara ayırmasını söyledi.

Ancak, İsrail'in düşmanları onlar üzerinde zafer kazanamazlardı. İsraililer itaat ettiklerinde, zafer garantiydi, ama Tanrı'nın talimatları dışına çıkar çıkmaz, yargıyla karşı karşıya

kaldılar. Tövbe ettiler ve Tanrı belayı ortadan kaldırdı, ama İsraililerden yirmi dört bin kişi öldükten sonra.

Bundan kendimize nasıl bir ders çıkarabiliriz? Düşmanımız bizi uyuşturulmuş—sakin, uslu ve hareketsiz— bir konumda tutamazsa, o zaman rahat konumumuzu bozmayız ve tanrısal olmayan ve sapkın bir tapınmaya girişmemiz için bizi baştan çıkaracaktır. Uyuşturulmuş Hristiyanlar neye benzer? Aşağıdakine benzer şeyler söyler ve bu şeylere inanırlar:

- “Dünya güme gidiyor... Alınıp Göğe Götürüleceğimiz o an umarım çabuk gelir de hepimiz kurtuluruz.”
- “Kocamla neden öğrenme amaçlı başka karı kocaların cinsel ilişkiye girdiklerini gösteren videolar izlemeyelim?”
- “Her şey çok korkutucu. Gözlerimi kapatacağım (esneme) ve gözlerim hazır kapalıyken, sanırım bir şekerleme yap-sam iyi olur.”
- “Tanrı, sadece bir insan olduğumu ve eşim tarafından tatmin olmayan cinsel ihtiyaçlarımın olduğunu biliyor. Yapmamam gerektiğini biliyorum, ama ne de olsa, günahlarımın hepsi çoktan bağışlandı...”
- “Bu benim seçimlerde oy verdiğim Başkan değil. Bu nedenle, onun için dua etmiyorum.”
- “Seks ve insan ticareti korkunç bir şey, ama bu sonuçta denizaşırı ülkelerin bir sorunu, değil mi?”
- “Haiti ve Şili’de onca insanın ölmesi ne kadar üzücü. Tanınmış sanatçıların, aktörlerin yardım amaçlı para toplamları ne kadar harika değil mi?”

Bazen ağlamak istiyorum, çünkü korkarım kim olduğumuzu unutmuş durumdayız. Kendimize ait değiliz; Tanrı’ya aitiz. O'nun ve yalnız O'nun amaçları için ayrılmış kutsal bir halkız. Bizler günah altında ezilen ve bir Tanrı olup olmadığı konusunda tereddüt içinde olan başı boş, çabalayıp duran, öksüz göçmenler değiliz. Topluca Mesih'in bedeniyiz ve zafer elde etmek ve belirtiler ve harikalarla işlemek üzere çağrıldık. Ne yazık ki, bazı kız kardeşlerimiz henüz bunu bilmiyor.

SORUN DEĞİL, YANITLARIZ

Hakkında kısaca vurgu yaptığım dinamik— “Ey sen, kız çocuğu, bir sorun değil, bir yanıtın” önermesi— hakkında 2005 yılında kaleme aldığım *Fight Like a Girl (Kız Gibi Dövüş)* adlı kitabımda değinmiştim. Dişi Aslan Ayağa Kalkıyor kitabını tamamlarken, *Half the Sky (Göğün Yarısı)* adlı önemli ve sürükleyici bir kitap şu onaylayıcı bildirimini bizlere sunmakta: “Kadınlar sorun değil, çözümdür.” Bu kitap, Pulitzer Ödülü kazanan gazeteciler olan Nicholas D. Kristof ve Sheryl WuDunn adlı karı koca çiftin ortak çalışmasının bir eseridir. Bu kitabı, dünyayı eşit değer, eğitim ve ekonomik fırsatlar konusunda kadınları acilen güçlendirmesi gerektiği konusunda uyandırmak amacıyla yazdılar. Şükrolsun ki, ortaya koydukları iş, sinema sanatçıları, aktivistler ve medya topluluklarında oldukça büyük bir çalkantı yarattı.

Konuya burada bir kez daha değiniyorum, çünkü cinsiyet eşitsizliğiyle ilk yüzleşenin kilise olmamasından ötürü üzgündüm. Gemi mürettebatı telaş içinde ölümcül bir fırtınada gemiye yön vermeye çalışırken, güvertenin altında karanlık ambarda uykuya dalan eski zamanların uyuyan peygamberi Yunus'a benziyor gibiyiz. Güverteye ilk çıkan ve dünyamızın dengesini bozan açık adaletsizlik için Tanrı'nın çözümünü arayanlar olmamız gerekiyordu. Ama Yunus'un tersine, tek bir gemiye çarpan izole bir fırtına deneyim etmiyoruz. Doğal fırtınalar dünyayı döverken ve finansal depremler dünya ekonomisini istikrarsızlaştırırken, tüm dünya kargaşa içinde debelenmekte. Adaletsizlik dünyamızı sarsmakta ve sağa sola yalpalatmakta. İnsanlar panik içinde Hristiyanlara dönüp “Bu nasıl oldu?” diye soruyor. Tutsak, yaralı ve kafası karışık insanlar yolumuzu kesip çok geç olmadan O'nun müdahalesinin bir parçası olunacak bir plan için Tanrı'ya yakarmamız gerekirken, nasıl uyuyabildiğimizi soruyorlar. Ama kilisedeki birçok insan, mevcut durumun onları huzursuz bir uykuya daldırmasına veya gerçekten önemli olmayan konularda tartışmaya tahrik etmesine izin vermiştir.

Yunus'un günlerinde, Tanrı, peygamberi itaatsizliğinden uyandırmak ve Ninova halkının kötü bir durumda olduğunu ona hatırlatmak amacıyla bir fırtına gönderdi. Tanrı asla insanları kötü bir durumda bırakmak istemez, ama Yunus eski kentin üzerine gelmekte olan yıkımı engelleme konusunda isteksizdi. Böylece koşup geminin ambarında saklandı. Tanrı'nın ona gitmesini istediği yönün tersi yönünde yolculuk ederken, uykuya daldı. Tanrı öylesine kuvvetli bir fırtına gönderdi ki, Yunus'un içinde bulunduğu gemi parçalanmak üzereydi. Yunus neden kaçıyordu? Değersiz saydığı insanları kurtarmak istemiyordu. Yunus'un hem o, hem de kent kurtulduktan sonra Tanrı'yla yaptığı sohbete bakın.

Yunus buna çok gücenip öfkelenmişti. RAB'be şöyle dua etti: "Ah, ya RAB, ben daha ülkemdeyken böyle olacağını söylemedim mi? Bu yüzden Tarşış'e kaçmaya kalkıştım. Biliyorum, sen lütfeden, acıyan, tez öfkelenmeyen, sevgisi engin, cezalandırmaktan vazgeçen bir Tanrı'sın. Ya RAB, lütfen şimdi canımı al. Çünkü benim için ölmek yaşamaktan iyidir." RAB, "Ne hakla öfkeleniyorsun?" diye karşılık verdi (Yunus 4:1-2)

Yunus, Tanrı'nın kenti yargılayıp cezalandırmasını istiyordu, ama Tanrı halka lütfunu ve merhametini göstermek istiyordu. Yunus'un Tanrı'nın insanlarla dolu bir kenti yerle bir etmesine itirazı yoktu, ama kendisine gölge salan bir ağacın kurumasına kızdığı için kendini öldürmeye niyeti vardı.

Ardından Tanrı Yunus'a "Bu "Keneotu yüzünden öfkelenmeye hakkın var mı?" dedi. Yunus, "Elbette hakkım var, ölesiye öfkeliyim" diye karşılık verdi. RAB, "Keneotu bir gecede çıktı ve bir gecede yok oldu" dedi, "Sen emek vermediğin, büyütmediğin bir keneotuna acıyorsun da, ben Ninova'ya, o koca kente acımayayım mı? O kentte sağını solundan ayırt edemeyen yüz yirmi bini aşkın insan, çok sayıda hayvan var." (Yunus 4:9-11)

Alo! Biz de aynı şekilde Tanrı için neyin önemli olduğu konusundaki bakış açımızı yitirdik mi? Tanrı'nın değer verdiği şeylerden çok, kendi rahatımız ve başımızı sokacak bir barınak için mi kaygı çekiyoruz? Her Şeye Gücü Yeten, insanların yok olma olasılığı karşısında gökte heyecan duymuyor. Kötü yolda olanların hepsini kurtarmak istiyor! Tanrı'nın kurtarmak istediği aynı kişileri umuttan mahrum bırakmayalım. Tanrı'nın içinizdeki dişi aslanı uyandırmasına ve sizi başkalarını kurtaracak bir konuma getirmesine izin vermeniz için dua ediyorum. Bu konumda başkalarını yargılamazsınız, ama onları kendilerine karşı galip gelmekle ve kendilerini yok etmekle tehdit eden kötülükten kurtarmayı amaçlıyorsunuz.

Tanrı'nın çağrısına itaat etme zamanı gelmiştir. Bize veryüzüne iyi haberin mesajını emanet etti. Birbirimizi sevmeyi bize buyurdu. Dullara, öksüzlere, yabancılara ve yoksullara bakmamızı buyurdu. Şimdi bile genç ve yaşlı kız çocuklarına dünya sorunlarına çözüm getirmeyi buyurmaktadır. Farklılıklarımızı bir kenara bırakmamız ve birlikte Tanrı'nın işinde çabalamamız için bizi davet etmektedir.

Bazılarımız hâlâ birbirimize nazik davranmayı öğreniyor. Başkaları kaybettikleri şeylere ağlamakla aşırı meşgul. Ve çok sayıda kişi akılsızca öğretisel konular üzerinde kavga etmekte, Mesih'in bedeninin öteki parçalarına öfkelenmekte.

Sevgili arkadaşlar, uyanmamız için Yunus'un gemiden aşağıya düşmesi ve İsraililerin çölde dolanıp durması gibi bir deneyim yaşamamızı istemiyorum! Öyleyse gelin birlikte dünyadaki kötülüğe ve sorunlara bakalım ve onların bizi uyandırmak üzere sarsmasına izin verelim. Ruhumda dünyalarını değiştirmeye hazır, tedirgin bir halkın ayağa kalkmakta olduğunu görüyorum.

KENDİNİZE ÖZGÜ İFADE TARZINIZ

Bu kitabı yazdığım sırada, editörlerim tümüyle uyanık bir kadının neler başarabileceğini görebilesiniz diye, tümüyle uyanık kadınlardan örnekler paylaşmam için beni yüreklendirdiler. Ama ben onu gördüklerimle de sınırlamak istemiyorum. Tü-

müyle uyanık ve tehlikeli olanların öyküsü hâlâ yazılmakta. Dünyanın, gerek bireysel gerekse de toplu halde Hristiyan kadınların tümüyle uyanık ve tehlikeli oldukları zaman bunun neye benzediğini daha görmediğine inanıyorum.

Tanrı, bana Hristiyan kadınlardaki uyandırma sürecini başlatmam için iki kez buyruk verdi. Tümüyle uyanık olduğumuzda, bunun neye benzeyeceği konusunda bir fikrim yok, ama karanlıkta tehlikeli ve ışıktaki görkemli görüneceğimize çok eminim. Bu konuda daha fazla düşünüp taşınınca, Hristiyan bir kadının içindeki sert ve vahşi dişi aslanın ifade tarzının henüz tanımlanmadığına inanmaya başladım.

Ayrıca insanların ne yapmaları gerektiğinin kendilerine söylenmesinden hoşlandıklarını fark ettim. Nasıl yapılacağını adım adım gösteren bir Hristiyanlık, bizleri Tanrı'nın gizeminin çoğundan yoksun bırakacaktır. Dolayısıyla bu kitap nasıl yapacağınızı anlatan bir mesaj içermemektedir. Uyanmanızı istiyorum—bir dişi aslan gibi ayağa kalkmanızı ve bunun kendine özgü ifade tarzı içinde yürümenizi istiyorum. O dişi aslan içinizde tümüyle uyanık olduğunda, onun neye benzediğini yalnızca siz ve Tanrı tanımlayıp belirleyebilirsiniz.

Hizmet grubumuzdaki çalışanlara içlerinde uyanan ve ayağa kalkan dişi aslana ilişkin söz ve imgeleri bana aktarmalarını istedim. Yanıtlarının bir tarafta lütuf ve sevecenlik öteki tarafta şiddetli ve korkusuz olacak kadar çeşitli ve geniş bir yelpazede olmasına hiç şaşırmadım. İşte bu uyanmaya yönelik çağrı, böylesine çeşitli ve geniş bir yelpazede olma potansiyeline sahiptir.

Kutsal Kitap'ı araştırırken, Tanrı'nın, halkına veya peygamberlere genellikle "Oraya git, bunu yap, şunu söyle" dediğini ve hiçbir zaman daha sonra neler olacağına ilişkin hiçbir açık ipucu vermediğini keşfettim. Buna İlyas'ın örneğini gösterebiliriz. İlyas bir dula, "Bütün komşularına git, ne kadar boş kapları varsa iste" dedi, "Sonra oğullarıyla birlikte eve git.

Kapıyı üzerinize kapayın ve bütün kapları yağla doldurun. Doldurduklarınızı bir kenara koyun" dedi (2. Krallar 4:3-4). Bu biraz gelişigüzel bir şey gibi görünüyordu. Bu, kadını oğullarını köle almakla tehdit eden borçlularıyla olan sorunu nasıl

çözecekti? Kendisine söylenenleri yaptıktan sonra, Tanrı adamına geri döndü. İlyas kadına, “Git, zeytinyağını sat, borcunu öde” dedi, “Kalan parayla da oğullarınla birlikte yaşamını sürdür” (2. Krallar 4:7).

Daha birinci adımı tamamlamadan önce bile ikinci, üçüncü ve dördüncü adımı bilmek istediğimiz için sağlayışla ilgili ne kadar mucize kaçırdığımızı merak ediyorum. Öyleyse bunu, “sözleri oku, dua et ve Tanrı'nın, O'nun önüne koyduğun her kaba kendisini dökmesine izin ver” türünde bir kitap olarak düşünün. Tanrı'dan aklınızı sizi esinlemek için nasıl bir biçim, form ve kap içinde kullanmak istiyorsa, sizi dişi aslan fikriyle o şekilde doldurmasını dileyin.

Kendimizi dişi aslan ya da İsa'yı aslan imgeleriyle görmekten korkmayalım. Bu tıpkı İsa'yı çobanımız ve kendimizi de O'nun koyunları gibi görmeye benzer. Bizler kelimenin tam anlamıyla gerçekten de koyun muyuz, yoksa Tanrı burada bizden tıpkı koyunlar gibi kendisini izlememizi ve güvenmemizi mi istiyor? Aynı şekilde, İsa bizim damadımız ve biz de O'nun müşterek geliniyiz. Bu mecazi anlam taşıyan bir resimdir. İsa şimdi Çoban, Kral, Tanrı, İnsan, Damat, Kardeş, Aslan, Kuzu ve ayrıca Başlangıç ve Sondur. Bizi esnetmeyi istemesi şaşırtıcı mıdır? Niyetim, size kendi eşsiz kavramlarınız ve güç ve etki konumunuzdan hareketle bir karşılık vermenize izin vermektir.

UYANDIRMA GÖREVİ

Üniversitedeyken, kız öğrenci yurdumuzun üstünde uyuduğumuz bir sundurması vardı. Neden bu şekilde çağrıldığından emin değilim, çünkü ne binanın dışında bir yerdi, ne de dışarıya açılan bir kapısı vardı. Ranzalarla dolu, uzun, loş, ikinci katta bir odaydı. Ranzaların bazıları duvar boyunca sıralanmıştı, bazıları da karartılmış pencereye doğru dikey bir konumda sıralanmışlardı.

Birçoğumuz bu ortak odayı kullandığımızdan, çalar saat kullanmamıza izin verilmiyordu. Bunun yerine, dönüşümlü

olarak pek sevmediğim günlük bir görev belirledik: uyandırma görevi. Her gece herkes yatağına gitmeden önce, kız kardeşler çizelgeye asılmış olan belirli zaman dilimlerinden, uyanmak istedikleri saatin altına kendi isim etiketlerini ilıstirirlerdi. Bu, uyandırma görevi kendisinde olan kişinin her kız kardeşin nerede uyuduğunu bilmesi gerektiğı anlamına geliyordu. Uyandırma görevi olduğı sabahın bir gece öncesinde, o kişi çalar saat kurmanın sorun yaratmayacağı, grubun uyuduğı yerin dışında bir yerde uyurdu.

Sıra bana geldiğinde, duş alabilmek amacıyla belirlenmiş en erken saatten yarım saat kadar önce uyanırdım. Sıra beklemeden duş almak, en erken kalkmanın sağladığı tek yarardı.

Bir kere uyandırma süreci başlayınca, iki ile üç saat arasında on beş veya otuz dakika arayla kızları uyandırma turları atıyordum. Bir yandan kahvaltı yapıp kendi kişisel hazırlığı bitirmeye çalıştığım, bir yandan da gidip kızları uyandırdığım için uyuduğum karartılmış sundurmaya girip çıkıyordum. Zaman geldiğinde, bir kez daha sessizce içeri süzülüyor, kapıyı kapatıyor ve karanlıkta el yordamıyla yolumu bulmaya çalışırken, aralarından geçerken uyuyan kız kardeşlerimi uyandırmamaya büyük özen göstererek ranzaları sayıyordum. Uyandırmam gereken kız kardeş veya kız kardeşleri bulduğumda, onları kibarca ama sıkı bir şekilde uyandırırdım.

Bir sorumluluk bilinci içinde hareket ediyordum, çünkü kız kardeşlerin her birinin kendisini uyandırmam için bana güvendiğini biliyordum. Girmeleri gereken dersler ve sınavlar, kaçırılmaması gereken gözden geçirmeler ve elbette buluşmaları gereken erkek arkadaşları vardı.

Bir keresinde söz verdiğim halde birini uyandırmadım. Üst sınıftan bir kız kardeş olduğundan, çok sessiz, nazik davranmış ve onu sert bir biçimde sarsmakta tereddüt etmişim. Ağzında bir şeyler gevelemiş ve ben de bunun üzerinde uyandığını varsaymışım, oysa uyanmamıştı. Meğer yalnızca uykusunda konuşmuş. O gün öğle yemeğinde, bana fena çıktı ve işimi doğru dürüst yapmamamın ona pahalıya mal olduğunu anlattı. Bazı hatalar vardır ki, iki kez yapmak istemezsiniz. Bunun üzerine şunu öğrendim ki, bazı kardeşleri iyi bir şekilde

sarsmak gerekiyor, bazılarını hafif bir dokunuş yetiyor ve bazıları da bir kız kardeşin kulağına usulca fısıldamasıyla tamamen uyanabiliyor. Bazı kız kardeşler bana teşekkür etti; öteki bazıları da beni tersledi ve beni başından kovdular.

En hilekârları, uyanık görünen, hatta “Tamam, tamam, uyandım” deyip de yeniden uykuya dalanlardı. Böylesi uykucu kız kardeşin yanında durmam ve ranzadan inip yere ayak basana dek görevimin başında olmam gerektiğini öğrendim.

Bir başka çelişkili durum da, yanlış kız kardeşi uyandırmaktı. Sessiz ve dikkatli olmaya çalıştığım halde, bazen yanlışlıkla üstteki veya yandaki kız kardeşi uyandırırıldım. Yatağa oturup kolumdan tutup beni azarlar ve kulağıma “Hey, ben uyanığım. Adımı uyandırma listesinden kaldır!” diye fısıldardı.

Söylemekten utanıyorum, ama o zamanlarda küfürlü konuşan ve zor kalkan bir tiptim. Neredeyse sürekli ikinci bir uyandırma çağrısına ihtiyaç duyardım. Uyandırma görevini yapan biri olarak, kuralları biliyordum. Eğer bir kız kardeş iki kez uyandırılmasına karşın, hâlâ uyuyorsa, onu üçüncü kez uyandırmak zorunda değildim. Bu dinamik, ikinci uyandırmaya bir aciliyet duygusu eklerdi, çünkü bunun son çağrınız olduğunu bilirdiniz. Kız kardeşlerim bir kere uyanmış ve harekete geçmişlerse, onları artık izleme sorumluluğum yoktu. Onlar artık gün için hazırlanan hareket halindeki kız kardeşlerdi. Benim de hazırlığımı bitirmem gerekiyordu.

Eli açık Tanrımız benim kız öğrenci yurdumun kuralları altında işlemez. Son dakikaya kadar uyandırma çağrısını yapmaktan son derece mutludur, acil bir durum olduğunu inkâr etmez. Hatta şimdi yanlarındaki uyuyan kadınlara yapılan uyandırma çağrısına bazı kız kardeşlerin karşılık verdiğini seziyorum.

ŞİDDETLİ BİR ŞEYLERİ UYANDIRMAK

Yaşamımın bu döneminde de uyandırma görevini yapıyor olmam biraz komik, ama bu kez çok fazla şey tehlike altında. Bazen kendimi hâlâ karartılmış odalarda ranzaların arasında

dolaşıp insanları nazıkçe sarstığımı, inatla yataklarının baş ucunda beklediğimi ve zaman zaman da—bunlar görkemli zamanlardır—kız kardeşlerimin adlarını kulaklarına fısıldamamla uyanıp ayağa kalkmalarını sağladığımı hissediyorum.

Bu uyandırma görevinde yalnız olmadığımı biliyorum ve Tanrı'nın her bir kız çocuğu, kendisini uyuklama halinden uyandıracak farklı uyarıcı kaynak ve metotlara karşılık verecektir. Bana gelince, önünüze bazı çılgın ilkeler ve güzel imgeler koyma görevi bana verilmiş bulunmakta. Bu zorlayıcı görkem ve kudrete ilişkin vahyin, tümüyle uyanık olduğunuzda, ne yapacağınızı bilirsiniz diye içinizde şiddetli bir şeyler uyandırma gücüne sahip olması için dua ediyorum.

Sevgili dişi aslan kız kardeşim, dünyanın sana ihtiyacı var; yalnızca uyanman için değil, ama aynı zamanda Tanrı tarafından sana verilen şiddetli olma yönünü sergilemene de ihtiyacı var. Hristiyan bir kadının şiddetli olması neye benzer? Şiddetli olmak demek, haykırmak, bağırıp çağırmak, tırmalamak ve tekme atmak mıdır? Bunun da bir zamanı olabilir. Çocuklarımdan veya torunlarımdan birinin saldırıya uğraması durumunda tepkimin bu, hatta daha fazlası olacağını biliyorum. Tanrı, aslında bu anne ayı-dişi aslan tepkisine Hoşea kitabında atıfta bulunur ve tepkisinin onların tepkisi gibi olacağını dile getirir.

Yavrularından edilmiş dişi ayı gibi

Karşlarına çıkacak,

Yüreklerinin zararını yırtacağım,

Dişi aslan gibi onları oracıkta yiyip bitireceğim

Yabanıl bir hayvan parçalayacak onları. (Hoşea 13:8)

Eyvah! Bu ayet kesinlikle şiddetli olmanın yırtıcı ve azgın yönünü yakalar, bu yoğun söz yırtıp parçalayan şiddetten çok daha fazlasını içermekte. Şiddetli anlamının etrafında toplanan öteki sözcükler arasında yoğun, güçlü, kudretli, fırtınalı, kuvvetli, coşkun ve saldırgan sözcükleri yer alır. İçimde kaynamakta olduğunu hissettiğim şeyleri daha doğru bir şekilde yakalayıp ifade eden başka sözcükleri hayal edemiyorum. Hiç kuşkusuz içimde beraberinde daha büyük çapta bir açıklık ve

güç getiren, tıpkı bir fırtınanın güç toplaması gibi türbülanslı bir şeyler uyanmış bulunmakta.

Bu güç, kişisel bir karışıklığa yol açmamış; odaklanmamı sağlamıştır. Daha büyük bir odak sayesinde, daha önce farkında olmadığım şeyler hakkında kendimi artan ölçüde daha tutkulu buldum.

Bu uyanış anlarının çoğu beni hazırlıksız yakalamıştır. Bunlardan birini 2007 yılının Ekim sonu ile Kasım başında yaşadım. Sanki başka bir yer yokmuş gibi, o sırada tuvaletteydim ve bir dergi okuyordum. Sayfaları çevirirken, ilk kez Tayland'daki seks ticaretinin yol açtığı zulüm hakkında bir şeyler okudum. Makaleyi bitirdim ve bazı paragrafları yeniden okumaya koyuldum, okuduklarımın doğru olduğuna neredeyse inanamıyordum. İnsanlar gerçekten bu denli zalim olabilirler miydi? Tüm bunlar meydana gelirken, bu olup bitenlerden habersiz olabilir miydim? Ağlamaya başladım (sanki başka bir yer yokken, tuvalette ağladım) ve hemen o anda şöyle dua ettim, Tanrım, eğer bu soruna ödünç vereceğim bir güç ve ses varsa, senin kızınım. Bu duayla gelen uyanışla birlikte bir şeyler değişti.

Birkaç hafta geçti ve Life Outreach adlı hizmet grubundan bir telefon aldım. "Lisa, seks ticaretini engellemek amacıyla bağış toplamak ve bir farkındalık yaratmak üzere Tayland'a gidecek bir takım oluşturma aşamasındayız ve göndermek istediğimiz kişilerden birinin sen olabileceğini düşündük." Üç ay sonra Lifa Outreach'in insan ticaretine karşı ilk girişim takımıyla birlikte Tayland yolundaydık.

Ya o gün dua etmemiş olsaydım? Ya ağlayıp kafamı sallamış ve sayfaları çevirmeye devam etmiş olsaydım ne olacaktı? Çok geçmeden, en yeni cilt bakımı, moda trendler ve diyet sırları konulu makalelere bakıyor olacaktım. Dua etmeden okumaya devam etseydim, büyük olasılıkla sesimi göğe yükseltmeden o gece yatağa gidecektim. Konu bir kez daha dikkatime sunulduğunda, şöyle bir şeyler söylemiş olabilecektim, "Ya evet, onun hakkında duydum... bir dergide okumuştum... bu çok ama çok kötü bir şey."

Ama uyandığınızda, karşılık vermeden yapamazsınız. Uyanık olmakla öfkeli olmayı birbirine karıştırmayın. Bir şey sizi kızdırırsa, o anda bir tepki gösterebilirsiniz, ama bir şey hakkında öfkelenmenin sayfaları çevirmenizden sizi alıkoyacak gücü yoktur.

Öfkeli olabilirsiniz, ama bu aynı zamanda uyanmış olduğunuz anlamına gelmez. Ama tam bir uyanış yaşayıp ve bu nedenle de dünyanın sorunlarının farkında olup karşılık vermemelik yapamazsınız. İşte tam bu nedenle, kaçırılıp genellere tıklan genç kızlar hakkında okuyunca, dua etmek zorunda kalıp Tanrı'ya bu zulümle yüzleşmek için ne yapmamı isterse, onu yapmaya hazır olduğumu söyledim. Duam, ortaya çıkan fırsata dikkatimi çekti. Başka fırsatlar olacak mıydı? Belki olacaktı, ama o fırsatı kaçırmış olacaktım.

TANRI SİZİ EVCİLLEŞTİRMEK İÇİN KURTARMADI

Tanrı, bizi sınırlamak için kendisini sınırsız biri olarak açıklamaz. Aslında tam tersi geçerli. Yüreğini içimize yerleştirmek istiyor. Arkadaşım Christine bunu en iyi şekilde dile getirir: “Tanrı sizi evcilleştirmek için kurtarmadı!”

Tanrı, Hristiyanlar gibi hareket eden insanlar aramıyor. Bizim Hristiyanlar olmamızı istiyor! Hristiyan sözcüğü, “meshedilmiş veya Mesih'e benzeyen kişi” anlamına gelir. İsa, “iyi olmaya” çalışarak her yanı dolaşmadı; “iyilik yaparak” ve İblis'in baskısı altında olanların hepsini iyileştirerek yer yanı dolaştı. Neyi yapmak üzere meshedilmişti?

“Rab'bin Ruhu üzerimdedir.

Çünkü O beni yoksullara Müjde'yi iletmek için meshetti.

Tutsaklara serbest bırakılacaklarını,

Körlere gözlerinin açılacağını duyurmak için,

Ezilenleri özgürlüğe kavuşturmak

Ve Rab'bin lütuf yılını ilan etmek için Beni gönderdi.” (Luka 4:18-19)

Eğer Tanrı'nın Ruh'u tüm bu şeyleri yapması için İsa'nın üzerine geldiye ve eğer bizler O'nun Ruhu'ndan doğduysak, o zaman O'nun yaptığı gibi yapmalıyız—yani Müjdeyi yoksullara duyurmalı, tutsakları ve ezilenleri özgürlüğe kavuşturmalı ve “Rab'bin lütuf yılını” ilan etmeliyiz! Her yılın Tanrı'nın lütuf yılı olduğuna ve O'nun hâlâ bizden kendi adına harekete geçmemizi beklediğine inanıyorum.

Bu buyruğun ışığında, Tanrı'nın pasta yapıp uysal davranan evcilleştirilmiş kızlarından oluşan bir bandoya ihtiyacı yoktur.

Pasta yapmakta bir sorun yok, ama tek yaptığımız şey buysa, Tanrı tarihi değiştirmek üzere bizi kullanmayacaktır.

Bu alıntının, bazılarınıza meydan okuyacağını biliyorum. İlk okuduğumda bana da meydan okudu. Bu, yaramaz olmamız yönünde bir öğüt değil, ama değişimin genellikle statükoya bir meydan okuma sonucunda ortaya çıktığını fark etmemiz için söylenen bir ifadedir.

Amerika Birleşik Devletleri'nin güneyinde o dönemlerde var olan kültürün ve otobüs firmasının gözünde, Rosa Parks'ın oturduğu kol-

Uslu kadınlar ender olarak tarih yazarlar.
— LAUREL HATCHER
ULRICH

tuktan kalkıp kendisi için ayrılmış otobüsün arka sıralarında “renklendirilmiş” alandaki bir koltuğa oturmayı reddetmesi, uysal olmadığının ve iyi davranmadığının bir göstergesiydi. Bir kadının durumunu korumayı seçmesi ve koltuğunu değiştirmemesi, ulusumuzun ırk ayrımına bakış açısını değiştirmiştir. Onun o anda tarihi değiştirmekte olduğunun farkında olduğu konusunda ciddi kuşkularım var. Yalnızca zaman, seçimlerimizin güdülerini ve sonuçlarını ortaya çıkarma gücüne sahiptir. Belki yalnızca Rosa ötekileştirilmekten ve Tanrı'nın her insana verdiği kendi insansal itibarının inkâr edilmesinden bıkmıştı.

Ya Debora, Yael, Tamar, Ester, Bat-Şeva, Abigail, Rahab ve Meryem'e ne demeli? (Bunlar yalnızca Kutsal Kitap'ta geçen örnekler, çünkü aslında çok daha fazlası var.)

Debora, baskıcı bir zalime karşı halkını kıskırtmakla ve at üzerinde erkeklerle birlikte savaşa katılmakla iyi davranıyor muydu? Zamanının önderleri iyi davranmadığını düşündüler. Onun isyanına karşı bir ordu karşı çıktı, ama başarılı olama-

dılar. Tanrı'nın seçtiği erkek önder olan Barak tereddüt edince, Debora bildiği kadarıyla elinden gelenin en iyisini yaparak Tanrı'nın talimatlarını yerine getirdi.

Ya Yael? Düşmanını öldürmek için bir çadır kazığı kullanmak zorunda mıydı? Düşmanı uyurken onu yetkililere teslim etmekle yetinemez miydi? Belki, ama o bununla yetinmedi. Tanrı, onun seçiminden rahatsız değildi ve onun kahramanlığını duyurmak için bir ruhsal ezgi yazıldı.

Tamar da var. İki kere dul kalmış olan bu kadın bir fahişe gibi davranıp kayınpederi Yahuda'yla yattı. Davranışı birçok yönden şok edicidir. Tanrı'nın onu bunu yapması için yönlendirdiğine ilişkin hiçbir kanıt yoktur. Bu eylem planını kendisi seçmişti. Ama bu azimli kadının oğlu İsa'nın soy ağacı içinde yer alır ve o da doğru bir kadın olarak ilan edilir.

Ester, yalnızca çağrılınca krala gitme buyruğunu dinlememiştir. İtaatsizlik, Ahaşveroş'un ilk karısı olan Vaşt'i'yi kraliçelikten etmişti. Ester bunu biliyor olmalıydı! Ama kralın huzurunda kötü davranmayı seçmiş olması, kendi halkını kurtarmıştır.

Bat-Şeva zina işleyen bir kadındı ve bilge Süleyman'ın annesiydi. Rahab kralına yalan söyleyip ajanları saklayan bir fahişeydi. İman eylemleri Eriha'nın yıkılışı sırasında tüm ailesini kurtarmakla kalmamış, aynı zamanda oğlunun Davut ve İsa'nın soy ağacında yer almasını sağlamıştır. Abigail kocasını atlattı. Yaptığı seçim, ev halkını kurtarmasına ve Kral Davut'un kalbini kazanmasına yol açmıştır.

Meryem'in evlilik dışı bir çocuk taşıdığı sanıldı ve Tanrı'nın Oğlu'nu doğurdu. Ya, "Evli olmadan hamile görünmem çok kötü görünecektir. Bu acaba ben evlenene kadar bekleyemez mi? Hem o zaman iyi bir davranış sergilemiş olurum" deseydi ne olurdu?

Yalnızca tarih bu kadınların seçimini haklı çıkarır. Yüreklere uyandırılmış ve alevlenmiştir.

Tümüyle ve tehlikeli bir biçimde uyanık olduğunuzda, nasıl bir karşılık vereceksiniz? Nasıl bir tarih yazacaksınız? Ailenizi, toplumunuzu ve dünyanızı savunmak amacıyla şiddetli dışı aslan gibi uyuşturulmuş durumunuzdan uyanıp ayağa kalkacak

mısınız? Uyanık mısınız? Şu anda bile, yreğinizde neler kay-
nıyor ve canlanıyor?

Heybet ve Şaşırmanın Toplamı

Heybetli ve şaşılmalı bir biçimde yaratılmışım; işlerin acayıptir!

MEZMUR 139:14

Dişi aslanlar güçlü ve hatları ince ve zariftir. Belli bir amaçla kaslarının doğurduğu güçle hareket ederler. Var olmalarının ve yavrularının yaşama tutunmalarının sergileyecekleri beceri ve güce dayandığının farkındadırlar. Yürüdüklerinde kürkleri dalgalanır. Bizden farklı olarak, derilerinin sarkmasından, tırnaklarının çok uzun olmasından veya birbirlerine benzemekten endişe duymazlar. Derileri içinde rahattırlar.

Dişi aslanlar göz alıcıdırlar.

Vahşi doğada onları gözlemlemiş biri olarak, aslında göz alıcı olduklarını bildiklerine inanıyorum. Bizim kendimizi nasıl gördüğümüzle dişi aslanın kendisini nasıl algıladığı arasındaki zıtlık, eğer insanlarla dişi aslanlar konuşabilseydi anlaşılabilir-di. Bir anlığına, birbirimizle konuşabiliyormuşuz gibi yapalım.

“Dişi aslan, göz alıcısın.”

Dişi aslan karşılık verir, “Biliyorum. Ne yapabileceğimi görmek ister misiniz?” Heyecanla, “Evet” dedik.

“Pençeme bakın,” dedi. “Şunu izleyin.”

Dişi aslan pençesini yukarıdan aşağıya doğru sallarken bizi şaşkına uğrattı.

“Bu pençeyle yavrularımı ve sürümün üyelerini besleyecek bir ceylanı yere yıkabilirim. Buna dikkat edin.” Pençelerini içine çeker ve kadife kadar yumuşak olur. “Bu pençeyle yavrularıyla oynar ve onları kudretli olmaları için eğitirim.”

Başımızı salladık ve tırnaklarımıza baktık, üzerlerindeki ojenin kazılmış olduğunu fark ettik.

Dişi aslan bir kez daha konuşur. “Dişlerime bakın!”

Böylesine çeşitli boyutlarda ve keskin dişler karşısında irkildik.

“Bu dişlerle kendimi savunur, avımı öldürür ve yemek yerim, ama aynı zamanda bu dişlerle yavrularımı bir yerden bir yere taşıırken bunu onları incitmeden yapabilirim.”

Başımızı onaylarcasına salladık ve zıtlığı fark ettik.

Ardından dişi aslan memnun bir biçimde güzelliğini özetlerken iç çekti: “Ben heybetli ve şaşılacak surette yaratılmışım.”

Aslında, aynı görüşte olabiliriz; o, heybet ve şaşılabilir surette yaşamaktadır. Ama durun...siz de öylesiniz.

Ben heybetli ve şaşılabilir bir biçimde yaratılmışım;
İşlerin acayıptır. (Mezmun 139:14)

Şimdi dişi aslanın genel durumu hakkında bilgi sahibi olduğunuza göre, bunu yüksek sesle söylemeniz için size meydan okuyorum. Dürüst olmak gerekirse, sevgili arkadaşım, sen Tanrı'nın harika bir eserisin ve etrafındaki erkek ve kadınlar da öyle. Ama birçoğumuz anne rahminden çıktıktan sonra şaşılabilir bir biçimde yaratılmış olma dinamiğinin son bulmadığını unutmuş durumda.

Dişi aslanımızın yaptığı konuşmaya çok az da olsa benzeyen bir konuşma yapan bir kadınla en son ne zaman konuştunuz?

Aşağıda bir kadının bir başka kadınla konuşmasında büyük olasılıkla duyacağınız sözlere bir örnek bulacaksınız.

“Çok güzelsin.”

“Teşekkür ederim, ama aslında son çocuğuma hamileyken aldığım kiloları henüz tam atamadım.”

Çocuk doğuran herhangi bir kadın (veya çocuk doğuran bir kadını izlemiş olan bir kadın) gerçekten de heybetli ve şaşılacak bir biçimde yaratılmış olduğumuzun farkına varır. Bir şekilde bunu unuttuk, ama dişi aslan unutmaz. Güzelliğinin gücüyle sergilendiğini bilir. Güzelliği yalnızca görünüşüyle değil, gerçekten yapabildiği şeylerle de anlaşılabilir. Çekiciliği inkâr edilemez, çünkü gücü sorgulanamaz. Bedenin neler yapabileceğini bilir ve şaşılabilir bir biçimde onu sergiler. Dişi aslanın kendini göstermesi Tanrı'ya yücelik getirir. Güçlü ve beceriklidir ve sürünün gençlerini kendisi gibi olmaları için eğitir.

Güç ve işleyişin güzelliğini anımsamak önemlidir. Fiziksel olarak ince olmaktan söz etmiyorum. Fiziksel ve ruhsal olarak uyanık ve keskin olmaktan —odaklı— ve böylece Tanrı'nın bizim için belirlediği göreve hazır olmaktan söz ediyorum. Eğer gerçek dişi aslanlar olacaksak, güce sahip olmalıyız. Gerçek anlamıyla ne kadar güçlü olduğumuz konusunda hata yapmamızın ne kadar kolay olduğunu kısa bir süre önce keşfettim.

KASLI OLMA KONUSUNDA HATA YAPMAK

Bir hafta kadar süren yanılığımın nasıl başladığını anlatayım. Avustralya kıtasında bir hafta süren öğreti serisini tamamladıktan sonra yorgun düşmüştüm. Beş toplantı bitmişti ve Pazar akşamı ve rahatlama zamanıydı. Bu konferansı düzenlemek amacıyla gecesini gündüzüne katmış konferansı düzenleyen liderlik ekibiyle tanışmaya davet edilmiştim.

Hepimiz az uyku uyuma, bol yemek ve Tanrı'nın iyiliğinin bir araya gelmesiyle biraz aptallaşmış ve neşeliydik.

Bu rahatlamış durumda, liderlerden biri konferansta elde ettiği izlenimleri paylaşıp şöyle dedi, “Biliyor musun, beni buralarda 'çakıcı' diye tanırlar. Ve bugün Pazar sabah toplantısı sırasında, senin bana kimi hatırlattığını çaktım.”

“Kim?” diye sordum.

Bir an bile tereddüt etmeden, “*orijinal* Sarah Connor'a benziyorsun!”

Bunu anlamaya çalışırken uzun bir duraksama oldu.

“Bir dakika... o sarışın değil miydi?”

İkna olmamış bir biçimde karşılık verdim.

“Ya doğru, saçınız benzemiyor.” Başını ve ilgisizce elini salladı. “Onun yüz hatları, duruşu ve kaslı yapısını andırıyorsun” diye açıklarken elini alt çene kemiği üzerinden geçirdi.

O bana hitaben “Kaslılık” sözcüğünü mü kullandı?

Tamam, böyle bir sözcük olmasa bile, benim dikkatimi çekmişti. Bu karşılaştırma biraz abartılı olsa da, şimdi Sarah Connor'a benzemek istiyordum! Başımı salladım, beni kaslı biri olarak temsil eden herhangi bir fikir veya imgeden vazgeçmek istemiyordum. Konuyu daha fazla deşmek istemedim ve Amerika'ya döndüğümde *The Terminator (Yok edici)* filminin başrol kadın oyuncusu olan o kaslı kadına bakacaktım.

Eve vardığımda, medya ustası olan oğlum Alec'ten yardım istedim.

“Bana orijinal Sarah Connor'u bulabilir misin? Onu görmem gerek. İnsanlar ona benzediğimi söylüyorlar” dedim.

Kuşkuları vardı, ama Sarah Connor'ın kısa ve kolsuz bir bluz giyinmiş, küçük yuvarlak güneş gözlükleriyle elinde silah tutan bir posterini buldu. Gerçekten de doğruydu. Sert, keskin ve belirgin hatları vardı. Annelik yönünü hemen gördüğümü söyleyemem. (Bu benim için önemliydi, çünkü beslenme ve annelik konularında konuşurum.) Ama yine söylemek gerekirse, annelik sizin durumunuzda göreceli değil mi? Eğer yaşam amacınız oğlunuzu robot suikastçılardan korumaksa, kaslı olmak ve silah kullanmayı bilmekten başka ne anneliğe özgü olabilir?

Alec aynı zamanda video kliplerden oluşan bir derleme buldu. Korkarım, bu 1980'lerde yapılmış sıradan montaj, beni çileden çıkartmaya yetti. Bu karışık video klip Sarah Connor'ı bir motosiklet sürerken, silahını şarjörle doldururken, akıl hastanesinde devrilmiş çift kişilik yatağında mekik çekerken gösteriyordu. O anda kendimi orada hissettim!

Eğer kendi kendime: Lisa, sen hayatında hiç mekik çektin mi? sorusunu sorsaydım, tam o anda ve oracıkta kafa karışıklığıma bir son verebilirdim.

Ama sormadım. Tersine, hayal gücümün çıldırmasına izin verdim. Sarah Connor'ı mekik çekerken izlerken, kollarımın onunkiler kadar güçlü olduğunu ve doğru bir motivasyonla tıpkı onun gibi mekik çekeceğimi hayal ettim. Gerçekten de neredeyse onun görüldüğü gibi kaslıydım. Boş verin, fiziksel olarak en zirve noktada olduğum zaman bile, lisede beden eğitimi testinde barfiksi bile zar zor çekmiştim. (Kendimi ancak timsahların üzerinde hayal edince, barfiksi tamamlayabilmiştim)

Bir şekilde her iki omzumu da incitmiş olduğumu unutmuşum—birini kayak yaparken ve ötekini de açıklanmayacak kadar küçük bir olay yüzünden incitmiştim.

Onu düşündüğümde, asla mekik çekemeyeceğim aklıma geldi! Ama tüm bunların bir önemi yoktu. O anda eğer Sarah yapıyorsa, ben de yapabiliirdim.

Yalnızca ona benzemeyi istemekle kalmadım, şimdi onun gibi hareket etmeyi de istiyordum. Bu ilk kadın aksiyon filmi kahramanı neden egzersiz yapıyordu? Serbest kaldığı anda, oğlunu kurtarmak ve korumak için güçlü ve hazır olması gerekiyordu. Vay be! Sıkıntılı dönemleri güçlenmek amacıyla nasıl kullanmaları gerektiğini bilen kadınları seviyorum. Sarah ve ben mi? Neden olmasın ki, biz neredeyse kız kardeştik.

Bu yanılının tam ortasında, asla yapmayacağım bir şey yaptım. Gold's Gym adlı spor salonunu aradım.

Harika bir eğitmen hakkında duyduklarımı hatırladım ve ona ulaşmaya çalıştım. Spor salonundaki resepsiyoncu beni hemen eğitmenle bağlantıya geçirdi. Robert'e hemen o aynı gün herhangi bir boşluk olup olmadığını sorarken, heyecandan yerimde duramıyordum. Birkaç —üç, bilemedim dört— özel dersten sonra, Sarah'la ikiz gibi olacağımızın hayalini kuruyordum. Evet, ikiz... ama farklı bir saç rengiyle, çünkü sarışın olmama konusunda sınır çizgilerim vardı, ama keskin hatlı ve kaslı kollarımızın birbirimizi yansıtması için egzersiz yapmaya istekliydim.

Robert bir değerlendirme için beni birkaç saat içinde görmeyi kabul etti.

Değerlendirme sözcüğü bana durmam için bir neden sunmuş olmalıydı, ama durmadım. Telefonu kapattım, enerjiyle dolmuştum ve oğlum Alec'e bana temiz sözleri ve hareketli müzikleri olan şarkılardan oluşan bir karışım hazırlamasını istedim. O da hazırlanınca, "Spor salonuna gidiyorum. Benimle kim gelmek istiyor?" diye duyurdum.

Olup bitenlere şaşırın iki oğlum gelmeye karar vermişti ve birlikte spor salonunun yolunu tuttuk. Yeni yüklenen ipodumla, spor salonunun içinde gezinirken dans ediyor olsam gerekti. Belki bir sonraki sefere kısa ve kolsuz bir bluz giyip eğitmenimin benimle Sarah Connor arasında bağlantı kurmasını kolaylaştırsam iyi olacaktı. Heyecandan biraz erken vardım ve gelecekteki eğitmenimi uzaktan gördüm. Yeni himayesi altına alacağı kadını görmekten hoşnut olacağından emindim. Ulaşmak istediği amaca zaten bu kadar yakın olan birini eğitmekten hem heyecan duyacak, hem de rahatlayacaktı.

Ya da ben öyle hayal kuruyordum.

Robert bir başka müşterisiyle çalışıyordu ve ısınmak için yürüyüş bandına doğru gelmem için el işareti yaptı. Üzerinde ısındığım yürüyüş bandı bana iyi bir açı sağlıyordu ve o açıdan müşterisinin benim yaşıma yakın bir kadın olduğunu fark ettim. Ve kendimi hayal ettiğim her şeyi o kadında görebiliyordum!

Yalnızca keskin hatlı değil, aynı zamanda yanık tenliydi. Kısa ve kolsuz bluzu ve kamuflaj pantolonlarıyla Sarah'a oldukça benziyordu. Batmakta olduğumu hissettiğim duygu serisinin ilkini deneyim ettim. Spor salonunun flüoresan ışıklarının ortaya çıkardığı gerçeklik altında kollarımı inceledim ve sarkık, solgun ve hafifçe yeşilimsi göründüklerini fark ettim.

Bir dakika! Yılacak değildim. Programım biraz elverişli olursa, yanık bir tene de sahip olabilirdim. Karşı koyma içinde, yürüyüş bandının hızını bir iki kademe yükselttim. Bendeki kaslı halim kendini saklıyor, ortaya çıkarılmayı bekliyordu. Birkaç eğitim amaçlı ders ve biraz da güneşle, aynen o kadın

gibi olacaktım. Ne de olsa, Sarah hapisane hücrelerinde bronzlaşmamıştı, değil mi?

Gözümü ondan aldım, iPodumu açtım ve gayretle yürüme bandı üzerinde yürümeye başladım.

Çok geçmeden eğitmenim yanıma geldi ve yüreklendirici bir biçimde gülümsedi. "On beş dakika yürü, ardından gelip hedeflerini birlikte görüşeceğiz. Müşterimle işim bitmek üzere."

On beş dakika mı? Ciddi miydi? Sekiz dakikanın herkes için yeterli olduğunu okuduğumu anımsadım. Ama eğitmenimi birlikte olduğumuz ilk gün hayal kırıklığına uğratmak ve düzeltmek istemiyordum, o nedenle, yalnızca gülümsedim ve dediklerine uydum.

On beş dakika bittiğinde, yürüyüş bandından indim ve bir tartı bulmak amacıyla kadınların soyunma odasının yolunu tuttum. Kendimi tartmayı unutmuştum ve eğitmenimin ihtiyaç duyduğu bilginin bu olduğunu varsaydım. Bu, o gerçekten kaslı kadının yanından geçmek anlamına geliyordu. Geçtim ve tam geçerken bana seslendi.

Nefes nefese "Hey, Robert'le mi çalışıyorsun?" diye sordu. Başımı sallayıp su kabımdan ilgisiz bir biçimde bir yudum içtim.

Basamaklı yürüyüş bandında yürümeye devam ederken nefes nefese kalmış bir şekilde "Beni öldürüyor!" dedi. "Egzersiz yapmaya alışığım, ama Robert tamamen apayrı biri."

Durdum. "Ama siz kaslısınız..."

Sanki bana yanıt vermek o anda idare edebileceğinden daha çok gücünü alıyormuşçasına başını salladı.

Robert, salonun öteki yanından adımı çağırdı ve el işaretiyle bulunduğu küçük bölme gelmemi istedi. Spor salonuna girdiğim andakinden çok daha az bir kendine güven duygusuyla ona yaklaştım.

"Kilomu tartacaktım," diye mırıldandım.

Ama benim kilomla ilgilenmiyordu. Robert ne kadar güçlü olduğumu görmek istiyordu.

"Yanında havlu getirdin mi?" diye sordu.

"Hayır," dedim ve egzersiz yaparken ender olarak terlediğimi açıkladım. Geriye dönüp baktığımda, belki aslında ben

ender olarak egzersiz yaparım deseysen daha doğru olurdu diye düşünüyorum.

SISKA YAĞLI

Alçalma sürecinin nasıl başladığını tam olarak anımsamıyorum, ama elimden geldiğinde anımsayıp size aktaracağım. Tüm değerlendirmenin yapılacağı yer olarak var saydığım özel odaya gitmek yerine, spor salonunun merkezine doğru bana eşlik etti. Açık bir zemine ulaştığımızda, Robert on kere çekmemi istedi.

On kez sınav çekmemi istediğini biliyordum. Yalnızca ne tür bir sınav çekmem gerektiğinden emin değildim. “Kızların çektiği türden, yani dizlerimin üstünde sınav çekmemi istiyorsunuz, değil mi?”

Klipsli kağıt altlığını kaldırıp tehdit eder bir şekilde kalemini kaldırarak “Hayır, normal sınav çekmeni istiyorum” dedi.

Yere atladım ve on yarım yamalak, titrek, kötü şekilde sınav çekmeye çalıştım.

Ara, bağ kurma anı veya “Aferin Lisa!” demek için herhangi bir zaman bölümü olmaksızın, “Şimdi yirmi beş eller yukarıda ve bacaklar açık olacak şekilde zıplama hareketi yap” diye ekledi.

Paniğe kapıldım. Bu zıplama hareketinin kolay olduğunu biliyordum, ama onları nasıl yapacağımı hatırlayamadım.

“Ellerim yukarıda birbirine değecek mi?” diye sordum. Robert yanıt vermedi.

Kendimce yirmi beş zıplama hareketi yaptım. Acemice zıplarken, spor salonunda çalışan öteki üyelerin dikkatini çekmekte olduğumu fark ettim. Oğullarım bile başlarını sallıyor ve bana bakarken gülüyorlardı.

“Hemen yere atla ve on tane daha çek,” dedi Robert.

Nefes nefese kalmıştım ve zaman çalmaya çalışarak, “Sınav mı dediniz, yoksa dizleri yere vurma hareketi veya başka bir hareket mi dediniz?”

“Sınav” diye yanıtladı.

Yere atladım, ama bu sefer daha sert bir biçimde. Kollarım titriyordu. Acınacak türden şınavlardı ve yalnızca karnımı yukarı aşağı hareket ettiriyordum.

Robert yorum yapmadı. “Yirmi beş zıplama hareketi daha”

Bu sefer doğru yapmak istiyordum, böylece bir kez daha sordum, “Ellerim yukarıda birbirine değecek mi?” Sesim şaşırtıcı bir biçimde stresliydi.

“Önemli değil... başla,” diye buyurdu.

Benim için önemliydi! Anneleri tüm spor salonun önünde berbat bir şekilde zıplama hareketini yaparken utançlarından iyice büzülen oğullarım için de önemliydi.

Ama bu ıstırabımın daha başlangıcıydı. Bacak kaldırma hareketini yapmak için aynı kalabalık bölgede gidip sandalyeye oturdum. Bunu nasıl yapacağımı biliyordum.

Oturduğum sandalyenin yan kollarına tutundum ve talimatları bekledim. “On beş kez bacaklarını kaldırmamı istiyorum” dedi.

Dizlerimi bel hizama kadar kaldırdım, bu arada formumun takdire şayan olduğunu düşünüyordum.

“Hayır, öyle değil,” diye buyurdu Robert. “Bacaklarını düz olarak uzatmanı istiyorum... ve buraya kadar kaldır.” Ellerini bel hizamdan daha yukarıda tuttu.

Yapabildiğim kadar bacaklarımı yukarıya salladım, ama onun eline ulaşamadım. “Daha yükseğe” diyerek beni yüreklen-dirdi.

Bu bir şaka mıydı? On beş tane mi? Ben bir taneyi bile yapamıyordum. Birkaç kere eline dokunmayı başardım, tamam, belki sıfır kez, ama sanırım elini yükseltiyordu!

Birazdan serbest kilo kaldırmaya geçeceğime inanıyordum, ama hafızam bulanıktı. Robert benim için bir çift serbest ağırlığı seçerken ben de bir ağırlık kaldırma bankına oturdum. Elinde bir çift bir buçuk kiloluk ağırlıklarla geri geldi. Gülümsedim. Bu sefer onu gücümle şaşırtacaktım.

Yüksek sesle “Robert, normalde beş buçuk kiloluk ağırlığı rahatlıkla kaldırıyorum” dedim. “İlk önce bunları deneyelim,” diye karşı çıktı Robert.

Ağırlıkları terli ve titreyen ellerime aldım.

“Benim için şu şekilde kaldır.”

Biliyormuşçasına başımı salladım.

Onları kolayca kaldırdım.

“Hayır, öyle değil. Böyle kaldır,” dedi ve bir yandan da kolumu hafifçe yeniden konumlandırdı. “Tamamen yukarıya ve sonra tamamen aşağıya.”

Bir şey yanlıştı. 12 santimden yukarıya kaldıramıyordum! Sanırım sınavlardan dolayı kollarım çalışmıyordu. Kollarımı indirdim ve bir kez daha denedim. Ağırlıkları yine üç beş santim bile kaldıramıyordum. Robert şaşkınlık içinde bana baktı, ama çoktan dönmüş ve bana bir çift daha hafif ağırlık getirmişti. Aslında spor salonundaki en hafif ağırlıkları getirdi. Bu nasıl olabilirdi?

“Dürüst olmak gerekirse, normalde beş buçuk kiloluk ağırlığı kaldırıyorum... hatta bazen yedi kiloluk ağırlığı bile kaldırıyorum,” diye kekeleydim.

“Yanlış kaldırıyormuşsun,” dedi.

Istirap en sonunda bitince, Robert beni tekrar kendi bölümüne götürdü. Göğsüm hızlı hızlı kalkıp iniyor, bacaklarım titriyordu ve Sarah Connor gibi olma hayalim son bulmuştu!

Tek bir fiziksel değerlendirmeyi geçememiştim.

Robert, ağırbaşlı bir şekilde, bir çizelge hazırlamaya başladı. Kilomu sordu ve ardından da rakamları kaydetti. Herhangi bir sakatlık geçirip geçirmediğimi sordu ve üniseks sembolünü işaretledi. Sol dizimde ve sol omzumda sorunlar yaşadığımı açıkladım. Sakatlıklarım not edildi. Elime adil cezamı tutuşturdu—bu cihaz, oyun konsollarının kontrol paneline benziyordu.

Robert, “Bunu her iki elinle önünde tut,” diye talimat verdi. “Bedenine elektronik bir akım göndereceğim ve bu, vücudundaki yağ oranını bize gösterecek.”

Başlat düğmesine bastı ve LED ekranda bir rakam görülene dek, kısa bir duraksama yaşandı.

Tamamen şaşırmamıştım, ama Robert gerçek yağ oranımın yüksekliğinden ötürü çok şaşırmişti.

“Belki, doğru tutmadım cihazı” diye öneride bulundum.

İşlemi tekrarladı ve bir şekilde yağ oranı yüzde bir daha yüksek çıktı.

“Belki cihaz arızalıdır ya da susuz olduğumdandır.”

Tam o sırada Alec içeriye daldı.

“Ben deneyebilir miyim?” diye sordu.

Güm. Onun yağ oranı yüzde 5.2 ile hiç yok gibiydi.

“Seninki kaçtı anne?”

Ona yanıt vermeden onu el işaretiyle bölmenin dışına gönderdim.

Robert başını sallayarak üzerinde iki resim olan bir kağıt çıkardı. İki parçalı bir bifteğe benziyordu. Biri yağsız, öteki değil. Ben “öteki” resimdim.

“Siz bizim kibarca “Sıska yağlı” diye çağırdığımız kişilerden-siniz.

Dehşete düşmüştüm ve hemen aslında çok aktif, büyük olasılıkla çok yoğun biri olduğum konusunda itiraz ettim. Bu spor salonunun bir plastik sandalyesinde oturup tembel olarak etiketlenmeye hiç niyetim yoktu!

Robert bilerek başını salladı. “Çok aktif ve her zaman meşgul olduğunuz için büyük olasılıkla bedeninizin ihtiyacı olan enerjiyi sağlayacak proteini tam olarak alamıyorsunuz, dolayısıyla vücudunuz yağlarınız yerine kaslarınızı yakıyor.”

Şaşkınlığımı fark ederek, devam edip “Tıpkı bir biftek yemeye benziyor. Ne yaparsınız? Yağlı kısmı keser ve et olan kısmı yersiniz. Vücudunuz da aynıdır. Eti yiyor ki, kaslarınızdır ve bir kasınızı kaybettiğinizde gücünüzü kaybedersiniz. Bunu geri elde etmenin tek yolu, kaslarınızı yeniden bina eden dirençli antrenman yapmaktır.”

Benden daha kilolu olan birkaç kadından örnek verdi ve herkes o kadınların yağ oranlarının daha yüksek olduğunu düşündüğü halde, benim yağ oranım büyük olasılıkla onlarınkinden daha yüksek olduğunu söyleyerek incinmeye biraz da hakaret katmış oldu! Yağlarımın çoğunun (Şimdi gerçekten bu noktada artık iyice inciniyordum!) vücudumun orta kısmında veya kalçalarımda değil, kollarımda olduğuna karar verdi!

Maalesef, en kaslı olduğunu hayal ettiğim yer, meğer en kötü bölgemmiş!

Sarah Conor'la birlikte mekik çektiğimizi hayal ettiğim tüm görüntüler yok oluverdi. Şimdi önümde gerçek bir seçim vardı.

Kaslarımı yakmaya ve geleceğimi olası güç kaybı konusunda sakat bırakmaya devam etmek istiyor muydum? “Sıksa Yağlı” veya “Sahte Kaslı” unvanlarından mutlu muydum? Yoksa gerçekten güçlü olmaya hazır mıyım? Utancımın ortasında, güçlü olmaya karar verdim! Benim için asıl önemli konu, asla giysiler içinde iyi görünmek değildi. Sıksa yağlı olmak, bunu zaten başarıyordu. Benim için asıl konu, daha çok zayıf noktalarımı ortaya çıkarıp vücudumun incinebilir bölgelerini enerji ve güç kaynağına dönüştürmekti.

Kilo kaybetmeme ihtiyacım yoktu; ihtiyacım olan şey güç kazanmaktı.

Kilonun tek başına bileşimimi doğru bir şekilde yansıtmadığını fark ettim. Neyden oluşuyordum? Gerektiğinde, teste dayanacak gücüm olacak mıydı? Kısa mesafeli koşuları çok hızlı koşabilirdim, yeter ki, parkur eğimli olmasın. Ama koşuya mesafe ve direnç eklendiğinde, teslim oluyordum. Neden? Çünkü eklenmiş ağırlıkları kaldıramayacak kadar aşırı düzeyde güçsüzdüm.

Yalnızca küçük ağırlıkları kaldırıbiliyordum, o da sınırlı duruşlarla. Robert farklı bir pozisyonda ağırlığı bana verdiğinde, işte bundan dolayı o ağırlığı kaldıramamıştım.

Robert az kullanılmaktan ötürü zayıflamış ve incinebilir bir konuma gelmiş bir kas grubunu izole ettiğinde, gücüm yapmam gereken şeyi yapmaya yetmemişti.

Tutumumda öylesine bir değişim olmuştu ki, bu satırları yazarken bile, çıkıp egzersiz yapma dürtüsüne karşı savaşmak zorundayım. Spor salonuna güçsüz olduğumu duymak için değil, kaslı olduğumun onaylanması için gitmiştim. Duyduklarım hoşuma gitmemişti. Ama gerçeği bilmek ve onun yaşamıma girerek güçsüz olduğum alanları güçlendirebilmeme izin vermesi ne harikadır! Şimdi nasıl güçlü olacağımı keşfedebiliyim diye, zayıf olduğum alanları fark etmek isteyen bir parçam var.

Bu zayıf olduğum alanları kendi başıma belirleyemeyeceğim. Biraz masraf ve bir sürü acı anlamına gelen bir tür eğitmene ihtiyacım olacak.

YENİLMEZ BİR HALK

Bu buluşmadan sonra, acaba kaçımızın fiziksel anlamda değil, ama ruhsal anlamda sıksa yağlı olduğunu merak etmeye başladım. İnce görünüyoruz, ama aşırı ağırlık eklendiğinde, onu taşıyamıyoruz. Düz zeminlerde rahat bir tempoyla yürümekte sıkıntı çekmiyoruz. Ama yaşam, kontrolümüz altında olan bir yürüyüş bandı değildir. Tanrı'yla birlikte bir yolda yürüyoruz ve eğimin ve hızın artmakta olduğunu sezinliyorum.

Neden tüm bunları sizinle paylaştım? Çünkü Mesih'in bedeninin bütünsel bir bedensel yenilenmenin ve yenilmez bir ayaklanmanın eşiğinde olduğuna inanıyorum. Ama böyle düşünen yalnızca ben değilim. Rab şöyle diyor:

“Ey Siyon kızı, kalk ve harmanı döv.

Cüruftan arın.

Sizi yeniden yenilmez bir halk yapıyorum. (Mika 4:13, The Message)

Tanrı'nın sizi görünmez bir halk yapıyorum demediğine dikkat edin. Yenilmez bir halk yapacağını söylüyor! Kızlarının yeryüzünde güçlü varlıkları var. Kendinizi en son ne zaman yenilmez hissettiniz?

Belki uzun, uzun zaman önce koştunuz ve küçük bir kız olarak oyun oynadınız. Karanlıkta saklanıp kaçmayı umut etmek üzere yaratılmadınız. Işık ve umut taşıyanlar olmak üzere yaratıldınız. Siyon'un yenilmez, ele geçirilmez ve sarsılmaz kızı olmak amacıyla yaratıldınız. Şimdi bile şunu duyuyorum, “Ayağa kalk, kızım, yeni duruma alış! Tanrı seni yenilmez olarak görmek istiyor.”

Sık sık harman dövme ve cüruftan arındırma zamanlarında ruhsal güç geliştiririz. Mika 4. bölüm bu ağırlık taşıma egzersizinin neye benzediğini anlamamıza yardım ediyor:

Tanrı size yeniden yeni bir yaşam verecek.

Sizi düşmanlarınızdan kurtaracak.

Ama şimdilik, size karşı birleşti, birçok tanrısız halka,
“yerdeyken onu tekmele! Ona şiddet uygula!
Siyon'un toprakta süründüğünü görmek istiyoruz.” diyorlar.
Küfür edenler, Tanrı'nın bunda ne düşündüğü
ve ne yapmak istediğiyle ilgili fikirleri yok.
Tanrı'nın halkına ne olduğunu bilmiyorlar,
onların buğdayları dövülmekte ve altını arıtılmakta. (10-12.
ayetler)

Bu metindeki vaadi seviyorum. Yerdeyken, düşmanlarınız sizi öldürmek üzere size yaklaşıyor görünürlerken, Tanrı sizde işliyor, sizi bir altın gibi arıtıyor. Tanrı, sıkıntıları halkını arındırmak, değerli ve dayanılır kılmak üzere kullanır.

Bazen medya veya bireyler Hristiyanları eleştirdiğinde, sözlerinde az da olsa haklılık payı vardır. Bu eleştirileri alçakgönüllülükle karşılamalı ve onlarda gerçeklik payı olup olmadığını değerlendirmeliyiz. Birileri sert, yargılayıcı ve sevgisiz olduğumuzu söylüyorsa, bu değerlendirmeyi hemen reddetmek yerine, Tanrı'nın Sözü ışığında kendimize bakmalıyız. Kendimizi kontrol etmeli ve gerektiğinde özür dilemeliyiz.

Bir de düşmanımız İblis'in acımasız suçlamaları var. Bazen saldırıları yalnızca yalanlardan oluşur; Rabbimiz'e küfredildiğinde olduğu gibi. Bazen de saldırıları tamamen kötülük dolu olabiliyor; Tanrı çocuklarından ya Rab'bi inkâr etmeleri ya da ölmeyi göze almaları söylendiği gibi (bu noktada engizisyonu anımsayın). Bu saldırılarla pazarlık yapılmamalı, ama Tanrı'nın gerçeğini ve sadakatini duyurarak onların üstesinden cesaretle gelinmeli. Bunun Vahiy kitabında örneklediğini görüyoruz:

Kardeşlerimiz Kuzu'nun kanıyla

Ve ettikleri tanıklık bildiriyle Onu yendiler.

Ölümü göze alacak kadar

Vazgeçmişlerdi can sevgisinden. (12:11)

Mika 4:13'ü okuduğumda, Tanrı'nın sanki bana şöyle bağırdığını duyar gibi oldum, “Yeter! Halkımı yok ettiğini düşündün, ama yok etmedin. Tersine, onları hazırladın!” İsrail bizim örne-

ğimizdir. İsraililer yoldan saptığında, düşmanları güçlü bir biçimde kendilerine karşı kalktılar ve bu sıkıntı onların yaşamında bir arınmaya yol açtı. Ve düşmanları savaşı tam kazandıklarını hayal ettikleri bir anda, Tanrı halkını gösterdi—onları yeniledi ve zaferli kıldı.

MEŞGULİYETLE İHANETE UĞRAMAK

Peki öyleyse, bu güçlenme eğitimine nasıl başlarız? Hem toplu, hem de bireysel anlamda ruhsal durumumuza ilişkin dürüst bir değerlendirmeye başlarız. Sıksa yağlı terimi, Eğitimci İsa'nın sözleriyle karşılaştırılınca neredeyse oldukça nazik bir terim gibi görünüyor. İsa'nın Vahiy kitabındaki değerlendirmelerini okudunuz mu? Yedi kiliseden yalnızca ikisi İsa'nın güçlü yönlerine ilişkin uyguladığı titiz testten geçti. Bu testten geçemeyenlere ilişkin iki değerlendirme aşağıdadır:

İşini ve işinden ötesini görebiliyorum. Gayretli ve keyifli olduğuna ilişkin bir üne sahipsin, oysa ölüsün, taş gibi kas katı kesilmişsin. Ayağa kalk! Derin bir nefes al! Belki hâlâ sende can var. Ama bunu meşgul olduğun işine bakarak bilemem; Tanrı'nın hiçbir işi tamamlanmadı. Durumun çaresiz. Bir zamanlar sendeki armağanı, kendi kulaklarınla duyduğun Mesajı düşün—onu yeniden kavra ve Tanrı'ya geri dön! (3:1-3)

Tüm fiziksel hareketliliğimin kas gücümü artırmak yerine, azalttığı gibi, ruhsal meşguliyet de ruhsal anlamda güçlü olmam gereken yönlerimi geliştirmez. Tanrı'nın işindeki dikkatimizi dağıtır ve bizi güçten düşürür. İsa bir kez daha kilisenin gelişiminin taslağını çıkarır:

Seni içten ve dıştan tanıyorum ve sende hoşuma giden çok az şey buluyorum. Soğuk değilsin, ama sıcak da değilsin—ya soğuk ya da sıcak olmak çok daha iyidir! Oysa sen bayatlamış durumdasın. Durgunsun. Midemi bulandırıyor sun.

“Zenginim diyorsun, başardım, kimseye ihtiyacım yok” diye övünüyorsun. Acınacak, kör bir dilenci, yıpranmış ve evsiz bir durumda olduğundan haberin bile yok. (3:15-17)

Bu nedir? Tanrı, evlerde yaşayanları evsiz ve zenginleri de bayatlamış ve durgun olarak mı adlandırıyor? Her iki insan grubu da kendilerini bir şekilde gördüler. İsa gerçek durumlarını gözler önüne serince şaşkına döndüler. Neden İyi Çobanımız böyle sert davrandı? Bu sorunun yanıtını kendisi veriyor:

Sevdiği insanları, hesap vermeye çağırırım—onları özendirir, düzeltir ve onlara yol gösteririm, öyle ki, en iyi şekilde yaşasınlar. O halde, ayağa kalk! Geriye dön! Tanrı'nın ardınca koş! (3:19)

Tanrı sizi sevdiği için ruhsal durumunuz hakkında dürüst ve açık sözlüdür. Hayatta en üst düzeyde yaşamamız için bizleri eğitir. Bu değişim ve dönüşümü yerine getirmek için İsa, doğru eylemde bulunmamız amacıyla bizi şaşırtmaya isteklidir. O'nun bu öğüdüne utanç, suçluluk ve suçlu çıkarma duygularıyla karşılık vermeye gerek yok. Tersine, yeni duruma alışalım, geri dönelim ve Tanrı'nın ardınca gayretle koşalım.

YÜKÜ DENGELEMEK

Daha önce sizlere sol omuz ve dizimin beni sıkıntıya soktuğunu paylaşmıştım. Değerlendirmem sırasında bunun nedenini öğrendim. Sorun çıkarıyorlardı, çünkü her ne zaman bir yolculuğa çıksam, valizlerimi uçağın bagaj kısmına vermek yerine, uçakta yanımda taşırdım. Neredeyse her zaman vücudumun sol tarafını kullanırdım. Biraz dinlenmeyle, sol omuzum ve dizim iyileşirdi ve biraz egzersizle sol tarafım daha da güçlendi. Valizlerimi ve bilgisayarımı vücudumun her iki tarafıyla taşıyarak, vücuduma yeniden bir denge getirdim. Kaçımız yükü taşımak için vücudumuzun yalnızca bir yanını kullanarak ve valizi peşimizden sürükleyerek ruhsal olarak incinmiştir? Bu bize,

yüke omuz vermek için hem erkek, hem de kadınlara veya Mesih'in bedeninin her iki yanına ihtiyacımız olduğunu aktarmakla kalmaz, ama aynı zamanda bireyler olarak vücudumuzun tümünü— ruhumuz, canımız ve bedenimizi güçlendirmemiz gerektiğini gösterir. Eski yaralanmaları korumayı bırakmanın ve Tanrı'yla ileriye doğru ilerlemenin zamanı gelmiştir.

Tanrı, Mezmur 144'te oğulları ve kızlarının, ruhsal anlamda konuşacak olursak, birlikte ağırlığı taşımalarının ve yüke birlikte katlanmanın neye benzediğinin güzel bir resmini çizer.

O zaman gençliğinde

Sağlıklı yetişen fidan gibi olacak oğullarımız,
Sarayın oymalı sütunları gibi olacak kızlarımız. (12. ayet)

İngilizce The New Living Translation adlı Kutsal Kitap çevirisi şöyle der, “*Oğullarımız gençliklerinde serpinsinler.*” Bunu bir düşünün: serpilmekte olan bir oğullar kuşağını düşünün. Serpiyen, yani artan, refaha kavuşan, gelişen ve hatta gençliklerinde bile Tanrı'nın iyiliğini sergileyen bir kuşak. Beklemek üzere eğitildiğimiz şeyle ne büyük bir tezat oluşturmakta: ergenlik çağlarında veya yirmili yaşlarında gençliklerinin gücünü ve canlılığını boşa harcamaktalar.

Kız çocukları *sütunlar* olarak betimlenmekte. Sütun sözcüğünün tanımına baktım ve iki temel anlamının olduğunu keşfettim: ilki kolon, direk, giriş veya kazık gibi bir *destek* sistemini tanımlamakta. Sütun sözcüğünün ikinci temel tanımı, “lider”dir. Bu adın altında, yukarıda sıralanan aynı sözcükleri buldum.

Tanrı'nın bu metinde evinin mimari resmini çizdiğine inanıyorum. Siz kadınlar bir süsten daha fazlası için kullanılmaya hazır mısınız? Tanrı'nın evinin çatısını ayakta tutmaya hazır mısınız?

Bu da bizi yeniden güç ve onu elde etmemiz için gerekli olan eğitim konusuna getirir.

Kazanmak için koşun. Bütün iyi atletler sıkı antrenman yaparlar. Onlar solup giden altın madalya için buna katlanırlar.

lar. Siz sonsuza dek süreceksin altın madalya için koşmaktasınız.

Sizi bilmem, ama ben bitiş çizgisine doğru gayretle koşuyorum. Neyim var neyim yok, hepsini veriyorum. Yarım yamalak yaşamak yok! Uyanık ve en formda durumda kendimi tutuyorum. Şekerleme yapıyorken yakalanmayacağım, herkese onun hakkında söyledikten sonra, kendim ondan mahrum olmayacağım (1. Korintliler 9:24-27)

ESKİ SINIRLAMALARI BİR KENARA BIRAKMAK

Hiçbir zaman iyi bir atlet olamadım. Lisede yüzme takımında yüzdüm, çünkü suyu, lazanyayı ve arkadaşlarımda yatıya kalmaları seviyordum, ama hiçbir zaman kazanmak için yüzmedim. Sadece bitirmek için yüzerdim. Üçüncülük veya dördüncülükle yetiniyordum. Sadece sonuncu olmak istemiyordum. Yüzme yarışmalarından o denli nefret ederdim ki, her etkinlikten önce hastalanırdım. Sakinleşmek için kendi kendime, *Sadece bir dakika kadar gayretle yüz. Sonra bitecek ve yeniden arkadaşlarına dönebileceksin deyip dururdum.*

Maalesef, takımımın bana ihtiyacı olduğunu asla fark etmedim. Yalnızca kendimi düşündüm—korkularımı ve isteksizliğimi düşündüm. Hiçbir zaman takım arkadaşlarımı düşünmediğim için kendimi hiçbir zaman zorlamadım. Asla kazanmayı beklemedim, bu nedenle de asla kazanmadım. Takımım için bir değer değil, bir engeldim. Geriye dönüp baktığımda, kaybetmekten çok kazanmaktan korktuğuma inanıyorum. Eğer çok iyi olsaydım, o zaman çok iyi olmaya devam etmek zorunda kalacaktım ve bunu yapmak için fedakârlık yapmaya istekli değildim. Aynı zamanda eğer her şeyimi verip de yine de başarısız olsaydım, bunun çok acı vermesinden korkuyordum; o nedenle, sahip olduğumun yüzde 70 ile 80'ini veriyordum. O zamanlar neden öylesi seçimler yaptığımı bilmiyorum, ama benim için artık kayıtsız kalmak kabul edilmez bir olgu—özellikle ruhsal olarak kayıtsız kalmak. Yaşamımın benden ve benim olan her şeyden çok daha fazla şey içerdiği gerçeğini anladığımda, tüm

önceki sınırlamalarıma karşı koymaya ve kendimi zorlamaya başladım.

Bir dişi aslanı ayağa kaldırmak için, aynısını yapmalısınız. Güç geliştirmeye yönelik ilk girişiminizde başarısız olabilirsiniz, ama bu aynı zamanda öğrenme sürecinin bir parçasıdır. Ben ilk denemede başarıya ulaşmış hiç kimseyi tanımıyorum.

2. Petrus 3:1, 7 şöyle der:

Düşüncelerini dikkati dağılmamış konumda tut....

Tanrı, sözünü bir kez daha konuşma konusunda temkinli ve hazırdır, size işaret vermeye hazırdır.

Düşüncenizi ayık ve uyanık bir biçimde tutacak kişinin siz olduğunuzu fark edin. Dikkatli ve odaklı veya sıkıcı ve dikkati dağılmış biri olup olmayacağınızı her gün seçme gücüne sahipsiniz. Yüksek alarında olma zamanıdır, çünkü Tanrımız harekete hazırdır. Bu dünyada yanlış olanı düzeltme pozisyonundadır. Hazır ve zaferden emindir. Yüce Tanrımız işaret verdiğinde, dişi aslan gibi, üzerine atlayıp avlamaya güçlü, kıvrak ve hazır olacak mısınız?

Tanrı'nın Sözü ışığında gücünüzü değerlendirmesi için Kutsal Ruh'a izin verin ve ondan yenilmez biri olarak çıkacağınızı bilerek, sıkıntının bir eğitim amaçlı ders olmasına izin verin. Tanrı'nın Sözü'nün ağırlığının Kutsal Ruh'un sizi canlandırması ve yaşamınızın zayıf ve yararlı alanlarını geliştirmesi için düzenleme ve eğitime sürecine izin verin. Odak noktanızı, giysileriniz içinde nasıl görüldüğünüzden, ruhunuzda kim olduğunuza doğru değiştirin. Her şeyden öte, gücünüzden korkmayın. Dişi aslan gibi, onunla Tanrı'yı yüceltin. Şunu unutmayın ki, tüm yeryüzü korkuyla dolduğunda ve neler olup bittiğini merak ettiğinizde, yerin ve göğün Rabbi, her şeyin Yaratıcısı, yaşamınızı resmetme tarzınızla heybetli ve şaşılacak görkemini sergilemeye sizi çağırır.

Buna inanıyor musunuz? Başkalarının şaşırmasına yol açan yönünüz ne? Kalbinizle duyabilir misiniz? Nasıl strateji oluşturacağınızı biliyor musunuz? Becerikli ve yaratıcı mısınız? Bir anne mi, yoksa öğretmen misiniz? Bir seminer veya aile

üyelerinin yeniden bir araya geldiği bir birlikteliği planlayabilir misiniz? Düzensiz ve karışık bir odayı dönüştürüp güzel bir oda haline getirebilir misiniz? Ya da üzerine yazılmayı bekleyen bir kağıt sayfası mısınız?

Birçok kişiye güç ödünç vermek gibi bir konuma sahip olduğumuzu fark etmedikçe, yaşamda gerçek anlamıyla doyma ulaşamayacağız. Sevgili dişi aslan kız kardeşim, senin korkusuz gücüne ihtiyacımız var. Gücün, aslında harika bir şekilde güzeldir.

Güç Hizmet İçindir

Her birimiz etrafımızdaki insanların iyiliğini gözetmeliyiz, kendi kendimize “Onlara nasıl yardım edebilirim?” diye sormalıyız.

ROMALILAR 15:2

Dişi aslanın dünyasında, vahşi hayatta bulunmadan, çok ender olarak gözlemlediğimiz bir sert sükunet vardır. Bunu, Güney Afrika'nın bir bölgesine yeni getirilen ve oraya yerleştirilmeye çalışılan yırtıcı kedilerle ilgili bir belgesel izlerken hatırladım. Programın başında, belgeseli anlatan kişi, özel koruma alanlarına yeni tanıtılan iki aslan grubunun öyküsünü genel hatlarıyla anlatıyordu. İlk grup, iki dişi ve bir erkek aslandan oluşuyordu.

Üç aslan küçük, elektrikli çitlerin çevrelediği koruma altına alınmış bölgede geçici olarak bağlanmış küçük ve kapalı bir alanda yaşıyorlardı. Bakıcılar çiftin bir kısmını kaldırmış ve açık bir alan meydana getirmişlerdi.

Bu da aslanlara çok geniş, tanımadıkları ve keşfetmedikleri büyük bir bölgenin kapısını aralamıştı. Bu ani açılımdan gözleri

korkmuş üç aslan, nasıl bir karşılık verecekleri konusunda emin değillerdi.

Bakıcılar bu tepkiyi bekliyorlardı ve genç aslanları yeni açılmış bölgeye geçmek için onları nasıl motive edeceklerini önceden tasarlamışlardı. Aslanları birkaç gün beslememeye karar verdiler. Böylece iştahları onları korunaklı bölgelerinin dışına çıkıp taze av vaadi sunan yeni evlerine girmeleri konusunda cezbedecekti.

Park korucularının kamyonlarının arkasından büyük bir geyiğin leşini indirdiklerini ve aslanların yeni evlerinin sınırları içinde, ama küçük korunaklı bölgelerinin hemen dışına yerleştirdiklerini ilgiyle izledim. Aslanlar olup biteni dikkatle izliyorlardı ve geyiğin leş kokusunu alınca başlarını kaldırdılar.

Bu genç aslanlar aç olmalarına karşın, aynı zamanda ihtiyatlıydılar. Erkek aslan Afrika çalılığındaki güvenli yerinden kımıldamadı. O izlerken, iki dişi aslan çitteki açıklığa yaklaştılar, güvenilmez adımlarla ileri geri hareket ederek ilerlediler. Sanki bir zamanlar elektrikli çitin bulunduğu yerin sınırını yeniden çiziyor gibiydiler. Birlikte havayı, yeri kokladılar ve ardından çitin bir kısmının gerisine çekildiler, ama hemen daha sonra açıklığa doğru ilerleyip orada durdular. Sanki olup biteni anlamaya çalışıyorlarmış gibi görünüyorlardı. Neden bu açıklık birden bire ortaya çıkmıştı? Bu bir hile miydi?

En sonunda dişi aslanlardan biri ava yaklaşmaya karar verdi. Açlığı tereddüt edişine karşı üstün gelmişti. Cesaretle sınırı geçti ve öldürülen geyiğin leşine yaklaştı. Yarı yolda dönüp kız kardeşine bir bakış fırlattı, sanki onu çitin öteki tarafında kendisine katılmaya davet ediyor gibiydi. İkinci dişi aslan sınırın eşiğinde bir süre temkinli bir şekilde bekledi, ama hemen sonra kız kardeşini yakaladı. İkisi birlikte geyiğin etrafını sardılar ve koklamaya başladılar; her şeyin yolunda olup olmadığından emin olmaya çalışıyorlardı. Ama erkek aslan arkada kaldı. O onları izlerken, dişi aslanlar deneme amaçlı bir lokma aldılar.

Geyik leşi iyi durumdaydı, yani eti tazeydi, ama ziyafetlerine çöreklenmek yerine, ilginç bir şey yaptılar. Dişi aslanlar biri geyiğin boynundan öteki de bacaklarından tutarak, aslan da

onlarla birlikte kendi payına düşeni yiyebilsin diye, ikisi leşi korunaklı alana doğru sürüklediler. Eylemleri beni düşündürdü. Tereddüt yaşayan erkek aslanı da ziyafete dahil etmelerinden çok etkilenmişim. O olmadan ziyafet çekmeye pek istekli olmamaları çok hoşuma gitmişti. Kadınların bunu nasıl yapacaklarını bilmesi güzel bir şeydir.

BOCALAYANLARA YARDIM ETMEK

Dişi aslan kız kardeşlerimizin sergiledikleri soylu örneğin bize konuşmasına ve eylem, etkileşim ve yanıtlarımızı esinlemesine izin verecek miyiz? Tanrı'nın kız çocuklarının önünde yeni açtığı geniş alanlarda bulduğumuz iyi şeyleri geri götürmek için zaman ayırıp çaba gösteren kadınlar gibi olacak mıyız?

Evet, geriye dönmenin ve başkalarını beklemenin sizi yavaştattığını anlıyorum, ama bu yalnızca ilk başta hissedilir. Bilerek ve planlayarak insanlara iyilik, cömertlik ve bilgelik sunmak her zaman en sonunda galip çıkar. Tanrı her ne zaman halkına yeni bir yaşam ve özgürlük solumaya başladığında, bazılarımız onu sevinç ve beklentiyle kucaklar. Ötekiler tereddüt edip olup biteceğini görmeyi bekler. Ve yine başka bazı kişiler ona karşı direnir.

Tanrı'nın tüm kız çocuklarının ayağa kalkıp O'nun önümüze koyduğu özgürlük ve amaca adım atmalarını umut ediyor ve bunun için dua ediyorum. Ve daha güçlü, daha özgür ve gerçekte daha pekişmiş olanların geri dönüp eşikte bekleyenleri ilerlemeleri için yüreklendireceklerini umut ediyorum.

Bunun Romalılar 15'teki ifade tarzını seviyorum.

İmanda güçlü ve yeterli olanların, yalnızca bizim için en iyisini yapmaya çalışmadan, devreye girip bocalayanlara el vermeleri gerekir. *Güç hizmet içindir, statü için değil.* (1-2. ayetler)

Güçlü ve yeterli olanlara, devreye girip bocalayanlara yardım etmeleri, duraksamış olanlara, tereddüt edenlere, karar-

sızlara ve şevklerini yitirmiş olanlara yardım etmeleri buyrulmuştur. Bu dinamiğin göz önüne serilmesini seviyorum. İçlerinde daha büyük bir şeylerin olduğunu hisseden, genç yaşlı çok sayıda kadın var. Eşikte durup Tanrı'nın onları çağırmakta olduğu vahşi hayata bakıyorlar, ama tereddüt içindeler.

Kısa bir zaman önce, samimi genç bir bayan bir toplantıdan sonra bana yaklaştı. Tanrı'nın ona verdiği rüya o denli büyüktü ki, şans eseri karşılaşmamız ona açıklamaya çabaladığı her şeyi paylaşması için mekan ve zaman fırsatı vermiyordu. Bu nedenle, eve gidip büyük bir özenle tüm hissettiklerini destansı bir şekilde dile getiren bir e-mail yazıp bana gönderdi. Daha sonra çok utandı, ama utanmasını gerektirecek bir şey yoktu. Yazdıklarını okurken, endişesini anlıyordum. Benimle paylaştığı sözlerin, onununkine benzer bir geçiş döneminden geçtiğim sırada yaşadığım duyguları yansıtmaları karşısında afalladım.

Genellikle başkalarının bizden önce aynı köprüden geçip güvenlik içinde karşı tarafa ulaşmış olduklarını bilmek yeterlidir. Bazen bocalayanların çoktan güvenle karşı tarafa ulaşmış bir kız kardeşin geriye dönüp bakmasına ihtiyacı vardır. Geriye dönüp bakmak, "Hey, kız kardeşim! Buradayım ve yalnızca yol açık değil, aynı zamanda her şey iyi görünüyor" ifadesini iletmeye yeterlidir.

DİNİN BİNDİRDİĞİ YÜKLERİ KALDIRMAK

Başka bazı kadınlar sendeleyerek bocalarlar. Her ne kadar daha çok sayıda kadın, Tanrı'nın kendileri için hazırlamış olduğu özgürlüğü keşfediyor olsalar da, bazıları hâlâ dinin bindirdiği yük altında tökezlemekte. Yalnızca geçen on yıllık süre içinde kadınlar kadınlı erkekli toplantılarda konuşmaya davet edilmekteler. Birçok kadın ve kilise bu özgürlüğü kabullenmekte zorlanmakta. Bu kesinlikle benim için geçerliydi.

Tanrı'nın kızlarına konuşurken korkusuzdum, ama araya birkaç erkek ekleyin, gerçekten hemen terlemeye başladım. Hata yapmaktan korkar ve gerilirdim, elim ayağım birbirine dolanırdı; ta ki bir sabah beni ağırlayan kilise önderiyle korku-

suz kız arkadaşlarımdan biri artık buna bir son vermeme isteyene dek. “Neden kadınların önünde hareket ettiğin gibi, erkeklerin de önünde hareket etmiyorsun?” diye bana meydan okudular.

Dürüstçe yanıtladım, “Gerçekten bilmiyorum...”

“Peki, acele edip anlamaya çalışabilir misin? Bu denli tereddütlü olmaya bir son vermene ihtiyacımız var!”

Sözleri beni etkiledi. Kiliselerin sağlıklı olması için her cinsin sesine ihtiyaçları olduğuna inanıyorum. Benim tereddütlü halim, bu inanca zarar veriyordu! Güçlü bir biçimde sesimi yükseltmiyordum. Aslında, erkeklerin önünde özür diler bir halim vardı—Kutsal Yazılar'dan ötürü değil, ama cinsiyetimle ilgili. Tereddütlü veya isteksiz oluşuma parmak basılınca, onu sonuna kadar zorlamaya başladım. Ben hâlâ kadınlara konuşmayı tercih ediyorum, ama erkeklere hizmet edilmem istendiğinde, artık özür diler bir halde konuşmuyorum. Deneyimime göre, eğer bir erkek sizden konuşmanızı istiyorsa, o zaman elinden geleni yapmanı istiyor demektir. Sizi kaldırdıkları, yüreklendirdikleri, düzelttikleri ve ardından da sizi dürttikleri zaman, gerçek dostlarla birlikte olduğunuzu bilirsiniz. Maalesef, çoğunlukla tersi söz konusu olur.

Tanrı'dan zevk almanız için size Tanrı'nın Yasası'nı yiyecek ve içecek gibi vermek yerine, onu bir sürü kuraldan oluşan demetler haline getirir ve yük hayvanı gibi size bindirirler. Bu yükler altında tökezlediğinizi izlemekten zevk alıyor gibi görünürler ve yardım etmek için parmaklarını bile kıpırdatmazlar (Matta 23:4)

İsa'nın zamanındaki dini önderler, insanların kurallar altında boğuşmalarını görmekten zevk alıyorlardı. Sizce neden bu şekilde düşündüler? Benim tahminime göre, kendi yarattıkları yasalarda başkalarının bocaladıklarını görünce burunları havaya kalktı ve kendilerini üstün gördüler. Bu da onları kendilerini beğenmeye ve kendilerini Tanrı'ya daha yakınlanmış gibi görmelerine neden oldu.

Yukarıdaki metin önemli bir noktaya vurgu yapar. Tanrı'nın yasaının bir yük değil, bir ziyafet olması gerekiyordu. Yiyecek güç verir, ama çalışma, gücü tüketir. Bizler Tanrı'yı —yaptığı ve sunduğu şeyleri— temsil etmeye çağrıldık; öyle ki, katılan herkese bir ziyafet olsun. Tanrı'nın iyiliğinden kaynaklanarak herkese hizmet etmemiz buyrulmuştur. Bu, bazen Tanrı'nın erkek ve kız çocuklarının üzerine konulmuş bazı dinci yüklerden kurtulmamızı gerektirir.

Belki şöyle düşünüyorsunuzdur, *Yani bekar bir erkek veya kadın olduğum halde, hizmet edebileceğimi mi söylemek istiyorsunuz?* Evet! Mesih'in bedeninde hizmet etmek için evli olmak zorunda olduğunuzu söyleyen asılı çantayı üzerimizden atalım. Pavlus evli değildi. Kadınlar çocuklarla çalıştığında onlara güvenebileceğini, ama yetişkinlerle çalıştığında onlara güvenilemeyeceğini söyleyen bavulu boşaltalım. (Çocuklarımızla kimin çalıştığı veya ilgilendiği konusunda daha dikkatli olmamız gerekiyor mu?) Tanrı'nın vaatlerini konuşma konumuna sahip olmadan önce, mükemmel olmamız gerektiğini söyleyen sandığı da çöpe boşaltabilir miyiz? Hiç kimse mükemmel değildir ve bu sahte tavırda ısrarcı olmamız, etrafımızdaki dünyanın midesini bulandırıyor. Gerçeği maskeleyen dış görünümlere artık bir son vermeliyiz. Hepimiz hatalarımızı kabul edelim, onlardan dersler çıkaralım ve ileriye doğru gidip İsa'yı yüceltelim.

Dinin yanlış bir şekilde üzerimize koymuş olduğu yükü kaldırmak için özgürlüğümüzü kullanmaya istekli miyiz? Tanrı her ne zaman yeni bir şeyler yapmaya—yeni toprakları kapsamak veya bilinmeyen bölgeleri ele geçirmek için bizi çağırırsa, ayaklarımızın birbirine dolanmasına ve tökezlemeye meyilliyiz. Kilise son on yılda büyük ilerleme kaydetti ve bu heyecan verici bir durumdur, ama herkes henüz buna ayak uydurmuş değil. Tanrı, hâlâ çalışıyor, önceleri kapalı olan kapıları açıyor ve korkularının üstesinden gelmeleri amacıyla insanların yüreğinde ruhsal bir açlık yaratıyor.

Geçenlerde, üç dört yıl önce, kutsanmış ve meshedilmiş kadınların Tanrı'nın evinde söz sahibi olabileceğini ve olması gerektiğini öğrettiğimi duymuş olan bir kadından bir e-mail

aldım. Bu kavram ilk başta onu biraz telaşa düşürmüş, çünkü bu, bildiği her şeye karşı gelen bir kavramdı. Söylediklerimden kafası karışık ve rahatsız bir şekilde eve dönmüş. Üzerinden epey zaman geçmiş ve konuyu çalışıp üzerinde dua etmiş. Tanrı ona da öğrettiklerimin doğru olduğu konusunda bir onay vermiş ve benim önümde açılan aynı kapıyı onun da önünde açmış. O noktada, benim öğrettiklerimi duyduğunda hissettiği çatışmalı durumun Tanrı'dan olduğunu fark etmiş. Duyduğu rahatsızlık, Tanrı'nın bu konuda ona konuşmasından kaynaklanıyordu. Konuştuğum sözler yıllar önce bu kadının yaşamında bir tohum görevi görmüş ve şimdi bir ekine dönüşmüştük.

Gerçeği sevgiyle konuşmaya ve başkalarını bizimle birlikte yolculuk yapmaya teşvik edecek bir tarzda yaşamaya çağrıldık. Zayıf ve ruhsal anlamda aç olanları arkamızda bırakmamamız bize buyrulmuştur.

Hezekiel 19:2 şu soruyu ortaya atar: "Annen neydi? Aslanlar arasında dişi bir aslan!" .

Bunu ilk okuduğumda kendi kendime, *Bu ne anlama geliyor?* diye düşündüm. Biraz anlayış elde etmek amacıyla, Hezekiel 19. bölümü gözden geçirdim. Bu bölüm, iki aslan yavrusunu güçlü ve kudretli olmaları için yetiştiren bir dişi aslanının resmini çiziyor. Kendi kendime *"Ben de aslanlar arasında dişi bir aslan olmak istiyorum!"* dedim. Yaşam ve seçimleri kudretli erkek ve kız çocukları yetiştirme gücüne sahip türden kadınlar olmayı kim istemez? Bunca kadının dünyasında hoş karşılanılmaktan onur duyuyorum, ama hayatı birlikte yaşadığım erkekler için de bir değer olmak istiyorum. Korkan, zayıf ve boğuşan herkesi kaldırmak istiyorum. Ve biliyor musunuz? Siz de kaldırın. Tanrı, kız çocuklarının içine başkalarını ayağa kaldırma arzusunu bir nakış gibi işlemiştir.

UMUTSUZLARA UMUT OLMAK

Bazen bocalayanlara bir el atmak, onlara umut vermek kadar basittir. Life Outreach adlı hizmet grubuyla yakın zamanda Kamboçya'ya yaptığımız bir yolculukta, gece sokaklarda dolaşip

fuhşa zorlanmış kızlarla sohbet etmeye çalıştım. Gece sokaklarda dolaşan kızlara her ne zaman yaklaştım, aramıza mesafe koyarlardı ve benimle alaycı bir etkileşimde bulunurlardı. Bu küçümseme tavrı, hem tek başına olan bir kıza, hem de bir grup halinde duran kızlara yaklaşırken bana karşı sergilendi. Soruma tek sözcükten oluşan bir yanıt verip kendi aralarında güldüler. Neden beyaz tenli, orta yaşlı Amerikalı bir kadının onlarla konuşmaya çalıştıklarını merak ettiklerine eminim. Ama sohbetimiz koyulaştıkça, onlara hayalleri hakkında sorular sorardım.

“Yaşantında neye sahip olmayı isterdin? Herhangi biri olabilseydin veya herhangi bir şey yapabilseydin, ne olmak veya ne yapmak isterdin?”

Bu hayal kurmaya ve umut etmeye yönelik davetim üzerine, yüzlerindeki değişimi gördüm. Kâbuslarının tam ortasında, gerçekten de birileri kesinlikle onlara neyi hayal ettiklerini mi soruyordu? Birden bire çevirmenimin onların sözlerini çevirmesine bile fırsat vermeden hemen şuna benzer yanıtlar vermeye başarlardı.

“Ben kuaför olmak istiyorum!”

“Ben bir restoran işletmek istiyorum.”

“Bir pazarda kendime ait bir standımın olmasını ve orada güzel şeyler satmayı isterim.”

“Ben, insanların beni hor görmedikleri herhangi bir işte çalışmak isterim.”

“Yeterince para kazanıp birazını aileme göndermek isterim.” Kızlar konuşmaktan kendilerini alamadılar. Bir süreliğine baştan çıkarıcı pozlarına bir son verip birkaç dakikalığına da olsa, ergen yaşta genç kızlar gibi göründüler.

Bu kızlar ne istediklerini biliyorlardı, eğer kafeslerinde açık bir kapı olsaydı! Mümkün olduğu anlarda, onlara bu hapisten kaçmaları için yardım teklif ettik ve birkaçı bu yardım teklifimizi kabul etti. Ama yalnızca utançlarının ötesine geçebilenler ileriye doğru harekete geçebildi. Bazen bu kızları kendilerini satanlardan çok, suçluluk ve utanma duygusu tutsak tutuyordu.

Buna benzer umutsuz durumlarda, ne istediğinizi bilmek ve hayal etmek yeterli değildir. Çođu durumda, onlardan biri kendini o denli tuzağa dűşműş, yenilmiş hissederek ki, kapı ardına dek açık olsa bile, o tutsak alındığı yerde saklanmayı tercih eder. Dolayısıyla bu kızlara fahişelikten çıkış yolu bulmaları için yardım sunmanın yanında, tutsak edildikleri yerlerde onlara iyilik sunduk. Onları İsa'yla tanıştırdık. Onlara İsa'nın her zaman yanlarında olduğunu ve umutsuzlara gerçek ve mutlak umudu yalnızca O'nun sunabileceğini paylaştık.

O'nu yűreklerine ve yařamlarına davet etmeleri onlara bađlıydı. Siz ve ben başkalarının yanında yűrűyebilir ve onları ilerletmeleri yűnűnde yűreklendirebiliriz, ama en nihayetinde onların kendi seçimlerini yapması gerekir.

DIŞI ASLAN HAKKINDA BİR GERÇEK

Bu bűlűműn bařında deđindiđim belgeseldeki diři aslanlara bir sűreliđine geri dűnelim. Neden leři aslanın yemesi için geri getirdiler? Kesinlikle başka seçenekleri de vardı. O koca geyiđi korunaklı bűlme ye sűrűkleyip aslanın da ziyafete katılmasını istemeleri çok garipti. Daha uygun seçenek, onların karınlarını doyuruncaya kadar yemeleri ve geri kalanı da, kendi bařına korunaklı bűlmeden çıkmaya karar verirse, aslana bırakmak olacaktı. Ya da iyice doyduktan sonra, aslana arta kalanları getirmek olacaktı. Sonuçta koca leři tařımaktansa bir kısmını tařımak daha kolay olacaktı. Bu davranışlarını vahři dođa kanunları bađlamında dűřűndűđűműzde, onlardan beklediđimiz tersiydi. Eđer hayvanlar alemi hayatta kalma kuralına dayanıyorsa, bu diři aslanlar neden bu denli cűmert davranmıřtı? Sonuçta sahip olduklarını a bir aslanla paylařmak, onlar için daha az yiyecek demekti.

Belki bu diři aslanlar bizim unuttuđumuz bir řeyler biliyorlardı. Genç ve deneyimsiz oldukları halde, geleceklerinin ve çocuklarının hayatta kalmasının aslanla sahip oldukları yakın iliřkiye bađlı olduđunu igűdűsel bir biçimde anlıyorlardı. Aslanın gelecekte gűlű olacađı bir dűnemde kendilerini

hatırlaması için bu şekilde davranmayı seçtiler. Bir gün olacağı kudretli aslanı onurlandırdılar ve o anda çalılıklarda sinmiş durumunu önemsemediler. Gün gelecek, aslan tamamen büyüyecek ve korkusuz biri olacaktır. Genç ve kendisine ait olana sahip çıkmaktan çok korktuğu anda, bu dişi aslanların kendisine yiyecek getirdiklerini anımsayacaktı. O gün, onlara güvenebileceğini ve onlarla birlikte bir hayat kurabileceğini bilecektir. Dişi aslanların içgüdüleri sürüyü hayatta tutacak ve aslanın sevgisini kazandıracaktı.

Kaçımız bu tutumu paylaşmakta?

Daha da iyisi, ben onların tutumunu paylaşıyor muyum?

Yoksa daha az soylu bir hayatta kalma duruşu mu edindik? “Hey, o arkada öylece beklemen çok kötü. Ben burada iyi bir şeyin tadını çıkarıyorum. Tanrı kız çocukları için bir ziyafet hazırlıyor. Eğer bize katılmaya istekli değilsen, korunaklı bölgede kal ve öyle yaşa!” gibi bir tutuma mı sahipsiniz?

Gerçeği öğrenirsek bilgece davranmış olurduk: bugün az almak, gelecekte aza sahip olacağımız anlamına gelmez. İyilik yap denize at; onurlu eylemler asla kaybolmaz. Güç hizmet içindir, statü için değil (Romalılar 15:2'ye bakın). Eğer herkes bu ilkeyi biliyor ve uyguluyor olsaydı, dünya çapında ne kadar sıkıntının engelleneceğini merak ediyorum. Gücümüzün, zayıf, korkan ve çekingenlere hizmet etmek olduğunu bilseydik ne olurdu? Çok iyi olurdu! Bu yaşamın sonunda, İsa'nın her birimize “Aferin, iyi ve sadık hizmetkâr” dediğini hepimizin duymak istediğini biliyorum.

KUSURSUZ BİR HİZMET İÇİN AYAĞA KALK!

Hizmet sözcüğünün çok yönlü uygulamaları vardır. Hem eylem bildiren bir sözcük hem de bir isimdir. Eylem olarak, “onarmak, kontrol etmek, ayarlamak ve incelemek” anlamları taşır. İsa kurbanıyla bizler için harika bir “hizmet” sunmuş ve kutsal bir Tanrı'nın önünde durabilmemiz için bizi uygun hale getirmiştir. Bizler de bu yaşam veren hizmeti yansıtan tarzda yaşamaktayız. O'nun bedeni parçalandı; öyle ki Tanrı'yla bozulan ilişkimiz

yeniden onarılısın. *Hizmet* sözcüğünün isim hali, “tören, ritüel veya dinsel tören” anlamı içerir. Bazen, bir kilise toplantısının amacının Tanrı'ya ve birbirimize nasıl iyi hizmet etmemiz gerektiğini öğrenmek olduğunu unuttuğumuz gerçeğinden korkuyorum. Çok fazla sayıda Hristiyan yanlış beklentilerle bir kilise toplantısına katılmakta. Tanrı'nın kendilerine nasıl hizmet edeceğini duymak için geliyorlar. Tersine, gelin kilise binalarımızın içinde ve dışında bocalayan insanlara ulaşabilmek amacıyla bir araya toplanalım.

Önümüzde özgürlük, iyilik ve yeni fırsatlar açılacağına vaadiyle, Tanrı'nın işlerinde ilerleyelim; öyle ki, hiç kimse geride kalmasin. Şu buyruğu seviyorum:

Biz önderleri olmadığımız bir şey olmayı hayal etmeyin. Bizler Mesih'in efendileri değil, hizmetkârlarıyız. Tanrı'nın en muhteşem sırlarının rehberleriyiz, onları korumak üzere görevlendirilmiş muhafızlar değiliz. İyi bir rehberde olması gereken nitelikler, güvenilir olması ve doğru bilgiye sahip olmasıdır. (1. Korintliler 4:1-2)

Bizler muhafızlar değil, rehberler olmalıyız. Başkalarını Tanrı'nın sırrının dışında tutmamalı, onları Tanrı'nın Egemenliği'ne davet etmeliyiz. Doğru bilgiye sahip güvenilir rehberler olmamız buyrulmuştur. Kimse geride kalmasin diye, gerekirse geridekilere ulaşmak için Tanrı bir açıklık meydana getirdiğinde orada mutlaka duralım.

En Yüce Olan'ın kız çocukları olarak, arkadakilere ulaşmanız hem cömert hem de soylu olmalı. Yasa yük altında ezerken, Tanrı'nın yaşamı insanı özgür kılar. “Göze göz dişe diş” yaklaşımından özgür kılınıp Hristiyan oldunuz. Buna karşın, çok fazla sayıda kişi kısmen kör ve dişsiz durumda ve bu şekilde Mesih'in bedeninde dolaşmakta.

Asla kim olduğunuzu unutmayın—sizler güçlü, muhteşem, korkusuz, sert, koruyucu, rahatta ve kaygısızsınız. Tanrı tekrar tekrar soylu çocuklarının gücünü aslan ve dişi aslanların gücüne benzetiyor.

Aslan gibi, dişi aslan gibi yere çömelir, yatarlar, kim onları uyandırmaya cesaret edebilir? Seni kutsayan kutsansın, seni lanetleyen lanetlensin! (Çölde Sayım 24:9)

Eğer sert ve korkusuz doğanızı unutursanız, korunma ve yönlendiriş için size bakan herkesi riske atarsınız. Mesih'in bedeni, Tanrı'nın önümüzde geniş bir alan açtığını fark eden soylu ve güçlü muhafızlardan oluşmaktadır.

Sevgili kız kardeşler, dişi aslanlar ve arkadaşlar ...

Ey Korintliler, sizinle açıkça konuştuk, size yüreğimizi açtık. Sizden sevgimizi esirgemedik, ama siz bizden sevginizi esirgediniz. Bize aynı karşılığı verebilmek için çocuklarıma söyleyler gibi söylüyorum siz de yüreğinizi açın. (2. Korintliler 6:11-13)

Bunu duyabiliyor musunuz? Tanrı'nın vahşi ve geniş alanlarına girmeye davet edildik. Bu, burada ve şimdi geniş çapta yaşamaya yönelik bir çağrıdır. Cennetin gücünün yeryüzünde serbest bırakıldığını görmek için cennete gitmeyi beklemek zorunda değilsiniz. Sizi çitle çevrili bir alanda tutan Tanrı değildir.

Ama dişi aslanlar açlıklarının güvenlikte olma arzularını yenmeyene dek, korunaklı ve çitle çevrili alanın dışına çıkmadılar. Aynı şekilde, vizyon veya daha fazlasına ruhsal açlık duyma noksanlığımız da bizi sınırlar ve vahşi doğaya çıkmamıza engel olabilir. Kendimizi, dünyamızı ve Tanrımızı nasıl gördüğümüz ya bizi yüreklendirecektir ya da bizi tutsak bir konumda tutacaktır. "Dışarıdaki" dünyayı karanlık ve korkunç bir yer olarak hayal ederseniz, göz korkutucu görünebilir.

Gözlerinizi açın ve kim olduğunuzu anımsayın—gittiği her yerde karanlığı dağıtmaya gücü olan altın bir ışık taşıyıcısınız. "İçinizdeki Ruh, dünyadaki herhangi bir şeyden çok daha güçlüdür" (1. Yuhanna 4:4). Hiçbir şekilde benzerlik söz konusu değildir. İçinizdeki Ruh, bu dünyada karşılaşacağınız herhangi bir muhalefetin gücünden çok daha güçlüdür! Sizi çağırın Her Şeye Gücü Yeten Tanrı'nın kendisidir. Oğlu'nu çarmıhta ölmesi

için gönderdi; öyle ki, siz yaşamdan ölüme ve bu dünyanın kısıtlanmış yerlerinden sonsuz geniş alanlara geçesiniz. Siz daha ilk soluğunuzu bile almamışken, sizi tutsaklıktan çıkaracak yolu hazırlamıştı. O kendisini sınırlamayı ve küçük, çitlerle çevrili hayatımızı deneyim etmeyi seçti; öyle ki, Tanrı'nın Egemenliği'ndeki büyük özgürlükte O'na eşlik edebilirsiniz.

Şimdi bile her birimize, "Karşıya geç ve içeri gir" diye sesleniyor!

Aynı Görev Altında Olmak

Kadını özgür kıldığımızda, erkeği de özgür kılmış oluruz.

MARGARET MEAD

Aslan dünyasında, cinsiyet konusunda bir kafa karışıklığı yoktur. Erkek aslanlar dişi aslan, dişi aslanlar da erkek aslan olmaya çalışmazlar. Hiç bir cins ne ötekini kopyalamaya, ne de karşı cinsle rekabet etmeye kalkar. Her ikisi de derileri içinde rahattırlar ve saygın cinsinin güçlü oldukları eşsiz yönleriyle mutludurlar. Bir aslan sürüsünde erkek ve dişi aslanlar olduğu gibi, bir de alfa, yani sürünün başı olan bir erkek aslan ve yine alfa, yani egemen bir dişi aslan vardır, ama statülerinin önemi genellikle yemek yeme zamanında ortaya çıkar.

Aslanlar, kedigiller ailesinin cinsiyetler arasındaki farkı dikkate değer bir şekilde sergileyen ve hemen görülebilen tek üyeleridir. Bu farklılığı tanımlamak için cinsel iki şekillilik terimi kullanılır. Basitçe söylemek gerekirse, cinsiyetlerini belirten birden fazla gösterge vardır.

Erkek aslanların boyunlarını çevreleyen ve yüzlerinin bir kısmını kapsayan büyük yelesi vardır. Bu yele, grubun lideri

aslanın oynadığı belirgin ve özel rolün altını çizer ve aslanı Afrika ovalarında ürküten bir yaratık haline getirir. Dişi aslanın yelesinin olmayışı, ona kusursuz bir renk verir ki, bu da ona avına neredeyse görünmeden sinsice yaklaşma olanağı sağlar. Yelenin getirdiği fazladan ağırlıktan da özgür olduğundan, tempo tutturabilir ve daha uzun mesafe avının peşinden koşabilir.

Sağlıklı aslanlar ve dişi aslanlar birbirlerine ihtiyaçları olduğunu bilirler. Öteki olmadan yaşamının hayalini bile kurmazlar. Onların dünyasında güçlü oldukları bir yön ötekinden daha az bir öneme sahip değildir. Aslan korur; dişi aslan ihtiyaçları sağlar. Bu hayati öneme sahip denge, sağlıklı, güçlü alfa erkeğinin, güçlü dişi aslanlardan oluşan arkadaş grubun yardımı olmadan yaşamaya girişmeyeceği anlamına gelir. Aslanların dünyasında, erkek aslanlar bir grup dişi aslanın gönlünü kazanmak ve böylece aralarına girebilmek için birbirleriyle savaşır. Neden bunu yaparlar? Erkek aslanlar değil, birbirleriyle akraba veya yakın olan dişi aslanlar, bölgeyi kontrol ederler. Aslan sürüsüne liderlik yapan erkek aslanların koalisyonu her iki üç yılda bir değişir, ama dişi aslanlar sabit kalırlar.

Alfa aslan (yalnızca var olmaya çalışmayıp) gelişmek istiyorsa, dişi aslanların gözünde kendini güçlü göstermesi gerektiğini bilir. Ardından soyundan gelen yavrularının sürünün bulunduğu alanı koruması ve savunması için güçlü ve yeterli dişi aslanların yardımına ihtiyacı vardır. Sırf onlara boyun eğdirme umuduyla etrafına zayıf ve pasif dişi aslanlarla kendini çevrelemez. Son derece uzmanlaşmış, birlikte işleyen dişi aslanlardan oluşan bir birlik arar.

Onların gücünü hoş karşılar ve bilerek avlanma, yavrularının hayatta kalmalarını sağlama ve bölgelerini genişletme beceri ve dayanma gücünü gösterenleri seçer. Güç sergileyen ve tüm sürünün ihtiyaçlarını sağlayacak ve yeterli anneler olarak yavrularını eğitecek kapasiteye sahip olanları arar. (Erkek aslanlar yavrularına bakmazlar, onları besleyen anneleridir.) Bir başka yararı da sağlıklı ve güçlü dişi aslanlar daha sık üremeye isteklidirler ki, bu da erkek aslana çiftleşme ve daha güçlü bir soy sahibi olma şansı verir.

Dişi aslan, yavrularının ihtiyaçlarının sağlanmayacağından veya pek iyi korunamayacaklarından korkarsa, üremeyecektir. Bu nedenle, dişi aslan zayıf olan yerine, güçlü alfa aslanlarına yanaşır. Lider aslan veya aslanlar (genellikle akraba kardeşlerdir) dişi aslanların sürüye getirdikleri, sağlayış, güç ve büyütme faydalarının tadını çıkarma hakkını kazanmalıdır. Bu ayrıcalık, aslan grupları arasında açık bir güç gösterisiyle kazanılır.

Yarışma, zayıf aslanların, güçlüler tarafından kovalanmasıyla son bulur. Bazen alfa aslan kendisine meydan okuyan aslanı öldürür. Zayıf aslan hayatta kalırsa, sürgüne gönderilir ve sürünün yaşadığı bölgenin sınırları dışına çıkmaya zorlanır ki, bu da avlanmadan payına düşen payı kaybetmesi anlamına gelir. Ya hayatına devam edip başka bir yerde dişi aslanlardan oluşan bir sürüye katılmaya çalışacak ya da leş artıklarıyla beslenmek zorunda kalacaktır.

Dişi aslanlar kenardan izlerler. En güçlü aslanın yavrularının babası olmasını ve sürüsünü saldırı ve tacizlerden korumasını isterler. En güçlü olanın kazanması ve ardından da zafer kazanan aslanları kabul etmeleri için, erkek aslanları birbirleriyle kavgaya tutuşturdukları bilinir. Bölgesini kazanmakla, aslan, gen havuzunun, yani soyunun değerli olduğunu ve büyük olasılıkla vahşi doğanın zorlu ve şiddetli koşullarında hayatta kalacağını kanıtlar.

Üstün olduğu belirlendikten sonra, dişi aslanların sadakati kazanılır. Sürüde kalan herhangi bir aslan sürü dışına çıkarılır. Alfa aslan erkeklerle arkadaşlığını bitirmeye isteklidir, ama asla kızlarından vazgeçmeyecektir. Bunu sırf üreme ya da onları etrafında tutmak istediği için yapmaz. Dişi aslanlar yiyecek ve topluluk sağlar. Grubu ne kadar güçlü ve göz alıcı olursa, erkek aslan o kadar güçlü ve güvende olur ve de tüm hayvanların muhteşem kralı olur.

Etrafınızdakiler onları korumak için elinizden gelenin en iyisini yapacağınıza biliyorlarsa, egemenlik taslamamanın gereği yoktur. Aslanın gücü, hem dişi aslanlar hem de yavrular için güvenlik anlamına gelir. Yalnızca güçlerinden emin olmayanlar egemenlik taslamaya çalışırlar.

Egemenliğini bir kere kurduktan sonra, kudretli aslanın gücünü vitrine çıkarmak için dişi aslanları baskı altında tutmasına ihtiyacı yoktur. Neyi kanıtlamak zorunda? Zaten kazandı. Kim ondan daha üstün olabilir? Aynı şekilde, Kralımız —Yahuda Aslanı— da egemenlik taslamaz; O daha çok yüceltir ve geliştirir.

AYNI GÖREV ALTINDA OLMAK

Erkek aslan, dişi aslanı koruması altında dinlenmeye ve dişi aslan da aslanı kendisinin getirdiği nimetler ve vaatle ziyafet çekmeye davet eder. Aslan, onu korur, o da buna karşılık olarak ona bir miras verir.

Boyun eğme sözcüğünü bir süreliğine düşünelim. Aklınıza ne geliyor? Büyük olasılıkla Efesliler 5:22, eşlerin kocalarına boyun eğmesini bildiren ayet geliyordur. Ne ilginçti ki, birçok Hristiyan bu ayeti alıp boyun eğme sözcüğü için aşırı ve sınırlayıcı bir tanım üretmişlerdir. Boyun eğme sözcüğünün Tanrı'nın ondan amaçladığı anlamın çok ötesinde çarpıtıldığına inanıyorum. Birçok Hristiyan kadın, asıl değerlerinin erkeklere hizmet etme yeterliliğinde yattığına inanmakta. Kilisede konuşmanın, görüşlerini saygılı bir biçimde dile getirmenin veya liderlik sorumluluğu almanın hizmet etmek olduğunu fark etmemekteler.

Boyun eğme sözcüğünü Tanrı'nın yalnızca evli çiftler için değil, ama bütün Hristiyanlar için öngördüğü planla aynı hizaya sokan ve belli bir çerçeveye oturtan bir tanım duydum. Şunu düşünün: *boyun eğme*, İngilizcede bir birleşik sözcüktür ve “*altına*” ve “*görev*” sözcüklerinin bir araya gelmesinden oluşur. Onları bir araya getirdiğimizde, *boyun eğme* sözcüğü “*aynı görev altında birleşmek*” anlamına gelir. Kişisel olarak kocam John ve ben, aynı görev altında birleşmiş durumdayız. Kendimizi tanrısal çocuklar yetiştirmeye ve sağlıklı ve canlı bir evlilik bina etmeye adanmış bulunmaktayız. Kilise dünyasında, görevimiz, kilise önderlerini desteklemek ve bireyleri güçlendirmektir.

Ama bir düşünün. Hepimiz barıştırma hizmetinde değil miyiz—kaybolanlara Tanrı'nın elçileri değil miyiz? Aşağıdaki iki ayet, Tanrı'nın erkek ve kadın elçileri olarak görevimizi ifade etmekte:

Şöyle ki Tanrı, insanların suçlarını saymayarak dünyayı Mesih'te kendisiyle barıştırdı ve barıştırma sözünü bize emanet etti. *Böylece, Tanrı aracılığımızla çağrıda bulunuyor-muş gibi Mesih'in adına elçilik ediyor, O'nun adına yalvarıyoruz: Tanrı'yla barışın.* (2. Korintliler 5:19-20)

İşin özü şu: biz birbirimizi sevdiğimizde ve birlikte iyi bir şekilde çalıştığımızda, İsa'mızın gerçek olduğunu bilecektir. Bu, ister evli ister bekar, ister lider ister kilisede sıradan biri olsun, tüm erkek ve kadınların ortak amacı olmalı. Günaha Düşüş'ün gücü artık son bulmuştur. Tanrı'nın bağışlaması herkese karşılıksız olarak sunulmuştur. O'nun kurbanı bizi günahsız bir duruma getirmişse, kendimizi suçlu saymanın bir gereği yoktur. Tanrı, hepimizden —erkek ve kadınlardan— *O'nun yapmakta olduğu şeyi* herkese anlatmamızı istiyor! Oysa bizler bunun yerine, birbirimize ne yapabileceğimizi ve ne yapamayacağımızı söylemekle aşırı derecede meşgulüz.

Tanrı bizden, etrafımızdakileri ikna edici bir biçimde etkileyen kişiler olarak, ne olursa olsun tartışmalarına bir son vermeleri ve O'nun hizmetine girmeleri yönünde erkek ve kadınları teşvik ve ikna etmek için birlikte çalışmamızı istiyor. Bu uyuşmazlığın çözüm konusu, insan ilişkileri ve etkileşimlerinin her alanında uygulanmalıdır. Bu buyruk yalnızca cinsiyetle ilgili değildir, bu aynı zamanda bir ırk, sosyoekonomi, aile, kilise ve pazar yeri dinamiğidir. Hepimiz için barışma istemektedir!

Şimdi içeriye bakıyoruz ve şunu görüyoruz; Mesih'le birleştirilen herhangi bir kişi, yeni bir başlangıç yapma fırsatı elde eder, yeniden yaratılır. Eski yaşantısı artık geçmiştir; yeni bir yaşam filizlenmiştir! Şuna bir bakın! Tüm bunlar bizimle

kendisi arasındaki ilişkiyi düzelten Tanrı'dan kaynaklanır ve ardından birbirimizle ilişkilerimizi düzeltmemizi söyler.
(2. Kor. 5:17-18)

“Herhangi biri,” *herhangi* biri demektir. Mesih'le birleştirilen herhangi bir erkek, herhangi bir kadın veya herhangi bir çocuk yeniden yaratılmıştır. Eski yaşantısı artık geçmiştir. Yukarıdaki ayette geçen *filizlenmek* sözcüğü bir eylemdir ve “mantar gibi bitmek” anlamına gelir. Bu ilginç bir sözcük seçimidir, mantarlar daha önce çürümeden başka bir şeyin olmadığı yerlerde büyüme patlaması yaşarlar—çoğalırlar, gelişirler, hızla büyürler ve serpilirler. Mesih'teki yeni yaşantımız, bir yerine geçme kavramıdır. İçten çoğalır ve herkesin kullanımına sunulmuştur.

Aslanlar ve dişi aslanlar birbirleriyle ilişkilerini çoktan belli bir düzene koymuş durumdadır. Dişi aslanlar aslanlarla aynı görev altında olduklarını anlıyorlar. Peki, bu görev nedir? Görevleri, güce ve mirasa sahip bir aslanlar kuşağı geliştirmektir. Bunu yerine getirmek için de yavrularını yetiştirir, korur ve gereksinimlerini sağlarlar. Hem aslan hem de dişi aslanın o görevde yerine getirmeleri gereken bir rolleri var ve hiç biri ötekinin rolünü gasp etmez.

Doğal bir düzende olması gereken şeyin, iki aşırı uca kaydırıldığını gördüm. Spektrumun bir ucunda, boyun eğme adı altında kadınlar bastırılmıştır. Öteki ucunda da bazı kadınlar kadınlık yönlerini tanrısallık boyutuna çıkarmışlardır. Birazdan bu konuya daha ayrıntılı değineceğiz. İlk önce, boyun eğmenin çarpıtıldığı bir örneği sizlerle paylaşmak istiyorum.

TWİTTER ÇARPITMASI

Bir elektronik iletişim biçimi olan Twitter'ı duymuş veya Twitter'da yazışmışsınızdır. Kısa bilgiler vermek veya almak için iyidir ve yaşam ve düşünce konuları üzerinde konuşma ve paylaşma fırsatları sağlar.

Bir gün, *Kız Gibi Dövüş* adlı kitabımda ayrıntılı bir şekilde ele alacağım bir kavramı Twitter üzerinde paylaştım. Liderlik

üzerinde bir alıntıydı: “Tıpkı cinselliğin bir kadını liderlikten alıkoymaması gerektiği gibi, tek başına cinsiyet de bir erkeği lider olmak üzere yeterli kılmaz. Hem erkeği hem de kadını lider olması için nitelikli kılan şey, erdemdir.” Lütfen bunu kilise liderliğiyle veya evlilikle sınırlamadığıma dikkat edin. Basitçe erdemini ister erkek, isterse de kadın olsun, liderler için gerekli bir nitelik olduğunu dile getirmeye çalıştım.

Bunu Twitter'da yayınladım ve Facebook sayfamda da görüldü. Sonra gündelik işlerime baktım. Söylediğim şeyin bir tartışmayı tetikleyeceği aklımın ucundan bile geçmemişti. Bilinen bir şey olduğunu hissetmiştim. Beyanımın ne tür yansımaları olacağı konusunda hiçbir fikrim yoktu.

Yüzden fazla yanıt aldığımda, bunun bir sinire dokunduğunu anladım. Günlük işlerimle meşgulken, Facebook'ta bir tartışma alevlenmişti. Birkaç Hristiyan kadın son derece kızmıştı.

Bir kadın, “Kendini daha erdemli sayan bir kadının kocasını yönlendirebileceğini söylemeye nasıl cüret edersin!” diye yazmıştı.

Tamam... ama ben bunu mu söyledim?

Başkaları Kutsal Kitap'ın bir kiliseye ancak bir erkeğin önderlik yapabileceğini söylediği sözleri görmezden geldiğim konusunda beni suçladılar. Kilise önderliği konusuna değinmiş miydim? Ardından liderlik konusunda genel bir tartışma vardı. Bazı kadınlar Facebook izleyicilerine bir kadının asla liderlik yapmaması gerektiğini açıklıyordu.

Samimi genç bir kız, “Kilisenin baş önderinin karısının bir önder olmadığını mı söylüyorsunuz?” şeklinde bir soru sorarak, konuyu daha iyi anlamaya çalışıyordu. Yanıtı bir ortalığı çınlatan türdendi, “Hayır, o bir önder değildir! Kocasını destekleme onuruna sahiptir.”

Şimdi aklım karışmıştı! Görüşler havada uçuşurken, diyalog boyun eğme üzerine bir tartışmaya dönüştü. Bazıları benim bir lider olduğumu dile getiriyorlardı; başka bazı kişiler de sırf kadın olduğumdan dolayı bir lider olmadığını söylüyordu. Sonra benim için izin çıktı, çünkü kocama boyun eğdiğim için onun altında bir önderdim.

Şimdi gelin durup birlikte biraz akıl yürütelim. Her ne zaman cinsiyet konusu ele alındığında, neden konu hemen kadınların erkeklere boyun eğmesi noktasına geliyor? Eğer bir lidersem, bu Tanrı'nın beni bir lider yaptığı içindir. Oldukça basit, liderler kendilerini izleyen insanlara sahiptirler. Bazılarımız liderdir, ister lider olmak için başvurmuş olalım, ister başvurmuş olmayalım. Böylece örnek olarak liderlik yapmamız için Tanrı yardımcımız olsun. Kafa karışıklığına parmak basmak için Pavlus'un Timoteos'a yazdığı önderlerle ilgili buyruğunu okuyalım.

Ancak gözetmen ayıplanacak bir yanı olmayan, tek karılı, ölçülü, sağduyulu, saygın, konuksever, öğretmeye yetenekli biri olmalı. Şarap düşkünü, zorba olmamalı; uysal, kavgadan ve para sevgisinden uzak olmalı. Evini iyi yönetmeli, çocuklarına söz dinletmeli, her yönden saygılı olmalarını sağlamalı. Kendi evini yönetmesini bilmeyen, Tanrı'nın topluluğunu nasıl kayırabilir? Gözetmen yeni iman etmiş biri olmalı. Yoksa gurura kapılıp İblis'in uğradığı yargıya uğrayabilir. Topluluğun dışındakiler tarafından da iyi bir insan olarak tanınmalıdır. Öyle ki, ayıplanacak duruma ve İblis'in tuzağına düşmesin.

Aynı şekilde kilise görevlileri, özü sözü ayrı, şarap tutkunu, haksız kazanç peşinde koşan kişiler değil, ağırbaşlı kişiler olmalı. Temiz vicdanla imanın sırrına sarılmalıdırlar. Bunlar da önce denensin; eleştirilecek bir yönleri yoksa görev alsınlar. (1. Timoteos 3:2-10)

Yukarıdaki ayetlerde, Pavlus, bir erkek liderde olması gereken nitelikleri sıralıyor. Devamında şöyle diyor:

Aynı şekilde kadınlar ağırbaşlı olmalı; iftiracı değil, ama ölçülü ve her bakımdan güvenilir olmalı. Görevliler tek karılı, çocuklarını ve evlerini iyi yöneten kişiler olsun. Görevlerini iyi yapanlar, kendileri için iyi bir yer edinir, Mesih İsa'ya imanda büyük cesaret kazanırlar. (1. Timoteos 3:11-13)

Eğer cinsiyetleri onları diskalifiye ediyor idiyse, Pavlus neden kadınlar için liderlik nitelikleri de vermiştir? John'la birlikte hizmet grubumuzun ofisinde çalışmak üzere bir eleman almak istediğimizde, işe alacağımız kişide olmasını istediğimiz nitelikleri sıralarız. Başvuranlar nitelikli değilse, onları işe almayız. Erkek veya kadın olmalarının bir önemi yoktur. Pavlus, eğer bir önder (gözetmen) erkek değilse, ona önderliği emanet etmeyin dememiştir. Erkek veya kadın, eğer gerekli niteliklere sahip değilse, onları önder olarak atamayın diyor. Pavlus'un vurgulamak istediği asıl şey, gerekli olan nitelikler listesidir. Pavlus, kadınlar için herhangi bir istisnanın söz konusu olmaması gerektiğini dile getirmiştir; aynı standartları modellemek zorundaydılar. Peki ya gözetmenin tek eşli olması gerektiğine ilişkin buyruğuna ne demeli diye sorabilirsiniz? Kadınlar çok sayıda kocayla evlenmiyorlardı, dolayısıyla bu buyruk sadece erkeklere yönelikti.

1. Timoteos 3:11-13'te, Pavlus, Timoteos'a önderlik konumundaki kadınlarda olması gereken nitelikleri öğretmiş ve ardından kilisede kadın hizmetkârlarda olması gereken niteliklere değinmiştir. Bunu nereden mi biliyorum? Gelin birlikte 1-2. ayetleri okuyalım ve erkelere ayrıntılı bir açıklama verilmeyen önce ne dediğini görelim.

Bir kimse gözetmen olmayı gönülden istiyorsa, iyi bir görev arzu etmiş olur! Ancak gözetmen olmak için ön koşullar vardır... (1. Timoteos 3:1-2)

“Bir kimse” sözcüğüne dikkat ettiniz mi? English Standard Version adlı İngilizce Kutsal Kitap çevirisi de “bir kimse” diyor ve New Living Translation adlı Kutsal Kitap çevirisi de “herhangi biri” sözcüğünü kullanıyor.

Neden kadınlar her yerde lider olabiliyorken, kilisede olamıyorlar? Eğer Tanrı Günaha Düşüş'ten önce ve sonra kadınları güçlendirmekte bir sorun görmediyse, kurtuluştan sonra onları güçlendirmekte neden suskun kalıyoruz?

Bir noktada, Facebook'ta kadınlar arasındaki tartışma o kadar yoğunlaştı ki, bir erkek tartışmaya katılıp “Siz kadınlar

neden birbirinizle tartışıyorsunuz? Sizin katkınıza ihtiyacımız var, ama siz birbirinizi durduruyorsunuz!” diye bir soru sordu. Söylediklerinde büyük bir gerçeklik payı vardı. Biz sık sık birbirimizi durdurup küçümsüyoruz. Mesih'in yararına birbirimizi destekleyip yüreklendirmemiz gerekirken, kadınlar ve Hristiyanlar olarak olmamız gereken her şey olmamızda bizi etkisiz hale getiren bir baskıyı sürdürmeye çalışıyoruz.

Bu beklenmeyen sosyal medya olayı, cinsiyet konusunu yalnızca aile içinde değil, aynı zamanda kilisede de ele almamız gerektiğini bana anımsattı. İçinde yaşadığımız dünyanın, Tanrı'nın gerçek yüreğinin ve ilk baştaki amacının, oğulları ve kızlarının yaşamalarında ve liderliklerinde her şeyin modellenildiğini görmeye ihtiyacı var.

CİNSİYET AYRIMI YAPAN TUTUMLAR

Amerikan kilisesinde cinsiyet ayrımı yapan tutumlara parmak basmanın artık gerekmediğini düşünmeyi çok isterdim. Evet, kendi ülkemi bilerek seçip ayırdım. Dünyanın çeşitli ülkelerine yolculuk yaparak bu konudaki dünyanın bakış açısına ilişkin bilgileri toplama fırsatına sahibim. Bizim kadınların geri planda kalmasına ilişkin geleneksel görüşün, dünyanın başka yerlerinde pek işlemediğine tanık oluyorum. Bazı ülkelerde neredeyse hiç kilise olmadığından, kadınların kiliseye katkıları zaten pek söz konusu olmuyor.

Oysa Tanrı'nın yarattığı *her şey iyidir*, hiçbir şey reddedilmemeli; yeter ki, *şükranla kabul edilsin*. Çünkü her şey Tanrı'nın sözüyle ve duayla kutsal kılınır (1. Timoteos 4:4-5)

Eğer Tanrı'nın yarattığı her şey *iyiyse*, şükranla, kabul edilip hoş karşılanmalıysa, o zaman *insanları* ne kadar daha çok böylesi bir tarzla kabul etmeliyiz? Erkekler ve kadınlar *iyidir*.

Eğer bir şey Tanrı tarafından yaratılmışsa, ona dudak bükmememiz veya onu dışlamamız bize buyrulmuştur. Dudak bükmek demek, küçümsemek, alay etmek, alayla birine gülmek

demektir. Tüm bu eylemler bir nesnenin, kişinin veya onların rol ve katkısının değerini düşürür.

Atmak sözcüğü, zaten yeterince kendi kendini açıklamaktadır, ama gelin daha ince bir noktasına bakalım. Fırlatmak, savurmak ve saçmanın yanında, *atmak* aynı zamanda kafası karışmak, şaşırarak, karışık hale getirmek veya bir konu hakkında zihnin allak bullak olması anlamına da gelebilir. Buna bir de dışarıya sözcüğünü ekleyin ki, *uzağa* atıp görünmez kılmak anlamına gelebilir ve buradan *reddedilmenin* resmi ortaya çıkar. Korkarım, kilisede sık sık kadınların başına gelen şey de budur. Hoş karşılanmayıp bir kenara atılırlar ve bu nedenle de sesleri, değerleri ve katkıları ortadan kalkar. Her iki cins de boyun eğme adı altında buna izin vermekte.

Sonuçta, erkek ve kadınlar büyük bir değer kaybından ötürü acı çekerler. Erkeklerin kadınlardan daha sık bir şekilde kilisede daha büyük liderlik konumlarına getirildikleri açıktır, ama bazen bir kadın bakış açısının noksanlığından ötürü, bir şey yapamaz hale gelirler. Ama erkeklere minnettar mıyız? Tanrı'nın onları gördüğü gibi, yani iyi olarak görüyor muyuz?

Yoksa davranışlarına dudak büküp onları küçümsüyor muyuz? Burada birlikte bir şeye gülmekten söz etmiyorum. İnsanların kahkahalarına gülmemek mümkün değildir. Yalnızca var oluşumuz bile, Tanrı'nın büyük bir mizah anlayışına sahip olduğunu bize gösterir. Ben burada cinsiyetlerle alay etmek ve onları küçük düşürmek hakkında bir uyarıda bulunuyorum. Eminim bu, tahmin ettiğinizden çok daha fazla meydana gelmektedir. Bizim eğlence endüstrisi, düzenli olarak erkekleri onursuzlaştırmakta ve kadınları da cinselleştirmekte.

Cinsiyet ayrımı yapan tutumların, kendilerini değersiz hissedilen kadınları erkeklere gücendiği bir noktaya getirmesine izin verdik. Peki öyleyse, bu noktadan itibaren ne yapmalıyız? Maalesef, bazı kadınlar karşılık olarak dehşet verici bir ölçüde aşırılığa kaçmışlardır.

İLAHİ KADINSILIK

Bu kitabı yazdığım da, Amazon'da daha önce yazdığım kitaplarımdan birinin sağında ve solunda yer alan iki kitap fark ettim. Her ikisi de “ilahi kadınsılık” teolojisinin—dişi ilahlara ve öz-gerçekleştiren bir tanrıçaya inanan bir düşüncenin savunucuları tarafından kaleme alınmıştı. Tanrı'nın kulağına, *Kitabının sağındaki ve solundaki kitapları al ve onların sesini nasıl kaybettığımızı ortaya çıkar* diye fısıldadığını duydum.

Sayfaları çevirip giriş kısmını ve soruları okudum, acıdım ve kalbim kırıldı. Bunlar kilise tarafından derin bir şekilde yaralanmış ve hayal kırıklığı yaşamış iki güçlü ve etkili kadındı. Onların parlak zeka ve yeteneklerini kaybetmelerinden ötürü ağladığımı hissettim.

Neden Tanrı'nın evinin dışında tanrıçalara tapınmayı teşvik etmekten başka bir seçimleri olmadıklarını hissetmişlerdi?

Soruları statükoya meydan okuyacak kadar keskin ve sivri miydi? Zekalarının parlaklığı kilise önderlerini ürkütmüş müydü? Boyun eğme sözcüğünün abartılı tanımından veya kurtuluşun değeri düşürülmüş temsilcileri olmalarından olayı sesleri kilisede bastırılmış mıydı?

Bu kadınların hem erkek hem de kadınları sorularıyla korkutmuş olmalarından hiç kuşku yok.

Belki siz onların yaşadığı bir şeyleri araştırma ve onun sonunda hayal kırıklığı yaşamayı hiç deneyim etmediniz, ama ben kesinlikle ettim. Yalnız olmadığımı biliyorum. Sürekli “En Yüce Olan'ın kız çocuğu olarak neden bir değerim olduğunu bana anlat!” diyen mektuplar, e-mailler ve sorular alıyorum.

Aşağıda Sue Monk Kidd'in *The Dance of the Dissident Daughter (Kiliseye Muhalif Bir Kız Çocuğunun Dansı)* adlı kitabından bir alıntı bulacaksınız. Müjdeci bir kiliseye giden bir kız çocuğunun yaşadığı yaygın deneyime bir pencere açmaktadır.

Kilise önderi “İlk günah işleyen ve ikinci sırada yaratılan kadındı,” dedi. Ardından Havva hakkında konuşmaya başladı; nasıl erkeğin yararı için yaratıldığını, Tanrı'nın sözünü

dinlemediği ve Adem'e yasak olan meyveyi verdiği için de nasıl değersiz olduğunu anlattı....

Kalbim ezildi. Eğer hissettiklerimi sözcüklere dökseydim, şöyle derdim, “Tanrım, buna nasıl izin *verebilirsin?*”

Yazar devam edip kendi Tanrı kavramıyla kilisenin bakış açısını bağdaştırmakta nasıl zorlandığını paylaştı. Ona katılıyorum. Tanrı ne erkek ne de kadın hakkında böylesine kapsamlı ve umutsuz bir genelleme yapmayacaktır.

Eğer kadınlara, Havva ve onun kızları kolayca aldatılıyor düşüncesiyle liderlik etmeleri için fırsat verilmezse, o zaman kapıyı Adem ve oğullarının yüzüne kapamalıyız. Adem *bilerek* günah işledi ve Tanrı'nın güvenine ihanet etti.

Adem ile Havva'nın ihlalleri şehvet suçu ve planlayarak adam öldürme suçu arasındaki farka benzetilebilir. Havva hazırlıksız yakalanmıştı; Adem tehlikede olduğunu çok iyi biliyordu.

Kutsal Yasa'yı bilmeden günah işleyenler Yasa olmadan da mahvolacaklar. Yasa'yı bilerek günah işleyenlerse Yasa'yla yargılanacaklar. (Romalılar 2:12)

Gerçeği araştıran zeki kadın araştırmacılar kapılarımızda aradıkları yanıtları bulamazken, kendimiz için nasıl bir dinsel dünya yarattık? Elimizden geleni yapmak amacıyla harekete geçmez ve bazı yanıtlar bulamazsak, böylesi sorular sormaya cüret ettiklerinde, bizim kızlarımıza ne olacak?

Eğer bu şekilde devam edersek, Tanrı erkeklerin yardımcısı olsun! Erkekler, kadınların sessiz kaldığı bir ortamda sağlıklı ve güçlü bir biçimde büyüyemezler. Erkekler, sesimizin katkısıyla güçlenirler, çünkü bir kızın meydan okuyan soruları, erkeği daha da güçlendirip yükseltmeye hizmet eder ve bu da onları daha özgür kılar. Erkekler kadınların gelişip serpilmesi için uygun ortamı yarattıkça, kadınların bakış açısı da erkekleri yumuşatıp arındıracaktır.

İlahi kadınsılık felsefesini destekleyen yazarların makalelerini okudum, tek bir araştırma bile beni hazırlıksız yakalamadı. Kalbimi asıl kıran şey, o kadınların aldıkları boş yanıtlardı.

Sanki kadınların gözyaşlarından oluşan bir denizin bizi ayırdığını hissediyorum. Onları karşı yakada görüyor ve üzülüyorum. Bu kadınlar kendilerini kiliseye muhalif kadınlar ve tanrıçalar olarak adlandırıyor, ama onları En Yüce Olan'ın dostları ve kız çocukları olarak çağırmayı yeğledim. Ancak yönelttikleri suçlamalar kulağımda çınlıyor, çünkü aldıkları yanıtlardan çok şikayetlerinde daha fazla gerçeklik payı olduğunu gördüm.

Keskin ve dokunaklı sayfalarında birçok üzücü öykü okudum. Biri bir kadın hastalıkları ve doğum uzmanından alınmıştı. Bu doktor, defalarca Amerikalı annelerin kız çocuğu doğurduklarında kocalarından özür dilediğine tanık olmuş. Dört erkek çocuğu annesi olarak, bu fikir bana neredeyse akıl almaz geliyor. Kız çocukları seven bir kocaya sahip olmaktan zevk duyuyorum. Her bir oğlumuzun doğumunu sevinçle kutlamış olsa da, her zaman bir kız çocuğu sahibi olmayı umut etti. Bu öyküleri ona aktardığımda, çok şaşırıldı. Eğer dünyaya bir kız çocuğu getirmiş olsaydım, onu sevimli ve özlemle beklenen bir çocuk olarak duyuracaktık!

Dinin duvarları arasında aradıkları yanıtları, değeri ve katkıda bulunma fırsatını bulamayan bu kız kardeşlerimiz, ataerkil bir zorbalık olarak değerlendirdikleri sistemin dışında kendilerine bir tapınma ortamı kurdular. Orman ve kumsallarda daha kibar ve nazik buldukları ilahi bir kraliçe ortamına taşındılar.

Derin nefes alın! Bu yolu izlememiz gerektiğini savunmuyorum. Ne onların kraliçelerini ne de dinin öfkeli kralını seçiyorum. Ben Yaratıcımızı, En Yüce Olan Tanrı'yı seçiyorum.

TANRISAL BİR AMAÇ ARAMAK

İlahi kadınsılığın lideri Marianne Williamson'un *A Woman's Worth (Kadının Değeri)* adlı kitabında yaptığı şu çaresiz daveti dinleyin:

“Git Meryem’le konuş” dediğimde,” “Git Meryem’le konuş” demek istiyorum—tıpkı kiliseye git, bir mum yak, kilise sırasında otur ve bunun hakkında ciddi ol dediğim gibi. Ona şöyle de, “Meryem, keşke bir eş, kız arkadaşı, anne veya kız çocuğu olarak kim olduğumu bilseydim. Olmaya yeterli olduğum kadın olmak isterdim. Senin sahip olduğun, saflığa, açıklığa ve aydınlanma düzeyine sahip olmayı isterdim. Kadınlığımın özünün, dış görünüşümden çok daha parlak olmasını diliyorum.”

Olmaya yeterli olduğunuz kadın olmayı istemek ve bu yönde dua etmek yanlış değil. Asıl konu, dualarımızı kime yönlendirmemizi önerdiğiidir. Williamson ardından Katoliklik’ten rahatsız olanları hesaba katar.

Meryem’le ilgili kendinizi rahat hissetmiyorsanız, bunda da sorun yok. Bağlantı kurabileceğiniz bir Yunan tanrıçası veya bir Kızılderili avatar (bir insan bedeninde vücut bulan bir ilah) ya da ilahi kadınsılığın bir başka sembolünü bulun ve onunla bir ilişki başlatın.

O dişi ilahla bir ilişki mi? Bu önerisinden hemen sonra, öfkесinin nedenini paylaştı.

Bu şekliyle dünya, sizin kadınlığınızı çok az kullanıyor. Daha zayıf cins olarak değerlendirip bir seks kölesi gibi muamele görüyorsunuz. Çocuk doğurmak dışında, tümüyle vazgeçilmez bir varlık değilsiniz. Gençliğiniz değerinizi belirler ve yaşlandıkça değersizliğinizin boyutu da büyür. Bir kadın olarak yaşamınızı sürdürmek veya kimliğiniz için dünyaya bakmayın, çünkü orada bulamayacaksınız. Dünya sizi hor görmekte. Oysa Tanrı sizi çok seviyor.

Tanrı’nın sizi çok sevdiği gerçeğiyle konuşmasını bitirmesine minnettarım. Ama çektiği acıyı hissetmemeye imkan yok. Gerçek bir ilahi kadınsılık bağlantısına sıkı sıkı tutunmakta.

Burada bir Yunan tanrıçası önerecek kadar ileri gidiyor. Bunu yaparken güzellik ve güç içeren dayanıklı bir kadınsallığa sahip ilahi bir imgeye yakarmakla, kendi bağlantılarımızda kaçırdığımız şeyi çaresiz bir şekilde yakalayabilmeyi umut ediyor. Gerçeği ararken, onu bulması için dua ediyorum.

Eski bir Katolik olarak sunduğu öneriyi anlıyorum. Herhangi bir şekilde, Meryem'e tapınmayı savunmuyorum, ama Protestanların Meryem'i bir ilahi varlık olarak değerlendirmekten vazgeçmeleri (ki, gerçekten de değildir), onun kadınlara bir örnek oluşturmasını da etkili bir biçimde ortadan kaldırmış oldular.

Meryem bir tanrı değildir, ama tanrısal biridir. Kendisine adak muımları yakılması gereken bir heykel değildir, ama örneği yolumuza ışık tutan bir kadındı. Gelecek olanın—Tanrı'yla ortaklık yapıp İsa'yı dünyaya getirecek olan kız çocuklarının, habercisiydi.

İsa mı dedim? İlginç bir nokta. *A Woman's Worth (Kadının Değeri)* adlı kitabın sayfalarını karıştırdım ve neredeyse Meryem'in oğlu İsa'nın adına hiç değinmediğini gördüm. İsa olmadan Meryem nasıl geçerli olabilir? Peki buradaki gerçek davet ne? Gerçekten asıl konu, Meryem, Atina veya Afrodit değildir. Asıl konu, kendi yapımızın adı konmamış ruhtur!

İlahi kadınsılığın yazarları Tanrı ve tanrıçalardan, din ve erkeklerden sık sık söz etmekte, ama çok ender olarak Kurtarıcı, Tanrı'nın Oğlu İsa Mesih'ten söz ederler. Kraliçelerden, büyücü kadınlardan ve anne kaplumbağalardan söz ederler, ama ölümden dirilen Oğul'dan söz etmezler. Anneler bir oğlun esininden neden sakınsınlar? Sözleri İsa'nın etrafında dolanıp duruyor, hatta O'nun sözlerini kullanıyorlardı, ama nedense O'nun adını kullanmaktan uzak duruyorlardı.

Ardından yine, bu hiç de şaşırtıcı değil. Eğer kendimi tanrısal bir konuma yükseltiyorsam, bir kurtarıcıya neden ihtiyacım olsun ki?

Tanrıçanın konumu, bir güç konumu değildir; kendisine tapınılmasını bekler. Ama erkek, kadın veya yaratılışa tapınmalıyız. Yalnızca Tanrı'ya tapınmalıyız. Eğer kilise, gerçeği ve

ilk baştaki amacı duyurur ve paylaşırsa, kadınlara değer katan dışı ilahlar yaratmanın bir nedeni kalmaz.

Göğün ve Yerin Tanrısı, En Yüce Olan Rab, kurtuluş planında kadınların değerini açıkça duyurmuştur. Tanrı, Oğlu'nu bir erkeğin tohumu olmaksızın dünyaya getirdi. Yusuf'tan Meryem'i ve taşımakta olduğu kutsal çocuğu koruması buyrulmuştu. Tanrı'nın Ruhu azıcık korkmuş, İbrani bakire genç bir kızın rahminde bir yaşam meydana getirmişti. Bunu tekrarlayıp durmuyor ve kendini bir tanrıça olarak adlandırmıyordu. Meryem istekliydi—ve hatta kuşkuları vardı, buna yeterli olup olmadığı konusunda! O'nun sözlerini tekrarlayalım ve onları benimseyelim. Göksel Baba vaatlerine göre üzerimize in; yapacağını söylediğin şeyi yapacağına inanıyoruz. Yeryüzünde baskı altında olanı kaldır ve yaşamlarımız aracılığıyla Oğlu'nu herkese gösterip açıkla.

Ardından gittiğimiz tanrısal amaç, içimizdeki tanrıçayı fark etmek amacıyla kendimizi erkeklerin üzerinde üstün bir konuma yükseltmekle bulunmayacaktır. Erkekler kadınları baskılayarak gerçek güç ve özgürlüğü bulamazlar. Ve kadınlar da güçlerinin aşırı uçtaki öğretilerle gasp edilmesine izin verdiklerinde, etkili kadınlar olamazlar. Her iki cins de müttefik ve koruyuculardır, düşman ve ilah değil.

Kendine tapınılmayı arzulamak, her birimizin önünde duran bir testtir. Lusifer'in günaha düşmesine yol açan da buydu. Güce duyulan arzu, tanrısal değildir; İster erkek isterse de dışı olsun, her birimiz belli bir ölçüdeki iman, güç ve etkileme yeteneğine kahyalık yapıyoruz.

İnsanlar, asla mutlak güce sahip olsunlar diye yaratılmadılar. Bu, meleklerin bile üstesinden gelemeyecekleri kadar çok zor bir roldür. Tanrı'nın kendi Oğlu İsa bile, Tanrı'ya eşitliği sınımsız sarılacak bir hak saymadı. Pavlus'un Filipililer'e yazdığı mektupta, öteki uluslarda görülen güç konumuna sahip olmanın ardından gitmememiz bize buyrulmaktadır.

Mesih İsa'daki düşünce sizde de olsun. Mesih, Tanrı özüne sahip olduğu halde, Tanrı'ya eşitliği sınımsız sarılacak bir hak saymadı. Ama kul özünü alıp insan benzeyişinde doğarak

ululuğunu bir yana bıraktı. İnsan biçimine bürünmüş olarak ölüme, çarımh üzerinde ölüme bile boyun eğip kendini alçalttı. Bunun için de Tanrı O'nu pek çok yükseltti ve O'na her adın üstünde olan adı bağısladı. Öyle ki, İsa'nın adı anıldığında gökteki, yerdeki ve yer altındakilerin hepsi diz çöksün ve her dil, Baba Tanrı'nın yüceltilmesi için İsa Mesih'in Rab olduğunu açıkça söylesin. (Filipililer 2:5-11)

Dünyamızın hizmetkârlara ihtiyacı var. Herkesi kaldırmak için alçalan benim İsa'mın, bazılarımız kadar talepkâr olduğunu hayal bile edemiyorum. Maalesef, korkarım Kralımız'ı yanlış temsil etmekteyiz. Yoksa neden Mahatma Gandi gibi bazı dünya liderleri haklı olarak "Hristiyanlardan olmasaydı, Hristiyan olurdu" ve "Mesih'i seviyorum. Sizin Hristiyanları sevmiyorum. Mesih'e hiç benzemiyorlar" demiş olsunlar.

Gerçeğin korkusuz araştırmacısı olarak ayağa kalkman gerektiğine ilişkin feryadı ve çaresizliği duyuyor musun? Bize bilinçli olarak herkesi sevmemiz, kayıp ve yaralı insanlara ulaşmamız buyrulmuştur.

Eğer kilise size bir yer açmazsa, Mesih'in sevgisini önemli önemsiz her yere götürün. Duvarlarımızın dışında yaşamlarına dahil olmanızdan hoşnut olacak ezik ve yaralı yeterince insan var. Topluluğunuza, evsiz insanlarınza, iş arkadaşlarınıza, okul sisteminize elinizi uzatın... Öylesine geniş ve parlak bir yaşam yaratın ki, karşı konulmaz olsun.

İnsanların hayranlık duyacakları bir kişilik ve itibara sahip olmanın zamanıdır.

Peki, şimdi ne yapmalıyız? Tanrı'nın çözdüğü konuları sorun yapmaya devam edecek miyiz? Mutlak boyun eğme ve ilahi kadınsılık gibi iki aşırılıktan kaçınmak amacıyla düşünce tarzımızı dengeleyebilir miyiz? Erkekleri onurlandırabilir miyiz? Aslan ve dişi aslan örneğini izleyelim ve birlikte ayağa kalkalım—ne uşak gibi davranan alt konumdaki insanlar gibi, ne de öfkeli tanrıçalar gibi olalım.

GÜÇLÜ KADINLARIN DEĞERİ

Kitap yazarken, Twitter veya Facebook'ta bir şey paylaşırken ve kadınların önünde dururken; toplantılarda veya radyo ve televizyondaki yayınlarda, sürekli olarak kadınların değerini duyurmak için fırsatı satın alırım. Bilinçli bir şekilde, kilisede, kilise dışında ve yerel veya uluslar arası düzeyde, kadınlara seslerine ve katkılarına büyük bir gereksinim olduğunu anımsatırım. Buna yalnızca inanmakla veya bunu kutlamakla kalmamaları, aynı zamanda bunu yaşamaları için dua ediyorum.

Konuştuktan sonra, sürekli olarak şu soruyla karşılaşırım: "Bunu lütfen erkeklere söyler misiniz?" Bu öneriler fıslıtyla dile getirilir, sanki biri buna kulak misafiri olur veya böylesi bir şeyi erkeklerle açıkça paylaşmamı önerme cüretini gösterdikleri ortaya çıkarsa, başlarının belaya gireceklerini düşünürler.

Yalnızca kadınları yüreklendirmek gerektiğini düşünürdüm. Kadınlarla samimi ve güvenli ortamlarda konuşmanın inanılmaz değeri vardır. Ama Tanrı'nın kız çocuklarının bu yolculuğa devam ettikçe, böylesi bir teşviki yalnızca kadınlara konuşmanın yeterli olmadığını öğrendim, tıpkı bir demir paranın iki yüzünün olması gibi.

Geçen birkaç yılda, dünyam genişledi ve sesim Pazar sabahları kilise dünyasına daha çok davet edilir oldu. Bu elbette erkekleri de içerir. Erkek ve kadınların bulunduğu ortamlarda sesim yükseldikçe, kadınların olağanüstü olduklarını bilmelerini sağlamaya çalışırım.

Erkeklerin çok ender olarak buna itiraz ettiklerini görürüm. Bilinçli olarak, erkeklerin de olağanüstü olduklarını düşündüğümü bilmelerini sağlamaya çalışırım! Geçen birkaç yılda erkeklerin çok gözyaşı döktüklerine tanık oldum. Karı kocalarının kucaklaştıklarını ve güreş müsabakalarına son verdiklerini izledim. Aptalca bir güç çatışması içinde olmalarından ötürü birbirlerinden bağışlama dilediklerinde, meydana gelen şeyi görmeyi çok seviyorum.

Sevgili dişi aslan kız kardeşim, erkekler bizim sorunumuz değildir. Bu sorun, çok daha derinde yatmakta. Düşmanımız olan ve aynı zamanda bir aldatıcı olan Şeytan, her iki cinsi de

saygın duruşlarından alaşağı etmiştir. Sorun olmadıkları halde, erkekler yanıtın bir parçası olabilirler ve olmalıdırlar. Erkekler kadınların yanında durup saygınlıklarının ve güçlerinin kazanılması konusunda yükün bir kısmına omuz vermeliler.

Bazen kendinizi sesinizi duyurabilecek bir konuma getirmeniz, savaşın yarısından fazlasını kazanmanız anlamına gelir. İçinde yaşadığımız çevredeki erkeklerin sesinizi duyabilmeleri gerekiyor ve birlikte ayağa kalkmaları için erkek ve kadınları yüreklendiren başka insanları da duymaları gerekiyor. Eğer bir değişim istiyorsak, hepimiz aynı şeyi söylemeliyiz. Tanrı'nın konuya yönelik bakış açısını seslendirelim.

Bunu yapmak için 1. Korintliler 11. bölümü geniş kapsamlı olarak ele almak istiyorum. Önce ayrı ve belirgin parçalara böleceğim, ardından da bütünün bakış açısını ele alacağım.

Bu arada, erkek ve kadınlar arasındaki farklardan çok fazla anlamlar çıkarmayın. (10. ayet, The Message çevirisi)

Pavlus, bunu izleyen cümlelerden çok fazla anlamlar çıkar-mamamızı veya iki cinsiyet arasındaki farkı gereğinden fazla büyütmememizi buyuruyor. Evet, farklar vardır, ama bu farkların bizi bölmesi asla amaçlanmamıştır. Bu farklar bizi birleştirmek için vardır.

Ne erkek ne de kadın kendi başına yapabilir veya bir ayrıcalık iddiasında bulunabilir. (11. ayet, The Message çevirisi)

Pavlus, bu beyanla, iki cinsin birbirlerine karşılıklı olarak bağımlı olduğunu dile getirir; eğer karşılıklı bir bağımlılık söz konusuysa, o zaman ne erkeğe ne de kadına bir ayrıcalık verilmiştir.

Tanrı'nın güzel ve parlak bir yansıması olarak ilk önce erkek yaratıldı—bu doğru. Ama kadının bedenindeki baş, açıkça tüm güzelliği içinde “başını,” yani kocasının başını gölgede bırakır. (11. ayet, The Message çevirisi)

Tanrı'nın güzel ve parlak bir yansıması olarak ilk önce erkek yaratıldı—bu doğru. Ardından işte hemen “ama” gelir. Kadının güzelliği kocasının güzelliğini gölgede bırakır. Bunun özellikle karı kocalara yönelik olduğuna dikkat edin.

İlk kadın, erkekten geldi, doğru—ama ondan itibaren, her erkek bir kadından gelir! (12. ayet, The Message çevirisi)

Yine ilk kadın olan Havva'nın erkekten, Adem'den geldiği doğrudur. Ardından Pavlus “ama” sözcüğünü, terazinin öteki kefesini dengelemek amacıyla “ondan itibaren, her erkek bir kadından gelir” ifadesini kullanır.

Ve gerçekten her şey Tanrı'dan geldiğinden, “kimin ilk önce” geldiği kısır döngüsünü bırakalım. (12. ayet, The Message çevirisi)

Şimdi terazi mükemmel bir şekilde dengede olduğundan, Pavlus, bir ileri bir geri giden cinsiyet tartışmasının üzerine çıkar ve konuya tanrısal bir bakış açısı sunar: her şey Tanrı'dan gelir, bu nedenle, kimin üstün olduğu tartışmasına bir son verin! Bu çoğu şeyi yerli yerine koymuş olsa gerek. Yalnızca Tanrı ilktir. Yalnızca O kutsal, doğru, sevgi, gerçek, yol, yaşam, başlangıç ve sondur.

Tanrı'nın mezheplerimizin yasalarından sarsılacağını sakın hayal bile etmeyin. İçtüzüklerimizden, izin verdiğimiz veya vermediğimiz şeylerden hiç etkilenmez. Tanrı harekete geçer ve insanların kendisiyle doğru bir şekilde bağlantı kurduklarını ve kendi yönetimi altında olduklarını gördüğünde, işte o anda bereketi buyurur.

Erkek ve kız kardeşlerin birbiriyle geçinmesi
ne harika, ne güzeldir!

.....

Evet, Tanrı orada bereketi ve
sonsuz yaşamı buyurur. (Mezmur133:1, 3)

Tarih boyunca kilise bu konularda bölündü, ama özellikle ben bunun bizim mirasımız olarak kalmasına razı değilim. Ama benim düşündüğüm ve hissettiğim şey, Tanrı'nın onun nasıl olacağına ilişkin buyruğu karşısında küçük bir şeydir. Şeyler değişecektir.

“Son günlerde, diyor Tanrı,
Bütün insanların üzerine
Ruhum'u dökceğim.
Oğullarınız, kızlarınız peygamberlikte bulunacaklar.
Gençleriniz görümler,
Yaşlılarınız düşler görecek.
O günler kadın erkek
Kullarımın üzerine
Ruhum'u dökceğim,
Onlar da peygamberlik edecekler.
Yukarıda, gökyüzünde harikalar yaratacağım.
Aşağıda, yeryüzünde belirtir,
Kan, ateş ve duman bulutları görülecek. (Elçilerin İşleri
2:17-19)

Son günlerde, Tanrı diyeceğini diyecek. Bu, kan, ateş ve duman bulutları imgeleri eskiden İbranilerin sundukları kurbanlara çok benziyor. Orası, Yüce Tanrı'nın gözünde kabul gören şeyleri getirmek için toplandıkları yerdi. Sunuları, ateşten geçip göğe yükselirdi.

Yeni Antlaşma'nın, yani İncil'in bu görünümünde, sunakta ateşle yok edilecek koçlar, buzağılar ve boğalardan söz edilmez. Bunun yerine, Yüce Olan'ın erkek ve kız çocuklarının, genç ve yaşlıların ve anlayışa sahip peygamberlikte bulunan hizmetkârlarının seslerinin göğe yükseldiğini görmekteyiz. Ateşimiz, tapınma sunağında yanmaz. Bizler O'nun Ruhunu tarafından tüketildikçe ve sürüklendikçe, ateşimiz içimizde kalır.

Geçmişte, doğrudan cinsiyet konularına değinmekten korkardım. Ama yaşantımın bu noktasında, gerektiğinde sınırlarımı zorlamaya istekliyim. Kocam gücümden korkmuyor—onu hoş karşılıyor. Oğullarım, zayıf, sesi çıkmayan ve baskılanmış

kadın imgelerini ilgi çekici bulmuyor. Ama başka kadınlar o kadar desteklenmezken, benim destekleniyor olmam doğru mu? Dünyamız, her yerde baskı altında yaşayan kadınların yararı için seslerini yükseltecek kadınlara gereksinim duymakta. Bu, yan yana olmamız için yaratılan herkesle rahat ve uyum içinde olmamız anlamına gelir.

Cinsiyet sorunlarımızı artık bir kenara bırakmanın ve bizi etkisiz hale getiren aşırı uçlardan uzaklaşmanın zamanı gelmiştir. Tanrı'nın olmamız için bizi amaçladığı şeye—O'nda güçlü, erkekler için bir değer ve dünyada kayıp ve yaralı olanlara kuruluş sesi olmaya çağrıldığımız gerçeğine uyanmamızın zamanıdır.

Selamlama ve Tımarlama

Çekici dudaklar için, kibar sözler konuş. Sevimli gözler için, insanlardaki iyi şeyleri ara. İnce bir endam için, yiyeceğini aç olanla paylaş. Güzel bir saç için, bir çocuğun günde bir kez parmaklarını saçından geçirmesine izin ver. Dengede durmak için, asla yalnız başına yürümeyeceğin bilgisiyle yürü.

SAM LEVENSON

Dişi aslanlar birbirlerini yaladıkları zaman, bu selamlaşmalarının bir gereğidir. Yalamak, dişi aslan daha bir yavruyken başlar. Yavru belirlendikten sonra, dişi aslanın zorunlu öpücüklerinden kaçış mümkün değildir. Hiçbir yavrunun yalanmadan gitmesine izin verilmez. Şöyle bir manzara hayal ediyorum: Yavru aslan, yetişkin aslanların yiyecek için avlandıklarını heyecanla izledikten sonra, sürünün samimi ortamına yeniden giriş yapar. Birden bire, tereddüt edip şöyle düşünür,

Ay olamaz! İşte geliyor! Teyzem yine beni yalayacak ve yüzümün her tarafına tükürüğünden bolca yayacak! Bir erkek ya da kız yeğen, kendilerini ziyarete gelen İtalyan teyzelerle dolu bir odaya girdiğinde olan şeye benziyor, değil mi?

Bu yakın ve içten yüz yüze selamlamaya bağlı olanlar yalnızca yavru aslanlar değildir. Dişi aslanlar da birbirlerinin yüzünü bu şekilde yalarlar. Bu selamlama yöntemi, birbirlerini tanımalarını sağlar. Bize nasıl ki tüm dişi aslanlar birbirlerine benzeyormuş gibi geliyorsa, onlar için de durum farklı değildir. Bir dişi aslanın bir başka dişi aslanın davetsiz misafir olmayıp kendi sürüsünün bir üyesi olduğundan emin olması, koku sayesinde mümkün olur. Hepimizin bildiği gibi, dış görünüşler aldatıcı olabilir, ama kokular normal koşullarda gerçeği söylerler.

Her dişi aslanın kaşının hemen üzerinde sürünün kokusunu salan bir bezesi vardır. Aslanlar yeniden bir grup oluşturduklarında, yanaklarını birbirlerine sürterek ve nazikçe başlarını tokuşturarak yakın bir sosyal temas kurarlar. Bu selamlaşma, tanışma faslından çok daha fazla bir anlam taşır. İlk tanışma faslı bir ilk karşılaşma olup birbirlerine “İşte ben buyum. Şimdi sen kimsin?” demelerini sağlar. Ama dişi aslanın selamlaşması, sevgi ve yakınlık bağını kuvvetlendiren, birliktelikleri mühürleyen ve sürünün ortasında sahtekârları ortaya çıkaran bir güce sahiptir.

Dişi aslanlar kokladıktan sonra, karşısındakini tanırlar. Oysa insanlar ilk önce tanır, sonra koklaşırlar. İşte size tipik bir örnek: Kocam yakınlarda beni havaalanında karşıladı. Arabasının bana doğru yaklaştığını görüp ona el sallamaya başladım, ama arabasından çıkıp kucaklaştıktan sonra onu kokladım. Kullandığı parfümü tanıyarak ona “Harika kokuyorsun” dedim. Onu tersi yönde bir süreçle tanımayı hayal bile edemiyorum: Bir adamın arabasından çıkıp bana doğru yürüdüğünü görüyorum. Koklamak için ona yaklaşıyorum, kocam gibi koktuğundan emin olduktan sonra, kocam olduğunu anlıyor ve bunu duyuruyorum.

Dişi aslanların koklayarak bir başkasını tanıması, birkaç amaca birden hizmet eder. Selamlama ve yalama töreni, istenmeyen bir şeyin veya bir kimsenin sürüye katıldığını ortaya

çıkarmak için onlara doğal bir yöntem sunar. Yalnızca bu da değil, dişi aslanlar birbirlerini selamlayıp yaladıklarında, birbirlerini kabul ettiklerini ve sürüye ait olduklarını gösterirler. Tanrı'nın kız çocukları olarak bizler de hayatlarımızdaki insanlara aynısını yapmalıyız.

ÇOCUKLARINIZI SELAMLAMA VE TIMARLAMA

Dişi aslan, yavrusunu selamladığında, ona şunu söyler, “Bize aitsin. Rahatla, güçlü olduğun yönlerini keşfet ve aramızda büyü. Burada sürüde senin tüm ihtiyaçların sağlanacaktır ve güvende olacaksın.” Selamlaşmayı aynı zamanda yavrularının nerede bulunduğunu ortaya çıkarmak amacıyla kullanır. Yüzünü ona sıkıca bastırmakla, yavrunun ne yaptığını, nerede bulunduğunu belirler ve kendisine, “Neden üzerinde bir sırtlan izi algılıyorum?” demesini sağlar.

Ergen yaştaki oğullarım gece dışarı çıktıklarında, eve geldiklerinde bana bir iyi geceler öpücüğü vermelerini talep ederdim. Bu öpücük birkaç amaca birden hizmet ederdi. Her şeyden önce, oğullarımı öpmekten hoşlanırım. İkinci olarak, böylece hangi saatte eve geldiklerinden emin olmak için uyanık kalmam gerekmiyordu. Ve üçüncü olarak da, onları koklamama fırsat veriyordu.

Etkileşim süreci şöyle gerçekleşirdi. Söz konusu olan oğlum eve geldiğinde, yatak odamın kapısını açar ve “Eve geldim! İyi geceler Anne” derdi.

Çünkü uykuda olduğumu bildiğinden, kapıyı çabucak kapattı. Ama ben, “İyi bir zaman geçirdin mi oğlum? Gel öp beni” derdim.

Tereddütlü davrandığında, o zaman kuşkulanırdım.

Bana yaklaştığında ondan ağır bir nane kokusu algıladıysam, istenmeyen bir şey yaptığını anlardım. Bana yaklaştığında, saklamaya çalıştığı ikinci bir kokuyu algılamak için uzanıp onu iyice kendime doğru çekerdim. Ne de olsa, bir anne çocuklarının nasıl koktuğunu bilir.

Eğer evimizde günlük selamlama düzenini zaten kurmamışsak, gece geç bir saatte eve gelen oğullarıma bu denli yakınlaşmak garip kaçardı. Ailemiz her sabah birbirini kucaklar. Gün içinde kucaklaşırsınız ve birbirimize iyi geceler öpücüğü veririz. Birbirimizle sıkça fiziksel temas kurarız; bu ya kardeşlerin birlikte güreşmesi, ya yemekten sonra mutfağı temizlerken itişip kakışması ya da eve girerken veya evden çıkarken kucaklaşması yoluyla olur. Bu selamlaşma süreci oğullarımız daha bebekken başladı ve hiçbir zaman durmadı. Evinizin de böyle olduğundan eminim—birbirinize iyi geceler öpücüğü verirseniz, içeri girerken kucaklaşırsınız, omzuna dokunursunuz, başını okşarsınız veya sofada kucağınıza alıp okşarsınız...

Daha sonra, en büyük oğlum evlenip de bizim evden ayrıldığında, gözden kaçırdığım bazı haylazlıklara ilişkin öyküler kulağıma geldi. Ona, “Bunu ne zaman yaptın? Onu nasıl gözden kaçırdım?” diye sordum.

Sıkılğan bir biçimde gülümseyip “Şehir dışında olduğun bir gecede oldu” veya “Bir arkadaşımın evinde yatıya kaldığımda oldu” dedi.

Evde olsaydım, yaptığı şeyin kokusunu alırdım! Selamlaşmalar, annelere çocuklarının bazı istenmeyen temaslarda bulunup bulunmadıkları konusunda tüyo verir. Bu da sevgi, eğitim ve terbiye ile karşılık vermemiz için bize doğru bir konumda olmamıza yardımcı olur. Evinizde birbirinizi düzenli olarak selamlamıyor veya kucaklamıyorsanız, bu uygulamayı hemen başlatmanızı teşvik ediyorum. Çocuklarınız ilk başta buna karşı çıkabilir, ama vazgeçmeyin. Çocuğunuzu kucaklamanız yalnızca ona onu sevdiğinizi ifade etmekle kalmayacak; çocuğunuzun üzerinde evinize ait olmayan bir kokuyu ortaya çıkarmanıza da olanak sağlayacaktır. Anneler, sizi kucaklamaya yatkın bir çocuk, kucaklamalarınıza karşı duruyorsa, bunun nedenini hemen ortaya çıkarın. Çocuğunuzun sizden uzaklaşmasında rahat davranmasına izin vermeyin.

Çocuklarınız olgunlaştığında ve yetişkin bireyler olduğunda, onları kucaklayarak ve öperek selamlamaya devam edin. Fiziksel dokunuşunuz onların her zaman sizin aileye ait olduğunu anımsamalarına hizmet edecektir. Bu bilgi, yetişkinliğe adım

atarken ve kendi ailelerini kurarlarken, onlara güven duygusu sağlar.

BİRBİRİNİZİ SELAMLAMA

Dişi aslanlar birbirlerini selamladıklarında, “Biz akrabayız veya yakın dostuz. Sende kız kardeşlerimin kokusunu algılıyorum. Burada senin için varım ve senin de benim için var olduğunu biliyorum” derler.

Bizler de dişi aslan kız kardeşlerimizden hiç farklı değiliz. Başkaları tarafından hoş karşılanmak, bize “Benimle otur. Sana güveniyorum ve seni hoş karşılıyorum” mesajını iletir. Resmi ve mesafeli bir karşılamaysa, “Bizimle olan durumun henüz inceleme aşamasında. Herhangi bir atama, seni daha iyi tanıyana dek, bekletilecektir” mesajını iletir. Bu tür bir değiş tokuşta, hem selamlayan hem de selamlanan huzursuz ve endişelidir. Eğer selamlama olmazsa, ziyaretçi çekingen davranır.

Birbirlerini nasıl selamlamaları gerektiği konusunda Elçi Pavlus'un Korintliler'e yazdığı talimatlara kulak verin:

Birbirinizi kutsal öpüşle selamlayın. Bütün kutsallar size selam eder. Rab İsa Mesih'in lütfu, Tanrı'nın sevgisi ve Kutsal Ruh'un paydaşlığı hepinizle birlikte olsun.

(2. Korintliler 13:12-14)

Bir kız kardeşi selamladığınızda, bu şekilde kucaklayın. Bir kadın liderle karşılaştığınızda, onu minnettarlığınızı iletecek tarzda selamlayıp kucaklayın. İncinmiş birini selamladığınızda, hassas bir şekilde ve şefkatle onu kucaklayın. Bazen sözlere bile hiç gerek kalmaz. Yıllar içinde bir kucaklamanın merhaba demekten çok daha iyileştirici bir güce sahip olduğunu öğrendim.

Pavlus gözetmenliği altında olan kiliselere yazdığı mektuplara ustaca selamlarını iltirir. Eğer Pavlus için selamlarını mektuba iltirmek o denli önemli idiyse, o zaman selamlamayı pratik yaşamda uygulamak çok daha önemli olsa gerek.

Korint kilisesine gönderdiği selamlara bakalım:

Bunları sizi utandırmak için değil, siz sevgili çocuklarımı uyarmak için yazıyorum. Çünkü Mesih'in yolunda sayısız eğiticiniz olsa da çok sayıda babanız yoktur. Size Müjde'yi ulaştırmakla Mesih İsa'da manevi babanız oldum.
(1. Korintliler 4:14-15)

Pavlus sözlerine Korintliler'e mektubunun ne olup ne olmadığını anlatarak başladı. Onları utandırmak amacıyla azarlamıyordu; daha çok onlarla sahip olduğu ilişkinin boyutunu ve onların kendisi için ne anlam ifade ettiğini tanımlıyordu. O onlar için bir babaydı ve onlar da onun çocukları. Ardından Pavlus birçok kişinin Korint'teki Mesih imanlılarının başarısız olmasını istediğini, ama kendisinin bir baba olarak onların başarılı olmaları için onlara katkıda bulunup yardım ettiğini açıklamıştır. Selamı, mektubu alanlarca kim olarak algılandığını, onların kendisine ne anlam ifade ettiğini ve kendisini neden dinlemeleri gerektiğini pekiştirir nitelikteydi. Tüm bunlar, herhangi bir mesaj iletilmeden önce iletilmiştir.

BİRBİRİNİZİ TIMARLAMA

Eğer dişi aslan selamlaması uygun bir şekilde ve iyi biterse, süreç bu kez çarçabuk biçim değiştirip doğaçlama bir tarzda tımarlamaya (yalamaya) geçer. Bu karşılıklı birbirlerini tımarlama aşaması, dişi aslanlar ve daha büyük yavrular arasında sağlam bir bağın kurulmasını sağlar ve bu da grubun bir arada ve birbirlerine yakın olmasına ve bütünlük arz etmesine yardımcı olur.

Dişi aslanlar, temel olarak birbirlerinin baş ve boyun kısmını yalarlar. Vücutlarının bu kısımlarına kendi başlarının ulaşması zordur. Dişi aslanlar sert yapılı dilleriyle, bir yandan kan kalınlarını temizlerlerken, öte yandan da arkadaşlarının kürklerini kene ve parazitlerden arındırmak için onları tımarlarken kürklerindeki kirden de temizlerler. Eğer bir şey vücudunuzdan kan

veya besin maddesi alıyorsa, o yaratık yavaşça, ama kesinlikle yaşamınızı çalıyor demektir. Kan kalıntısı ve kirin vücudunuzdan arındırılması iyidir ve vücudunuza yapışmış kene ve parazitleri temizlemeye istekli teyzeler ve kız kardeşleri için de Tanrı'ya teşekkür etmek gerekir!

Eylem bildiren tımarlama sözcüğü temiz veya temizleme, hazırlama, fırça veya fırçalama, çeki düzen veya çeki düzen verme, düzgün veya düzeltme, tarak, baş, koç ve özel ders veren öğretmen anlamlarına gelir. Bu tanıma göre, dişlerimi temizlemem, mutfağımı düzenlemem ve çocuğuma matematik öğretmem gerek.

Tımarlama sürecini anlaşılması için parçalara ayırırken, ilk önce “temiz” veya “temizlemek” olarak tanımlandı. İsa, Petrus'la bir tür tımarlama, arındırma konuşması yapmıştır. İsa, Petrus'un ayaklarını yıkamak istedi. Petrus'un akli karıştı. Bunun üzerine İsa, Petrus'a eğer ayaklarını yıkamasına izin vermezse, o zaman yapmakta olduğu şeyde payının olmayacağını söyledi. Petrus hatasını fazlasıyla telafi etmeye çalıştı ve İsa'yı kendisini baştan ayaklarına kadar yıkamaya davet ederek İsa'nın teklifini aşırılıkla karşıladı. Bizim harika İsamız onu tekrar asıl noktaya getirir:

İsa ona dedi ki, “Yıkanmış olan tamamen temizdir; ayaklarının yıkanmasından başka şeye ihtiyacı yoktur. Sizler temizsiniz, ama hepiniz değil.” (Yuhanna 13:10)

İsa'ya ait olduğumuzdan, temiziz. Ama öyle bile olsa, gündelik hayatta her gün ayaklarımız kirlenebilir ve bazen nerede bulunduğumuza, ne yaptığımıza veya ne giydiğimize bağlı olarak ayaklarımız kokabilir. Hayatta ilerlerken, bazı kötü yollardan ve yerlerden geçebiliriz—en azından ben geçebileceğimi biliyorum. Günün sonunda, ayaklarımızı o günkü yolculuğun neden olduğu toz ve kirden temizlememiz gerekir.

İşte İsa bundan dolayı devam edip şöyle diyor:

Ben Rab ve Öğretmen olduğum halde ayaklarınızı yıkadım; öyleyse, sizler de birbirinizin ayaklarını yıkamalısınız. Size

yaptığının aynısını yapmanız için bir örnek gösterdim. Size doğrusunu söyleyeyim, köle efendisinden, elçi de kendisini gönderenden üstün değildir. (Yuhanna 13:14-17)

İsa, öğrencilerinin ayaklarını yıkamış ve bize de aynısını birbirimize yapmamızı buyurmuştur. Bunun kocamın her gece bana mini bir pedikür yapması gerektiği anlamına gelmez (ama hiç de fena olmazdı, kocacığım). Ama belki ayak yıkamak birbirimizi ferahlatabileceğimizi ve yenileyebileceğimizi simgeliyordur, özellikle üzerinde yürüdüğümüz yollar bizi kirletmişse.

Birkaç tuhaf ayak yıkama hizmetinin bir parçası oldum, özellikle külotlu çorapların pratik anlamda hizmet grubunda aranan bir şart olduğu bir dönemde. Ama İsa'nın günlerinde, insanlar evinize geldiğinde, onları kucaklamak ve öpmek gibi, ayak yıkama da onları hoş karşılamamanın doğal bir parçasıydı.

Ayak yıkama törenlerinin kilise hizmetine yeniden dahil edilmesini önermiyorum. Kapalı ayakkabıların giyildiği ve yolların asfaltla kaplı olduğu bir çağda yaşıyoruz; oysa onlar çarıkları içinde tozlu yollarda yürüdüler. Benim önerdiğim şey şu; bir arkadaşın evine veya kiliseye girdiğimizde, günün tozunu, yani kaygılarını kendimizden uzaklaştırmak ve orada bulunan, gerek Tanrı'yla gerekse de insanlarla olan ilişkilere odaklanmak için zaman ayırmalıyız.

Dişi aslanlar gibi, yaşamlarımızdan kiri, keneyi ve parazitleri temizlemek için birbirimize ihtiyacımız vardır.

Öyleleri var ki, kendilerini tertemiz sanırlar,
Oysa kötülüklerinden arınmış değiller.

Öyleleri var ki, kendilerinden üstün kimse yok sanır,
Herkesi tepeden bakarlar.

Öyleleri var ki, dişleri kılıç, çeneleri bıçaktır,
Mazlumlarla yoksulları yutup yeryüzünden yok ederler.

Sülüğün iki kızı vardır, adları 'Ver' ve 'Daha çok ver' dir.'
(Sül. Özd. 30:12-15)

Ver ve daha çok ver, besinimizi tüketen ve hayatımızı bizden çalan parazitlerdir. Açgözlülük ve rahatına düşkünlük, vampirler gibidir. Birbirini tımarlayan kişilerden oluşan bir topluluğun parçasıysak, yaşamlarımızı temiz tutmak için birbirimize yardım ederiz.

Kısa bir zaman önce, genç bir adamın yaşamına konuşma konusunda hakkım olup olmadığına karar vermem gerekti. Harika bir çağrısı olan bir lider ve ona büyük saygım var. O'nun yaşamındaki çağrıyı biraz korumam gerektiğini hissettiğimden, onu çeşitli konularda düzeltmeyi önermek istedim. Ama bunu yapmak için, ilk önce aramızdaki ilişkinin boyutundan, beni duyup duyamayacağından emin olmam gerekiyordu. Böylece ona, "Beni kilisede nasıl görüyorsun?" diye sordum.

Hiç tereddüt etmeden, "Sizi bir lider olarak görüyorum" diye yanıtladı.

Verdiği yanıt, onun yaşamına konuşabileceğimi ve söylemem gereken şeyleri doğru bir şekilde duyabileceğini bana gösterdi. Eğer farklı bir yanıt vermiş olsaydı, ona öğütte bulunmayacaktım.

Böylesi bir ayak yıkama iki yönlü iş görür. Yalnızca birbirimizin yaşamına konuşmakla kalmayız; başkalarını da gerekli katkıda bulunması için davet edebiliriz. Bana abla gibi olan çok sevdiğim bir arkadaşım var. Olağanüstü bir kilise önderi ve Tanrı'nın kız çocuklarını bir araya toplayan deneyimli bir toplayıcıdır. Benim hem güçlü hem de zayıf yönlerimi bilecek kadar uzun süredir arkadaşız.

Geçenlerde yaşamımda gerçekleştirmek istediğim bir tımarlama sürecinin parçası olması için onu bilerek ve isteyerek davet etmem gerektiğini hissettim. Birlikte bir kahve içerken, ona, "Yaşamıma konuşmana ihtiyacım var. Eğer aptalca veya uygun olmayan bir şey söylediğimi veya yaptığımı görür veya duyarsan, lütfen bana bildir. Ruhsal olarak hedefe ulaştığımı ve kusursuz biri olduğumu kesinlikle hissetmiyorum, ama yaşamıma doğrudan konuşabilecek ve bana bilgelik verecek nitelikli birine ihtiyacım var" dedim.

İyi niyetli bir şekilde, yaşamımın göze hoş gelmeyen alanlarını tımarlamayı kabul etti. Bunun gerçeğe dönüşmesi için,

onunla ilişki içinde olmam gerekiyor. Bilinçli bir şekilde, onunla bağlantımı sürdürüyor ve kitaplarını okuyarak veya internet ortamında yayımladığı konuşmaları dinleyerek onun öğretisi altında oturuyorum. (Açık ve net bir şekilde ana hatlarını çıkarılmış olduğu bir şeyi, bana yeniden tekrarlamasının bir gereği yok) Beni kontrol etmek gibi bir arzusu yok, yalnızca yüzümde kir ve toz olmadığından emin olmak istiyor! Hepimiz bir sosyal tımarlama dinamiğinin parçası olduğumuz zaman, çamurlu olduğumuzda, bunun öteki kız kardeşlerimizin niteliğini de yansıtaacağını anlıyoruz.

Bir tapınma ortamına girdiğinizde ve selamlama veya kurulu bir ilişki düzeni yoksa, etkileşim olduğu ve insanların birbirlerini iyi niyetle düzelttiği bir kilise bulmanız konusunda sizi yüreklendirmek istiyorum. Bağlantı ve etkileşimin olmadığı arkadaşlıklar ve kiliseler sizi Tanrı'nın amaçları doğrultusunda tımarlamayacaklardır. Tımarlanmaya ihtiyacımız olduğunda, bu açık ve belirgin bir hal alır. Kilise önderi olan arkadaşımı yaşamıma konuşması için davet ettim, çünkü böylesi bir tımarlamaya ihtiyacım olduğunu fark etmiştim. Kendimi izole ve yanlış anlaşılma hissediyordum. Bunlar hiç de çekici aksesuarlar değil ve onları yaşamımdan tarayarak temizleyip yok etmesi için bir başka kişinin anlayış dolu yardımına ihtiyacım olduğunu biliyordum.

Bu tımarlama süreci, bizim için büyük bir bağlantı noktası olabilir. Bizim büyük kedi arkadaşlarımız, insanların genellikle büyük bedel ödeyerek bir şeyler öğrendiklerini doğuştan biliyorlarmış gibi görünüyorlar: kendinizi tımarlamak tehlikeli olabilir.

TEMİZLİK DEĞİL, KUTSALLIK

Petrus'un İsa'nın ayaklarını yıkamasını reddettiğini ve İsa ona o kadar titiz olmasının gerekmediğini söyleyene dek tüm bedeninin yıkanmasına gönüllü olduğunu hatırlayacaksınız. İsa ona şöyle dedi:

Kaygımın, temiz olmanız değil, ama kutsal olmanız konusunda olduğunu anlıyorsunuz. (Yuhanna 13:10)

İsa'nın kaygısı, bizim de kaygımız olmalı—temizlik değil, kutsallık. Sonuçta, bu bizim sorumlu olduğumuz konudur. Benlik odak noktası olduğunda, açgözlülük ve müsamaha kontrolden çıkar. Bazı Hristiyanların akli fikri kutsallık görüntüsünü sürdürmeye odaklanmıştır ve ötekileri murdar, kirli olmakla suçlarlar. İsa da aşağıdaki sözleri dile getirirken tam aynı konudan söz ediyordu:

“Vay halinize ey din bilginleri ve Ferisiler, ikiyüzlüler! Bar dağın ve çanağın dışını temizlersiniz, oysa bunların içi açgözlülük ve taşkınlıkla doludur.” (Matta 23:25)

Bu noktada daha büyük resmi kaçırmamalıyız: kutsallık, temizlikle ilgili değil, daha çok yürekle ilgili bir konudur. Günlük yaşamın akışı içinde ellerimiz ve ayaklarımız kirlenebilir, ama yaşamımızın akışı yalnızca Tanrı'nın temiz kıldığı şeyi kirletemez. Bizi kutsal kılan yalnızca Rab Tanrı'nın kendisidir!

Odak noktamız, iyi olanı yapmaktan çok, kötü olandan sakınmak üzerinde olduğunda, aklımız karışır. Ancak o zaman bön yaşamlarımız istenmeyen davetsiz misafirler ve yırtıcı hayvanlar tarafından işgal edilme riski taşır. İsa, köy ve kentleri dolaşırken, kötü olandan sakınmak yerine, iyilik yaptı.

Kötülüğü iyilikle yenebiliriz. Kötülük kurullarla veya ondan saklanmakla yerinden çıkarılmaz. Evet, sınırlarımız olmalı ve bilgece hareket etmeliyiz. Evet, kötülüğe ayak uydurmamalıyız. Temizlenmemesi gereken şeyi, ovalayarak temizlemeye mi çalışıyoruz? Gelin kendimizi veya başkalarını yanlış şeylerden temizlemeye çalışmayalım.

Bedeni açgözlülük ve rahatına düşkünlükten temizleme konusunda İsa şöyle diyor.

Siz kaplarınızın *içindekini* sadaka olarak verin, o zaman sizin için her şey *temiz olur*. (Luka 11:41)

Tanrı, içte, yürekte temiz olmamızla ilgileniyor. Benden bedenini, yani kiliseyi şu yönde teşvik etmemi yüreklendirmek; aşırı temiz kilise binalarımızın dışındaki insanlara ulaşım onlara yardım etmek için tırnaklarımızı ve giysilerimizi biraz kirletmenin zamanı gelmiştir.

Bu, Ferisi Simun'un öğrenmesi gereken bir dersti.

MUTLAK TIMARLAMA EYLEMİ

İsa, Ferisi Simun'un evinde akşam yemeğine davet edilmişti. Kentin fahişesi ortaya çıkana dek, “temiz olanların” bir araya geldiği bir buluşmaydı. Kadın, İsa'nın orada olacağını duyunca, oraya gelmişti. Sanki bu tek başına yeterince kötü bir şey değilmiş gibi, bir de son derece pahalı bir parfüm çıkarıp İsa'nın önünde diz çöktü ve gözyaşları içinde tüm parfümü O'nun ayaklarına döktü! Zavallı Simun. Tek istediği şey, İsa ve arkadaşları için bir akşam ziyafeti vermektir ve şimdi böyle bir durum ortaya çıktı. Simun bunu gördüğünde, kendi kendine, “Bu adam peygamber olsaydı, kendisine dokunan bu kadının kim ve ne tür bir kadın olduğunu, günahkâr biri olduğunu anlardı” dedi. (Luka 7:39).

Bunun üzerine İsa, Simun'a bir soru yöneltti. Bir borcun iptal edilmesi karşısında kimin daha minnettar olacağını bilmek istedi: az borcu olan mı, yoksa çok borcu olan mı? Simun, doğru bir şekilde, daha çok bağışlanan kişinin daha minnettar olacağını söyledi.

Derken birden bire İsa odadaki file (ya da fahişeye) hitap etmeye başladı:

Sonra kadına bakarak Simun'a şunları söyledi: “Bu kadını görüyor musun? Ben senin evine geldim, ayaklarım için bana su vermedin. Bu kadın ise ayaklarımı gözyaşlarıyla ıslatıp saçlarıyla sildi. Sen beni öpmedin, ama bu kadın eve girdiğimden beri ayaklarımı öpüp duruyor. Sen başıma zeytinyağı sürmedin, ama bu kadın ayaklarıma güzel kokulu yağ sürdü. Bu nedenle sana şunu söyleyeyim, kendisinin çok

olan günahları bağışlanmıştır. Çok sevgi göstermesinin nedeni budur. Oysa kendisine az bağışlanan, az sever.”
(Luka 7:43-47)

Bu ayetler, İsa'nın dinci uzmanların huzurunda bu kadın hakkında söylediklerinin kaydını tutar, ama daha da önemli olan şey, İsa'nın o kadına söyledikleridir.

Sonra kadına, “Günahların bağışlandı” dedi. İsa'yla birlikte sofrada oturanlar kendi aralarında, “Kim bu adam? Günahları bile bağışlıyor!” şeklinde konuşmaya başladılar. İsa ise kadına, “İmanın seni kurtardı, esenlikle git” dedi.
(Luka 7:48-50)

İsa'nın bu serbest kılınmayı ziyafete davet edilmeyen bir kişiye söylemiş olması kayda değerdir. Neden? Çünkü Simun'un tersine, kadın O'nu selamladı ve O'nun ayaklarını yıkadı. Simun, İsa'nın önünde alçalmayacak kadar kendini çok yüksek bir konuma koymuştu—ama bu kadın öyle yapmadı.

Günahların bağışlanması Simun'a sunulmuş muydu? Elbette sunulmuştu. Orada bulunan herkese sunulmuştu. İsa, paylaştığı bu benzetmede çok şeyler duyurdu, ama o anda Simun yalnızca İsa'nın kendisine sunabileceği yürekte olması gereken tımarlamaya olan ihtiyacını fark etmedi veya onu tanımadı.

Yürekte olması gereken bir tımarlama ihtiyacının çok üstünde olduğumuzu hayal ettiğimizde, başkalarını yargılamaya başlarız. Başkalarını yargılama tutumu içinde, kendimizin ihtiyaç duyduğu şey konusunda başkalarını reddederiz. İşte Simun'a olan şey buydu. Ayaklarının yıkanmasına ihtiyacı vardı. Esenlik selamına ihtiyacı vardı. Mesh yağının şifa verici gücüne ihtiyacı vardı. Ama bu şeylere ihtiyacı olmayacak derecede kendini üstün gördüğünden, bu selamlama ve tımarlama ritüellerinden hiç birini sunmadı.

BİR ONUR MAKAMI

Bunu yazarken, İsa'nın günümüzün yasacı liderlerine şuna benzer bir soru sorduğunda, yüzünü kadınlara dönüp dönmediğini merak etmekten kendimi alamıyorum: “Kadının günahının, onun bunu kabul etmesini hak etmeyecek kadar büyük olduğunu düşünüyor ve bu nedenle onu görmezden geliyorsunuz. Onun bir şekilde müjdeyi ona sunmam konusunda daha az sorumlu olduğumu hayal ediyorsunuz, ama bu kadının örneğinin altını çizdim—ve bu nedenle o temizlenmiş bir kadındır. Havva'nın günahının, Adem'in günahından daha büyük olduğunu hayal ediyorsunuz ve bu nedenle O'nun kız çocuklarının benim soframa katılmasını reddediyorsunuz, ama kendisine daha çok bağışlananın daha çok sevdiğini ve minnettar olduğunu unutmayın. Ayaklarımı yıkama ve mesh etme yoluyla da olsa, bu kız çocukları için bir onur makamı bulunacaktır.”

Sevgili dişi aslanlar, görkemli Rabbimize hakkımızda övüneceği bir şeyler vermenin yine zamanı gelmiştir. Bunun medyana geldiğini görmek adına, bazı ayakları yıkamaya ve benimkilerin de yıkanmasına istekliyim. İsa'nın bize taraf baktığında, hayret etmesini sağlayacak bir nedeni olması için, herhangi bir şey yapmaya veya herhangi bir yere gitmeye istekli olalım. Simun, bu oynak ve gevşek kadının İsa'nın üzerine düşeceğini sandı, ama İsa onun tuhaf girişimlerini sevimli olarak nitelendirdi. Eğer girişimleriniz ilk başta tuhaf görünürse, merak etmeyin. Sadece başlamaya kararlı olun. Hepimizin İsa'nın üzerinde böylesi bir izlenim uyandırmasını istiyorum; öyle ki, bizim hakkımızda şunları söyleyebilsin, “Bana bu denli sevgi göstermelerinden çok etkilendim.”

Gelin Rabbimiz için olağanüstü derecede önemli bir şeyler yapalım. Başkalarına iyilik, tımarlama ve hoş karşılanmayı bolca sunarsak, O'na olan hayranlığımızı bolca ifade etmiş oluruz. Gelin birbirimizi O'nun ikinci gelişi ve dirilişi için meshedelim. Gözyaşlarımızla da olsa, birbirimizin ayaklarını yıkayalım. Gözyaşlarımız, kilisenin ayaklarındaki tozu ve pisliği yıkamaya yeterli olacak ıslaklık sağlanıncaya dek, engelsiz aksın. Kendi günahlarımız için ve dünyada kız kardeşlerimize ve çocukları-

mıza reva görülen haksızlık için ağlayalım. Eğer size bolca sunulan merhamet sizi gözyaşlarına boğmuyorsa, o zaman tutsak kız çocuklarının durumunun yol açtığı zulmün yüreğinizi harekete geçirmesine izin verin. Gözyaşlarınız başkalarının ayaklarını yıkar ve Rabbimizi yüceltir.

Dişi aslan selamlaşması ve tımarı, birbirimizi nasıl kabul etmemiz ve birbirimize ait olduğumuzun sembolüdür. Birbirimizi nasıl selamladığımız, birbirimizi (liderler, akranlar ve İsa'nın öğrencileri olarak) nasıl gördüğümüzün göstergesidir. Başkalarının sizi nasıl gördüğü, nasıl tımarlanacağınızı belirler. Dişi aslan örneği, başkalarını tımarladığımız zaman, onlara değer kattığımızı gösterir. Böylesi bir tanımada, onur, alçakgönüllülük ve saygı sergileriz. Selamlaşmamız şunu söylemeli, "Seni tanıyorum. Sana değer veriyorum. Senin için varım. Şimdi ulaşamadığın o zor yerdeki çamur konusuna gelince, onu temizlemene yardımcı olmama izin ver."

Dişi aslanlarla düzenli olarak yaptığımız toplanmalarımızın birinden daha iki gün önce döndüm. Bulduğumuzda, kucaklaşırız. Birbirimizin varlığından huzur bulur ve teselli alırız. Altı kişiydik ve iki otel odasında kaldık. Birlikte uyuyup birlikte uyandık. Gün boyunca birlikte latte kahveleri ve yemeklerimizi paylaştık. Pijamalarımız içinde toplandık ve birbirimizi gece geç saatlere kadar selamlayıp tımarladık. Açık olmayı ve birbirimizle olduğumuz gibi özgürce paylaşmayı öğrendik. Bu tatlı arkadaş grubu arasında, kalbi kırık anneler, huzursuz bir konuk, yorgun bir savaşçı ve heyecanlı bir vizyoncu vardı.

İlk akşamımızı birbirimizi selamlamakla geçirdik. (Seni seviyorum. Seni özledim.) Ve ertesi gün uyanıp tımarlama sürecini başlattık. (Nasılsın?) Birbirimizin güçlü ve zayıf yönlerini biliyoruz. Bunların bazen birbirinin aynısı olduğunu anlıyoruz. Birbirimize zor sorular sorarız. Birlikte güler, ağlar, dua eder ve birbirimize korku, günah ve zayıf yönlerimizi itiraf ederiz. Toplantımızı birbirimiz, çocuklarımız ve geleceklerimiz hakkında dua ederek bitiririz. Tükenmiş olarak eve döndüm, ama keneler temizlenmiş, tozlarım fırçalanmış ve ayaklarım yıkanmıştı.

Tımarlama sürecini benimsemeyi öğrendim, çünkü kız kardeş dişi aslanların beni sevdiklerini ve benim için orada olduklarını biliyorum. Yaşamımda onların değer ve önemini biliyorum ve onlar da benim kendi yaşamlarıdaki değer ve önemimi biliyorlar. Bazen aynı görüşleri paylaşmayız, ama bu grubu dağıtacağımız anlamına gelmez.

Yaşamınızda selamlanmaları gereken kadınlar kimler? Çevrenizde nazik bir tıardan yararlanacak olanlar kimler? Tımar sürecinizin bir parçası olması için davet edebileceğiniz birileri var mı?

Dişi Aslanlar Stratejiktir

Yargı kürsüsünde oturanlar için adalet ruhu, kent kapılarında saldırıları geri püs-kürtenler için cesaret kaynağı olacak.

YEŞAYA 28:6

Dişi aslanlar geniş çayırların en güçlü yaratıkları değildirler, ama eksik güçlerini strateji oluşturma ve yürekleriyle telafi ederler. Bizim dişi aslan kız kardeşler birbirleriyle akraba olan stratejik bir ekip olarak birlikte çalışırlar. Bunlar sürünün kız kardeşleri, teyzeleri, kızları ve kuzenleridir. Hepsi genel olarak akrabadır ve bu nedenle birbirlerinin güçlü ve zayıf yönlerini yakından tanırlar. Konu, yiyecek için avlanmaya, kayıp bir yavruyu aramaya ve gençleri eğitip korumaya gelince, sürüdeki her aslanın bir rolü ve katkısı olur.

Avlanma dinamiğiyle başlayalım. Dişi aslanların avlanmasında üç önemli etken vardır: zamanlama, kamuflej ve avına yaklaşma. Dişi aslan için zamanlama hayati önem taşır—zamanlama her şeydir. Onun öğrendiği bir beceriyi kendimize uyarlayabilirsek, iyi olur: zamanlamanın sizin yararınıza işlemesine izin vermek. Dişi aslan, ne zaman avlanacağını bilmek için zamanlama ve aydınlığın öğeleriyle birlikte hareket eder.

Ortam en elverişli olduğu zaman—akşam üstü ve şafak öncesi avlanır. Hiç kimse güneşin batışını çabuklaştıramaz ve güneşin doğuşunu da geciktiremez, o nedenle dişi aslanlar sabırlı ve belirli bir amaç doğrultusunda hareket ederler. Az ışık kamufajı en uygun hale getirir ki, bu da onun avına iyice yaklaşmasını sağlar. Gecenin çökmesiyle, Afrika ovasındaki hayvanların görme gücü iyice azalırken, dişi aslanların görme gücü aynı kalır, değişmez (birazdan buna daha çok değineceğiz).

Işığın sağladığı avantajı yanına alan dişi aslan, şimdi zaman ve yer olayı üzerinde çalışmaya başlar.

Dişi aslanlar çoğunlukla açık alanlarda gizlenirler. Gün ışığında biraz ilgisiz görünürken, kendilerini avlarının sınırlarında rüzgâr yönünde konumlandırırlar. Dişi aslan esas konumunu belirleyince, yere yatar.

Dişi aslanın etkisi hayvan sürüleri üzerinde sıradanlıktan uzaktır. Varlığı ovada dalga dalga yayılır ve ona yakın olanlar paniğe kapılıp kaçırlar. Korkuya kapılmış hayvanlar dişi aslanın bir avı kovalayıp kovalamadığını görmek için geriye dönerler. Ama dişi aslan yerinden kıvıldamamıştır. Henüz uygun zaman oluşmamıştır. Hareketsiz bir şekilde bekliyor ve neredeyse altın sarısı otların arasında görünmez bir konumdadır. Beklerken şekerleme yapabilir, ama uykusu derin değildir. Harekete geçmek için doğru zamanı beklerken, güç depolar.

Ürkek sürü sakinleşir ve dişi aslan unutulur. Otlamaya dönerken, başlar yine aşağıya düşer. Dişi aslanlar pratik ettikleri sabırlarıyla, bölgenin bir parçası olmuşlardır ve avı sakinleşip dişi aslanın varlığında tehlikeli bir biçimde rahat hareket eder. Umut ettiği aldırma atmosferini yaratmayı başarmıştır. Şimdi dişi aslan daha bilinçli hareket eder.

Akşam üstü yaklaşırken, daha yakına doğru yavaş ve yere iyice yapışık bir şekilde sürünür. Koca pençeleri neredeyse sessizdir. Baş yerde, avıyla arasındaki uzaklığı aralıklarla ölçmeyi amaçlar. Avına saldırması için şaşırtma ve iyice yaklaşma son derece önemlidir. Ceylanın hızına eş bir hızı yoktur.

Dişi aslan birden bire ot yığınlarının arasından ileriye doğru atılır. Ürkmüş ceylan havaya sıçrar; arka ayakları dişi aslanın keskin pençesiyle parçalanmaktan kıl payı kurtulur. Ceylanı

kovalamaya koyulur. Büyük dehşete kapılmış olan Ceylan bir tuzağa doğru yol aldığını bilmez. Öteki dişi aslanlar yolunu keserler. Ondan kaçayım derken bir başka dişi aslanı karşısında bulur. Av hızlı bir biçimde öldürülür ve neredeyse insancıldır.

İlk dişi aslan avını kaçırdı mı? Belki kaçırdı, belki de kaçırmadı, ama kesin olan bir şey var—özenle yerine getirilmiş stratejik bir planın parçasıydı. Dişi aslanlar bir bütün olarak avlanan tek büyük kedilerdir. Kaplanlar, leoparlar, panterler ve çitalar hep tek başlarına avlanırlar, ama dişi aslanlar birlikte avlanırlar. Son derece yetenekli dişi avcılardır. Her bir dişi aslan, yerini alır ve sürüsündeki kız kardeşlerinin yardımıyla avlanma becerilerini kusursuz bir biçime getirir. Erkek aslanların aceleyle sürüye dalıp elinden geldiğince birini yere indirmeye giriştikleri bilinir. Erkek aslan ne de olsa korkunç bir katildir. Ama dişi aslanlar acele etmezler...onlar dans ederler. Eşgüdümlü avlanmaları nefes kesicidir. Bu nedenle dişi aslan avlanma hüneri bakımından en üstün avcılar olarak değerlendirilirler.

HÜNER

Bu *hüner* sözcüğünü seviyorum. Onu söylerken, söyleyiş biçimi hoşuma gidiyor. Haydi siz de deneyin... hüüüüneeeeer.

Şimdi uzunca bir süredir, *hüner* sözcüğünü konuşmalarım da bilerek ve maksatlı olarak tanıtmaktayım. Her zaman insanların kaşlarını çatmalarına yol açmıştır. *Hüner*, öteki sözcükler gibi aşırı kullanılıp orijinal anlamını yitirmiş değildir. Dişi aslan gibi, *hüner* de harflerinin arasında bir miktar merak ve gizem barındırır.

Benimle birlikte yolculuk yapan genç kadınların, bu sözcüğü uyup uymayacağını görmek için çeşitli sözcüklerle eşleştirerek kullandıkları bilinir. Yolculuk etme *hüneri*, valiz hazırlama *hüneri*, paketleme *hüneri* ve dua ve vaaz etme *hüneri*. Hünerin, yeni havalı sözcük olmasını istiyoruz.

Önemli bir not daha, *hüner* sözcüğü, kadınların keşfedip ifade etmesini istediğim anlamları var. *Avlanmayla hüner* sözcük-

lerini eşleştirmenin yanında (dişi aslan avlanma hüneri bakımından en üstün avcılardır cümlesinde olduğu gibi), onun *sert, stratejik, yenilikçi, anne babalık, stil ve iletişim* sözcükleriyle de eşleştirildiğini görmek istiyorum.

Seçeneklerin potansiyel olarak sonu yoktur. Ama dişi aslan hüner hakkında konuşmaz— hünerini gösterir.

Eğer hünerin bir biçimi olsaydı, kesinlikle kedi olurdu. Köpekleri seven biri olmama karşın, hüner terimini köpeğim Yorkie'yle eşleştirdiğimi hayal edemiyorum. Hünerin bir rengi olsaydı, onun altın sarısı olacağını hayal ederdim. Derisinin dokusu? Dalgalı kürk. *Hüner*, belli bir amaçla yürür, sessizce ve kurnazca yaklaşır. *Hüner*, zorlanamaz ve sahtesi yapılamaz, ama geliştirilebilir ve geliştirilmelidir. Sizde varsa, ona sahipsiniz demektir. Hüner, dişi aslanı güçlü kılan şeydir. Gücünden korkmaz. Tersine, gücü onu rahatlatır.

Dizüstü bilgisayarımdaki Encarta adlı eşanlamlılar sözlüğüne göre, *hüner* sözcüğü *yeterlilik, beceri, uzmanlık, ustalık, maharet, yetenek* ve *yeterlilik* sözcüklerini kapsamaktadır. Buna ek olarak şu iki yönlü tanımı da seviyorum: “1. sıra dışı yeterlilik, beceri veya güç; 2. sıra dışı kahramanlık ve cesaret.”

Dişi aslan gibi, siz de hünerlisiniz. Yaşamınızda ortaya çıkarılması gereken yeterlilik, güç ve cesaret var. Geliştirilmek üzere cesaret edilmeyi bekliyor, kendini gizliyor, ama orada olduğuna ilişkin asla kuşkuya kapılmayın. Tanrı her birimizin içinde beceri ve yeterlilikler gizlemektedir. Yapmamız gereken şey, onları gün ışığına çıkarıp bilemektir. Hüner, şöyle diyebilir, *Her şeyi bilmiyorum ve yapmıyorum, ama bildiğim şeyi iyi yapmayı seçiyorum*. Hünerli oldukları alanlar, genellikle çeşitli oyunlar, sporlar veya oyunlar sırasında kurdukları hayaller yoluyla uyandırılır. İçinizde dışarı çıkıp oynamak isteyen bir şey var mı? Sizin hünerli olduğunuz alan, dişi aslan korkusuzca davranıp harekete geçtiğinde heyecan duyduğunuz şey olabilir. İster avlansınlar, ister korusunlar ve isterde de yavrularını eğitsinler, iyi bildikleri şeyi yaparlar.

Dişi aslanlar, neden avlanma hüneri bakımından en üstün avcılar olarak değerlendirilirler? Çünkü birbirleriyle rekabet etmeden ve rütbe veya sırayı çığnemededen birlikte avlanırlar.

Hiçbir kadının payı veya katkısı başka bir kadının pay veya katkısından daha önemli değildir. Sizin siz olmanıza ihtiyacımız var! Bir başkasının yeteneklerini taklit etmek hiç kimseye bir yarar sağlamadığı gibi, kendinize hiç sağlamaz. Bireysellik, karşılaştırma, başkasını taklit etme ve rekabet etme yoluyla doğmaz. Her bir dişi aslan kendi yetenek setini bilir. Onun örneğini izlememiz bizim yararımıza ve iyiliğimizdir.

Mükemmel bir şekilde oluşturulmuş ve harika bir şekilde işleyen Mesih'in bedeninin parçaları olduğumuza göre, *devam edip olmak üzere yaratıldığımız kişi olalım*. Bunu da kiskanarak veya gururla kendimizi bir başkasıyla karşılaştırarak veya olmadığımız biri olmaya çalışarak yapmayalım. (Romalılar 12:5-6, The Message çevirisi)

Sık sık çok güçlü konuşma armağanı olan konuşmacılardan oluşan konferanslarda paylaşma olanağına sahip olmuştum. Bu armağanlı kadın konuşmacıların sunumlarından birini izlemek göz korkutucu olabilir. Deneme ve yanılma yoluyla, izlenmesi gereken en iyi yolun, en iyi versiyonumu sunmak olduğunu öğrendim. Şunu unutmayın, hiç kimse sizi bir başka kişiymişsiniz gibi yapmacık davranmanız için kendi dünyalarına davet etmez. Onlar asıl sizi istiyorlar.

Yukarıdaki ayette “Mükemmel bir şekilde oluşturulmuş ve harika bir şekilde işleyen” cümlesini okuduğumda, bana *hüner* sözcüğünü ve yaratılışımızın hem korkuyu hem de hayret etmeyi ifade ettiği gerçeğini anımsattı. Tanrı size korkaklık ruhu değil, ama güç, sevgi ve özdenetim ruhu vermiştir (2. Timoteos 1:7'ye bakın). Heybetli bir şekilde yaratıldınız, korkak veya korkuyla dolu olarak değil. Sen, sevgili kız kardeşim, Tanrımızın harikalarını duyurmak ve göstermek amacıyla küresel terörizmin arttığı bir dönemde dünyaya gönderildin. Harika bir şekilde işleyen bir parça olmak üzere yaratıldın ve görüşüme göre, hünerin bir başka ifadesi de budur.

Tanrı herkesi, tıpkı dişi aslan gibi, rolleri ve güçleri içinde kendi konumlarını almaya davet ediyor.

Dişi aslanın avlanma üstünlüğü, birçok Afrika kültüründe göklere çıkarılır. Tanınmış savaşçılar ve avcılar “dişi aslanın oğlu” diye çağrılma unvanını elde ederler. Gördüğümüz gibi, dişi aslan yavruları eğitir, hem erkek, hem de dişi aslan avlanır. Kutsal Kitap bu dinamiğin altını çizer:

'Annen neydi?

Aslanlar arasında dişi bir aslan!

Genç aslanlar arasında yatar,

Yavrularını beslerdi

Büyüttüğü yavrulardan biri

Genç bir aslan oldu.

Avını kapıp parçalamayı öğrendi,

İnsan yiyen bir aslan oldu. (Hezekiel 19:2-3)

Ama dişi aslanlar yalnızca yavruları beslemekle kalmazlar; zaten birçok hayvan bunu yapar. Dişi aslanların, sürüdeki yaşlı veya yaralı dişi aslanlara da baktıkları bilinir. Sürünün sağlıklı bir ünite olarak işlemesini sağlayan yapıştırmacı görevi görürler.

Erkek aslan, varlığını belli etmektan korkmayan sürünün öne çıkan figürüdür. Bunun tersine, dişi aslanın gücü, neredeyse hemen gözden kaybolma yeteneğinde yatar. Bir av sırasında varlığını belli etmek, amacına hizmet etmez ve yavrularının gereksinimlerini sağlamak söz konusu olduğunda, kamufajın bir avantaj olduğuna karar vermiştir. Ancak, yavruları tehdit edildiğinde, olay tümüyle değişir.

Dişi aslana ininde çömelmiş vaziyetteyken,

avına sessizce yaklaşmasını ve yavrularının

iştahlarını gidermesini öğretebilir misin? (Eyüp 38:39)

Bu kutsal yazıyla, Tanrı'yla Eyüp arasındaki konuşmaya kulak misafiri oluyoruz. Bu değiş tokuş, dişi aslana avlanmasını, avına sessizce yaklaşmasını ve kendisini bekleyen yavrularının gereksinimlerini sağlamasını öğretenin Tanrı'nın kendisi olduğunu belirtir. Bunun nasıl yerine getirildiğini merak ediyorum. Bizim muhteşem Tanrımız, dişi aslanın bulunduğu çevreye

sürekli olarak onun becerilerini bileyen ipuçları ve işaretler mi yerleştirir? Tıpkı yaratılışta gördüğümüz harika şeylerin içimizde Tanrı'yı arama ve birbirimizi sevme yönünde bir arzu uyan-dırması gibi, yaratılışın Tanrı'nın soluğuyla yaratılan unsurları, dişi aslana avlanmayı ve yavrularına bakıp onları büyütmeyi mi öğretmekte?

VAHŞİ BİR KOVALAMA

Avlanma konusundaki algılamanızı genişletmek istiyorum. Bir avlanma, yalnızca *avını öldürme* ve sonra da onu *yemekle sınırlı değildir*. Avlanma, ayrıca bir kovalama, araştırma ve hatta kurtarmayı da tanımlar. Fiil hali, kovalamak, peşinden gitmek, sessizce yaklaşmak, iz sürmek, takip etmek ve pusuya yatmak demektir. Bu eylem bildiren sözcüklerin, Tanrı'yı aramamızı da tanımlamasını ilginç bulurum.

TANRIM! Tanrım! Sevgili yaşam için sana koşuyorum;
çılginca ardından geliyorum. (Mezmur 7:1)

Bu avlanma heyecan vericidir. “Çılginca Tanrı'nın ardından gitme” kavramını seviyorum. Bu tanımlama, Tanrı'nın önünde sabahları yapılan yarı uykulu bir sessiz zaman geçirmeden çok farklıdır. Bu sözler acil, hızlı ve odaklanmış bir biçimde Tanrı'nın ardından gitmeyi ima eder. Bu kutsal yazıya başka bir açıdan da yaklaşılabiliriz. Bu, vahşi ve tehlikeli bir şeyden kaçmanın kaydı olabilir— ya da Tanrı'yı çılginca aramak olabilir. Her ikisi de uyar. Tanrı'yı çılginca, tehlikeli bir biçimde kovalama fikrini tercih etmeme karşın, her ikisi de heyecan vericidir. Ayrıca Tanrı'nın çılginca ardından gelme fikri de hoşuma gidiyor. Evimizin ön penceresinden görülen dağ sırasına baktığımda, “Tanrım, sen kimsin? Kaba kuvvetinin ışığında kendimi tanımak istiyorum!” diye fısıldarım.

Kesinlikle hiç kimse Tanrı'yı avlayacağını hayal edemez. O'nu dengeden düşüreceğimizi düşünmek bile çok saçma kaçır. Ama anlık bir görüşe sahip oluyoruz. Aradığım her şey O'nda

saklı. Sevgili arkadaşım, avlanmak için hiç bu denli bir aciliyet hissetmemiştim. Tanrı'yı çılgıncasına arama zamanıdır.

Dişi aslanın sabırla beklemesi gibi, belli bir süre içindeki beklemek de, Tanrı'yı aramamızın bir parçasıdır. Mezmurcu şunları dile getirir:

Sabah sesimi duyarsın, ya RAB,

Her sabah sana duamı sunar, umutla beklerim. (Mez. 5:3)

Avlanmak aynı zamanda “bakmak, araştırmak veya bir şeyi aramak veya bir şeyin peşine takılmak” anlamları içerir. Bunlar bildirdiğimiz her şeyi tekrarlamakta. Son olarak *avlanma*, incelemek, iz aramak, peşinden gitmek veya keşfetmek demektir.

En Yüce Olan'ın kız çocukları olarak, yanıtlar, bilgelik ve güç peşinden gider, bunları avlarız. Bizi yakalasin diye Tanrı'nın peşinden gideriz; bir kere yakalandık mı, O'nun ışığını ve yaşamını başkalarına yansıtırız.

Ömrümün her gününde

senin güzelliğin, sevgin beni izleyecek.

Ömrümün geri kalanı boyunca

Yeniden TANRI'nın evinde olacağım. (Mez. 23:6)

Bilgelik ve öğüt, yalnızca Tanrı'nın ardından giden kadınlarda değil, aynı zamanda Tanrı'nın kendilerinin ardından gittiği kadınların oluşturduğu birlikteliklerde bulunabilir. Çılgınca uyandırılmış olan bu kadınların her biri, başkalarına aktaracakları Tanrı'nın sevgi ve şefkatinin bir kısmına sahiptirler. Yeryüzü, Tanrı'nın güzelliğinin yalnızca yakalanmadığı, aynı zamanda kadınların oluşturduğu bir birlikteliğin harekete geçirildiğinde ne olduğunu görmeyi bekliyor. Ey sevgili arkadaşım, sen çözümlere yönelik gerçeği ve tanrısal esini ortaya çıkaracak keşfin bir parçasısın. Göksel Tanrı bağlantıları için arayışımız, en nihayetinde aslanımız olan İsa'ya ilişkin esin aracılığıyla gelir. Yalnızca kadınların nasıl sorulması gerektiğini bildiği sorular vardır. Ayrıca Tanrı'nın bize açığa çıkarmak

üzere emanet ettiği yanıtlar vardır. Bunun başarıldığını görmek için bir araya geliyoruz.

Dişi aslan kız kardeşlerimiz avlanmadan önce de toplanırlar. Birlikte dinlenirler, birlikte açlık çekerler, birlikte gerinir ve birlikte ayağa kalkarlar. Birlikte avlanma pozisyonlarını alırlar ve avlanma bittiğinde, birlikte ziyafet çekerler. Ardından bu döngü kendini tekrarlayıp durur. Pozisyonlar değişebilir, ama en nihayetinde dişi aslanlar birlikte kalır!

Kültürler üzerinde uzman, parlak zekalı bir antropolog olan Margaret Mead, uzun yıllar boyunca çeşitli kültürlerde bulunmuş ve onları incelemiş biri olarak şu gözlemden bulunur: "Kız kardeşler arasındaki ilişki, aile içinde belki de en rekabete dayalı ilişkidir, ama kız kardeşler büyüyünce, en güçlü ilişki olur."

Bu sözleri okurken, şunu düşündüm; *İşte olan şey bu! Biz büyüyüyoruz!*

Nurture (Yetiştirme) adlı kitabım için araştırma yaparken ve onu kaleme alırken, yaşamı stratejik olarak birlikte yaşayan kız kardeşlerin Kutsal Kitap kaynaklı örneklerinin eksikliğini fark ettim. Aslında, birbirleriyle arkadaş ve sırdaş olan kadınlar için bir modeli nerede bulacağımı merak ederken, cesaretim kırılmıştı. Bunu bilmek için her şeyi göze almıştım. Gördüğünüz gibi, Tanrı'nın Ruhu süreç içinde bize rehberlik yapmazsa, dişi aslanlar gibi ayağa kalkmayacağız.

Bir örnek bulmak amacıyla Kutsal Kitap'ı araştırırken, Tanrı'nın Ruhu'nun şunu kulağıma fısıldadığını duydum; *Kız çocukların bölümü şu anda yazılmakta. Kız çocuklarıma yaşamalarını iyi yazmalarını söyle!*

Sunacağınız katkının ne kadar hayati öneme sahip ve bir bütünün ayrılmaz bir parçası olduğunu bilmeme riskini göze almak istemiyorum. Bunun ne anlama geldiğini anlıyor musunuz? Bireysel ve toplu olarak Tanrı'nın kız çocuklarının öyküsünü yazıyoruz. Tanrı'nın bu kızları, hayatlarını iyi yazmak ve her sözü, eylemi ve seçimi değerli kılmak için bir araya gelen birbirlerine yakın kız kardeşlerin birlikteliğinden oluşur. Bu bir araya gelmeyle, O'nun dişi aslanlarının haşın bir güç, lütuf ve beceri içinde ayağa kalktıklarını görüyorum.

ADALETİN ARDINDA

Yalnızca Tanrı'nın ve O'nun sunacağı yanıtların ardından gitmek için birlikte ayağa kalkmıyoruz, aynı zamanda adaletin ardından gitmek için de ayağa kalkmanın zamanıdır. Adaleti aramak resmi bir belge veya diploma gerektirmez. Adalet bir yaşam tarzı olmalı. Ülkemiz, haksızlığın yarattığı tahribattan kaçanlara güvenli bir liman olmak üzere kurulmuştur. Hukuk sistemimiz, mahkemeleri gerçeğin ortaya çıkarılması için adeta birer tapınak olmak üzere oluşturmuştur. Yakın zamanda ortaya çıkan mahkeme kararları, mahkemelerin kurnaz ve kötü niyetli avukatlar için dramatik oyun alanlarına dönüşmeye başladığını düşünmemize neden olmakta.

Yargı kürsüsünde oturanlar için adalet ruhu, kent kapılarında saldırıları geri püskürtenler için cesaret kaynağı olacak. (Yeşaya 28:6)

Bu ayet, kayda değer bir anlayış elde etmemize katkıda bulunmakta. Adalet, bir kurallar listesini uygulamaktan çok daha fazlasıdır. Düşünce ve enerji gerektirir. Bilgelikten kaynaklı anlayışa ihtiyacımız var; öyle ki, hem yargıçlar, hem de jüri, bir ulusu ve onun vatandaşlarının eylemlerini haksızlıktan adalete doğru yönlendirecek kararlar versinler. Gerçek bir adaletin devam ettirilmesi, güçlü ve kusursuz koruyucular gerektirir.

Adaletin, ülkemizi tanımladığı bir dönem vardı. Büyüdüğüm yıllarda, süper kahramanlarımızdan birinin sloganı, "Gerçek, Adalet ve Amerikan tarzı" ifadesiydi.

Yargı, yine adalet üzerine bina edilecek ve erdemli yüreğe sahip olanlar onun peşinden gidecekler. (Mezmun 94:15)

Bir adalet uyanışına ihtiyacımız var. Korkarım adalet sistemimiz doğru yargılama sezgisini kaybetmiş bulunmakta. Erdemli yürekler, adaletin ardından gider. Yüreğiniz doğruysa,

haksızlık size son derece aykırı gelir. Bu yalnızca adalet sistemiyle de sınırlı değildir; yaşamınızın her bir alanını kapsamalıdır. Dünyamızdaki yanlış düzeltmeleri için hükümeti, kiliseyi veya bir başkasını beklerken, kadınlar ve çocuklar ölüyor. Sanırım hepimiz en azından adaletin çocukları zarardan korumayı içerdiği konusunda hem fikirizdir.

Dişi aslanlar hünerlerini kullanarak, birlikte çalışma yoluyla sürünün yavrularını korurlar. Yavrular bir tehditle karşı karşıya kaldıklarında, dişi aslan stratejik bir savaşçı olur. Bir belgeselde, bir kobranın bir aslan sürüsünün sınırları içinde kendini konumlandırmayı başardığını izledim. Dişi aslanlar, öldürücü bir kobranın aralarında olmasına karşın, sakın kalmayı başardılar. Mevcut duruma karşı takındıkları tutum, sakın kalmak, düzen içinde hareket etmek ve hemen yavrularını güvenli başka bir alana taşımaktı. Her biri en yakınındaki bir yavruyu ensesinden tutarak çarçabuk öldürücü yılanla yavru arasında gerekli mesafeyi sağladılar. Bir dişi aslan yavrularla kalırken, ötekiler geride kalıp yılanın hareketlerini izleyenlere katıldılar.

Bu dişi aslanların, yavrularının bulunduğu bir ortamda bir kobrayla mücadeleye girmemelerini bilecek kadar bilgelikleri beni etkilemişti. Yavrular yalnızca risk altında olmakla kalmayacaklardı, aynı zamanda ayak altında olacaklardı. Yavrular güvence altına alındıktan sonra, kobrayla yüzleşme zamanı gelmişti. Dişi aslanların içgüdüsel yaklaşımları son derece taktiksel ve stratejikti.

Dişi aslanlar sert bir biçimde sürünün tüm yavrularına karşı koruyucudurlar. Bir dişi aslan kendi yavrusunu tehlikeye atmayacağı gibi, bir başkasının yavrusunu da tehlikeye atmaz. Dişi aslanlar yalnızca birlikte avlanmakla kalmazlar, aynı zamanda birlikte annelik yaparlar. Aynı şekilde, bizler de bütün dünya çocuklarıyla onları tehdit eden veya yaşamlarını tehlikeye sokan herhangi bir şey arasında mesafe koymaya kendimizi adanmalıyız. Sırf kendi çocuklarımızla ilgilenmek veya onlar hakkında kaygı çekmek yeterli değildir. Bu, ülke içinde ve ülke dışında çocukları korumak amacıyla savaşmamız gerektiği

anlamına gelir. Uzak yakın tüm komşularımız için ayağa kalamam.

Dişi aslanlardaki bu koruma içgüdü, öylesine güçlüdür ki, hamile kalmadan önce bile yavrularını korumaları gerektiği kavramı içlerinde vardır. Tanrı'nın kendi nefesiyle var ettiği doğanın sunduğu bazı nimetler sayesinde, dişi aslanların üreme dönemlerini eşzamanlaştırma yetenekleri vardır. Bu onlara birlikte hamile kalma ve birlikte doğurma imkanı sağlar.

Dolayısıyla, aslında, sürü hamile kalır. Dişi aslanlar aynı yaştaki yavruların eşit oranda yiyecek ve eğitime sahip olmalarından ötürü, hayatta kalma şanslarının daha yüksek olduğunu fark ederler. Tüm bu sarımsı renkteki yavrular, emziren annelerin eksik olmadığı bir ortamda oynaşp dururlar. Sürü birbirine akraba dişilerden oluştuğundan, dişi aslanlar birbirlerinin yavrularını emzirip eğitirler. Benzer deneyim ve büyüklükteki erkek ve kız kardeşlerle birlikte büyümenin büyük bir avantajı vardır. Bu, idman, beslenme, dinlenme ve oyun oynama tarzlarındaki benzer ritimler, en sonunda her bir yavruya tamamlayıcı beceri düzeyleri sağlar ve bu da yalnızca yavruların değil, gelecek sürülerin de hayatta kalmasını mümkün kılar.

Dişi aslanlar, doğru olanı modelleyerek gençlerini eğitirler. Vahşi doğada, hata payı çok düşüktür. Eğer beceriler genç kuşaklara aktarılmamışsa, yavruların hayatta kalması tehdit altındadır ve sürünün mirası da tehlikededir demektir.

Dişi aslanlar oyun oynayarak nasıl avlanmaları gerektiğini öğrenirler. Daha yavruyken, avlanmanın temel ilkelerini öğrenirler. Anne dişi aslan uzanıp dinlenirken, genç aslanlar ona saldırır gibi yapıp onunla oynarlar. Anne de bu oyuna katılır. Dişi aslanlar yalnızca yavrularla güreşmekle kalmazlar, birbirleriyle de iyi oynarlar. Yavruların kendileriyle oynarken, kendilerini sıkıca yakalamaya çalışırken ve üstlerine atlarken kendilerini güçlü hissetmelerine izin verirler. Eğer çok uzaklaşırlarsa, anne dişi aslan daima yoldan çıkan yavruyu güreşerek veya pençesiyle yumuşak bir el hareketiyle tekrar sürünün sınırları içine getirmeye hazırdır.

Tüm bu sıçrayıp oynama zamanı belli bir amaca hizmet eder ve kaçınılmaz olarak sürünün her bir üyesinin gücüne dikkat

çeker. Tanrı, gülmemizden ve hoşça vakit geçirmemizden hoşlanır. Dinlenme amaçlı hoş bir zaman geçirdiğimizde, kendimizi adeta “yeniden yaratılmış” gibi hissettiğimizi söyleyebiliriz.

Her zaman benim için ayağa kalktığından,
koşmak ve oynamak için özgürüm.
(Mezmun 63:7, MSG çevirisi)

Dişi aslanların, yavrularının eşit oranda aynı yiyeceği ve eğitimi paylaşmaları için birlikte çiftleştiklerini ve birlikte doğurduklarını ilk öğrendiğimde, Tanrı'nın Ruhu'nun bana şöyle fısıldadığını duydum; Lisa, her çocuk eşit oranda yaşama şansını hak eder. Her çocuğun, korunması, yetiştirilmesi, eğitilmesi ve ihtiyaçlarının sağlanmasına ihtiyacı vardır. Dünya çocuklarının refahı, bizim görevimizdir. Onlar için adaletin yerine getirilmesinde, stratejik olmalıyız.

SERT BİR KARŞILIK

O zaman bir insan olarak bir anne ne kadar daha fazla kendisinin olmayan çocukları kurtarmalıdır?

“Kadın emzikteki çocuğunu unutabilir mi?” diyor,
“Rahminden çıkan çocuktan sevecenliği esirger mi?
Kadın unutabilir,
Ama ben seni asla unutmam!” (Yeşaya 49:15)

Yaşayan Tanrı'nın “Bir anne emzikteki çocuğunu unutabilir mi?” cümlesini dile getirmesi, bunun olası olduğunu gösterse de, yine de bir annenin çocuğunu unutmaması hayal bile edilemez. Bu ayet, kadınların çocuklarını besleyip yetiştirmelerinde başarısız olmalarının veya bilerek bir çocuğu incitmelerinin ne kadar doğaya aykırı olduğunun altını çizmektedir. Maalesef, düşünülmez olanın gerçeklik haline geldiği bir dönemde yaşıyoruz. Artan bir sıklıkla haberlerde uyuşturucu, alkol veya para karşılığında çocuklarının güvenlik ve refahından ödün veren annelerin öyküleriyle karşılaşmaktayız.

Yakın zaman önce, medyada farklı çiftler tarafından kaçırılan iki genç kızın deneyim ettiği zor durum haber konusu yapılmıştı. Cesur bir kız on sekiz yıl tutsak edilmiş ve bu son derece üzücü dönemde iki kız çocuğu doğurup büyütmişti. Öteki genç kız, ailesinin evinden kaçırılmış ve dokuz ay boyunca rehin tutulmuştu. Her iki genç, kendilerini kaçırılan ahlaksız ve iğrenç kişilerce tecavüze uğramış ve kötü muameleye maruz kalmışlardı. Her iki olayda da gençleri kaçırılan çiftin çocuğu olmayan karısı, kocasının işlediği suçun ortağı olmakla suçlanmıştı.

Oğlum Alec, bu olaylara kadınların da dahil olduğunu duyunca şaşkına döndü. Kadınların çocukları kurtarmadığı bir dünyayı kavramakta zorlanan oğlum, “Adamların eşleri neden genç kızları kurtarmadılar?” diye sordu.

Ona verebildiğim tek yanıt, bu kadınların ikisinin de sağlıklı olmadıkları yönündeydi. Seçenekleri vardı ve sessiz kalmayı seçtiler. Bazı nedenlerden ötürü, bu iki kadının içinde bir anne yüreği uyanmamıştı.

Kadınların erkekler tarafından baskılandığını düşünme eğilimdeyizdir, oysa durum her zaman böyle değil. Bu kadınlar neler olup bittiğini biliyorlardı ve hiçbir şey yapmadılar. Aslında, bu kızların kötüye kullanılmasına onlar ön ayak oldular.

İlginçtir, her iki erkek suistimalci de kutsal yazıları çarpıtıp boyun eğmeyle ilgili sağlıklı bakış açısını kullanarak eşlerini ve kızları manipüle etmişlerdi. Kocalarını hoşnut etmek isterken, eşlerin suça ortak olmaları koca bir ülkeyi sarstı.

Bunun tersine, bir dişi aslan yavrularıyla onların başına gelecek kötü bir şey arasına kendini koyacaktır. Dişi aslanların, sürünün egemen aslanı sürünün yavrularını tehdit eder eylemler içine girdiğinde, ona karşı bile birlikte mücadele ettiklerine ilişkin kayıtlar okudum.

Bizim Tanrı'nın Sözü'nü doğru şekilde çalışan ve onu yaşayan sağlıklı kadınlar olmamız için bundan daha kritik zaman hiç olmamıştı. Cinsiyet, boyun eğme ve kadının evlilikte koşulsuz söz dinlemesi gibi konularda daha bilge ve düşünceli görüşler geliştirmeliyiz. Tanrı, bu ilkelerden hiçbirinin başka-

larını riske atacak şekilde olmasını asla tasarlamamıştır. Tüm bu ilkeler insanların sağlığı ve iyiliği için tasarlanmıştır.

Genç ve incinebilir konumda olanları korumak bizim sorumluluğumuzdadır. Dişi aslan gibi, daima çocukları onlara zarar verecek şeylerden uzaklaştırmayı aramalıyız. Dişi aslanlar, bazı kadınların unuttuğu şeyi Tanrı'nın kendilerine verdiği içgüdüleri sayesinde anlarlar: çocuk kendilerinin olmasa bile, anneler çocukları tehlikelerden veya zararlı bir şeyden kurtarırlar.

Görünüşe bakılırsa, çocuk doğurmanız sizi bir anne yapmaz. Birkaç ay önce, ülkemiz güzel, gülümseyen beş yaşındaki bir kızın annesi tarafından seks hizmetinde kullanılmak üzere satıldığına ilişkin haberle dehşete düştü. Kızın cesedini Kuzey Carolina'da ormanlık bir alanda yol kenarına atılmış olarak buldular. Bu kitap basılana dek, haberlerde duyacağımız olası başka öyküleri düşününce tüylerim diken diken oluyor.

Çoğumuz için böylesi tutarsız bir anneliği düşünmenin hâlâ düşünülemez olmasından ötürü Tanrı'ya şükrediyorum. Kutsal Kitap, yollarını şaşırılmış insanların, insanlıklarını unutup hayvanca davranacakları bir dönemin geleceğine ilişkin ön görüde bulunur (Romalılar 1:26). İnsan olmak, Tanrı gibi olmak ve içimizde O'nun yüreğinin ve vicdanının bir parçasına sahip olmak demektir. Tanrı, yaşamın değersizleştirilmesinden ve kendi suretinde ve benzeyişinde yaratılmış çocukların cinselleştirilmesinden son derece büyük bir öfke duymaktadır. Bunun O'nun sergilediği bir karşılık olduğunu bildiğimizde, biz de aynı şekilde sert ve sevgi dolu bir tepkiyle karşılık vermiyoruz. Bazılarımızın risk altında ve istenmeyen çocukları evlat edinme yoluyla evlerine alması gerekiyor. Yanlış gördüğümüz şeyleri düzeltmesi için hükümete dayanmamalı ve o konuda bir şey yapmak için cömert davranmalıyız. Gelin gerçek anlamıyla komşularımızı sevelim.

Baskı ve haksızlık karşısında sessiz kalırsak, onun bir gün gelip bizim yakamıza yapışacağı riskini almış oluruz. Kilisenin ayağa kalkıp insan ve seks ticaretinin yol açtığı haksızlıkları düzelterek görmeyi özlemle bekliyorum. Bunları aklımdan hiç çıkarmıyorum ve bu konulara konuşmalarımda sık sık değiniyorum. Geçenlerde uçakta yanımdaki kadına, dünyadaki

kadınların bu konularla yüzleşmesi için bir tür eylem biçimi sergilemek için harekete geçtiklerini görmeyi arzuladığımı paylaştım. Bana dönüp talepkâr bir edayla, “Bu konuya hitaben hangi yetkiyle konuşuyorsun?” diye sordu.

Sorusunun şiddeti beni hazırlıksız yakalamıştı. Afallamıştım, bir an durdum ve ardından şöyle bir karşılık verdim, “Hangi yetkiye dayanarak sessiz kalmaya cüret ediyorum?” Ses tonu düştü, bu konularda herhangi bir eğitim alıp almadığımı veya mesleki niteliklerimin olup olmadığını bilmek istediğini açıklamaya çalıştı. Kadın gözlerini bana dikmeye devam ederken, ona en son kontrol ettiğimde haksızlığa karşı sesini yükseltmeye karşı bir yasanın olmadığını ve gördüğüm kadarıyla, buna verilecek tek bir “mesleki” yanıtın da olmadığını açıkladım. Bu suçların büyüklüğü, birçok kişinin karşılık vermesini gerektirmektedir.

Çocukları masumiyetlerinden soyup bir yetişkinin şehvet ve ahlaksızlığına köle etmek iğrenç bir haksızlıktır. Onca çocuğun sesi kısılırken, nasıl olur da herhangi birimiz sessiz kalabilir?

Bu konu hakkında nasıl olur da sesimizi yükseltmeyiz? “Kötünün zafer kazanması için gerekli olan tek şey, iyi insanların bir şey yapmamalarıdır” ifadesine yalnızca inanmakla kalmayıp onun hakkında bir şeyler yapmak için harekete geçmeden önce onu daha kaç kere duymamız gerekiyor? Denizaşırı ülkelerde korkunç yoksulluğun kol gezdiği yerlerde dolaşırken, annelerin gözlerinin içine bakıp ne düşündüklerini merak ederim. Acaba *benim çocuğum senin çocuğundan daha mı değersiz* şeklinde bir soru mu beliriyor düşüncelerinde?

Onların buna inanmasına izin vermemizden bizi Tanrı korusun. Güneydoğu Asya'dayken, iki kere bir anne bana çocuğunu teklif etti. Bir anne çocuğunu benim kucağıma koyacak kadar ileriye gitti. Onu tutarken, bana baktı ve el hareketleriyle anlamadığım sözler söyledi. Bir başka annenin kızının ne kadar güzel olduğunu söylerken, çevirmen aracılığıyla kızını isteyip istemediğimi sordu. Çaresizliklerini görüyor musunuz? Çocuklarını, dillerini bile konuşmayan tamamen yabancı biri olan bana vermeye çalıştılar. Belki para almayı umut etmişlerdi, ama bundan ziyade, çocuklarının bir umuda sahip olmasını istedik-

lerine inanıyorum. Bir çocuğu satmak, toplumumuzda düşünülemez bile, ama çocuğunuzu vermekten başka elinizde bir şey kalmamışsa, ne yapardınız?

Çocuklarımızı, dünyayı ve onun kaynaklarını bu kadınların çocuklarıyla paylaşacak kadar düşünceli olmaları için yetiştirecek miyiz? Tanrı'nın sizden ve benden bunu anlamasını sağlamamızı istediğine inanıyorum.

ÇOCUKLARI KURTARMAK

Evet, gerçekten de yoksulluğun, insan ruhunu soyduğu ülkelerde büyük ve derin bir üzüntü var, ama kendi ülkemiz düzeyinde de dikkatimizi vermeye değer savaşlar süregitmekte. Bu kitabı yazarken, ilginç bir olay meydana geldi. Stratejik bir hünerin, yerel çapta bir eğitim sistemine uygulanmasıyla neye benzediğine ilişkin anlık bir bakış yakaladım. Anlık bir bakış diyorum, çünkü konuya dahil olmam, tamamen bir ziyaretle başladı. Saygıyla şunu da belirtmem gerekiyor ki, eğitim sistemi ve süreçlerine dikkatli ve aktif bir biçimde dahil olan birçok insan olduğunu fark ediyorum. Dar bütçelerle kaliteli bir eğitim sunmak için yorulmak nedir bilmeden çalışan öğretmenler ve okul yöneticileri için Tanrı'ya şükrediyorum. İşte bu nedenle, zaman zaman yardımlarımıza ihtiyaçları var.

Hafta içinde bir akşam, oğlum Arden'in yapması gereken bazı okuma ödevleri vardı. Basketbol denemelerinden son derece yorgun bir şekilde eve geldiğinden, benden okuması gereken kitabı kendisine okumamı rica etti. Kendi başına okumaya girişirse, uykuya dalacağından korkuyordu. Ailenin bütün öteki üyeleri oturma odasında, gürültülü bir biçimde televizyonda bir Amerikan futbol maçını izliyorlardı. Bu nedenle, yatak odamıza gittik.

Kitabı okurken, kitabın içeriğini okudukça dehşete kapıldım. Karma düşüncelerden oluşan bir kitaptı; içinde ergenlik çağındaki gençlerin intihar girişimleri, kamu malına zarar verme, eş ve çocuklara kötü muamele, şiddet, reşit olma yaşının altında içki içme, alkol bağımlılığı, anne babaların çocuklarını terk et-

mesi ve marketlerden eşya çalmak gibi çeşitli konular vardı. Tam bundan daha kötüsü olmaz diye düşünürken, son derece uygunsuz, hatta mide bulandırıcı cinsellik içerikli bir metne geldik.

Oğlum bana dönüp “Anne, bu kitabı daha fazla okumak istemiyorum” dedi. Sonra da bana, bunun kadar kötü ve rahatsız edici başka metinler olduğunu anlattı. Sorun şuydu ki, bu kitap lise birinci sınıf öğrencilerinin edebiyat dersinde okumaları gereken kitaplarından biriydi. Ertesi sabah okul yönetimini arayıp Arden'e ödev olarak okuması için bir başka kitap verilmesini talep etmeye karar verdim. Ertesi sabah öğretmenle konuştuğumda, Arden'in ödevi için başka bir kitap okuyabileceğini kabul etti. Telefonu kapattım, her şeyin yoluna girdiğini düşünüyordum, ama o gün daha sonra daha fazla bir şeyler yapmam gerektiği konusunda beni ikna eden bir şeyler oldu. Okul yönetmeliğine göre, bu kitabın uygunsuz içeriğinden ötürü anne babadan izin alınarak okutulması gerekiyordu. Öteki anne babaların bu kitabın içeriğinden haberdar olmadıklarını fark ettim. Ne de olsa, ben de oğluma kitabı kendim okuduğum için, kitabın içeriğinden haberdar olmuştum. Normal koşullarda, hiçbir şeyden haberim olmayacaktı.

Kitabın içeriğinden yalnızca oğlumun korunduğu doğru muydu? Bu kitap sınıftaki başka çocuklar için pornografi, seks, anne babalık, alkol, çalma, şiddet ve intiharı nasıl ifade ediyordu? Yaptığım şeyi bildikten sonra, sessiz kalabilir miydim? Öteki çocukları ve anne babaları da korumak benim sorumluluğum değil miydi?

İçerik hakkında bir farkındalık yaratmak ve kaygılanmakla yalnız olmadığımı gösterip okulu uyarmakta destek toplamak amacıyla internette bir yazı (blog) yazdım. Yirmi dört saatten daha kısa bir zamanda çoğu eğitimci olan beş yüz kişi yanıt verip kendilerinin de kitabı uygunsuz bulduklarını bildirdiler. Bazıları çocuklarına evde eğitim veren annelerdi ve çocuklarını devlet okullarından alıp evde eğitim vermelerinin nedeninin bu aynı konu olduğunu söylediler.

Yazarın bu öyküyü kaleme alma hakkını sorgulamıyordum. Kaygım, bu kitabın on dört yaşındaki çocukların okumaları

gereken kitaplardan biri olmasıydı. Bu kitap pornografiyi savunuyordu. Oysa seks ticaretinin kökü pornografiye dayanıyor. Uygunsuz görüntü veya resimler genç bir erkeğin kadınlarla ilgili algısını hayal edilemeyecek şekillerde çarpıtabilir. Söz konusu kitap pornografiyle birlikte masturbasyonun on dört yaşındaki bir çocuk için normal bir davranış biçimi olduğunu dile getiriyor gibiydi. Pornografinin kurbanlarının (erkek veya dişi) düşünce yapısını denetimi altına alma ve tuzağa düşürme gücü vardır. Bu ihlal, gelecekteki cinsel etkileşimi kadın düşmanlığı, karşı cinsten duygusal ve cinsel yönden uzaklaşma ve cinsel bağımlılıkla lekeleyebilir—tüm bunlar da seks ticaretine yol açan şeylerdir.

Ulusal eğitim sistemimizin genç erkek ve kadınlardaki erdemleri canlandırmayı umut ettiğimi biliyordum. Bu amacı desteklemek için etkili politikalar yürürlüğe koymuşlardı, ama bu kitap bir şekilde gizlice içeri sızmıştı. Bazı ilkelerin çiğnenmediği konusunda uyarıda bulunmak amacıyla okul müdüründen bir randevu aldım. Seks ticaretinin yol açtığı yıkımı birinci elden görmüş biri olarak kaygımı, kadınların seks objesi olarak tanıtılmasından duyduğum rahatsızlığı dile getirdim.

Aynı hafta içinde kitap geri çekildi. Kitap seçme süreci içinde yapılan bir hatanın keşfedilmiş olmasından memnundular ve gelecekteki kitap seçme süreçlerinde böylesi sıkıntıların bir daha yaşanmaması için de bazı değişikliklere gittiler.

Devlet okulları çocukları eğitmeye adanmış kişileri görevlendirirler. Tıpkı hepimiz gibi, onlar da hata yapabilir ve uygunsuz davranışlarda bulunabilirler. Onlara saldırmak yerine, eğitim süreci içinde onlarla yakın işbirliği kurmak ve sırf kendi çocuklarımızın değil, bütün çocukların yararını gözeterek onları yüreklendirmek daha iyi değil midir?

Kaygılarımı dile getirdikten sonra, okul yönetimi bu kitabın okuldaki tüm lise birinci sınıflarda okunması gerekli kitaplar arasında yer aldığını ve oğlumun sınıfının onu okuyan ilk sınıf olduğunu fark etti. Bir alarm durumu söz konusu olduğundan ve okul yönetiminin de konuya olumlu ve destekleyici bir tutumla yaklaşması, birçok çocuğu çirkin ve kuşkulu materyali okumanın yol açacağı tahribattan korumuş oldu.

Bu süreç içinde Hristiyan kartına hiç başvurmadım. Okuldaki öğretmen veya yöneticilere hiç bağıp çağırmadım. Bağlı oldukları okul yönetmeliklerine uygun bir şekilde başvuruda bulundum. Soruna parmak basmanın yanında, kendilerine akla uygun bir çözüm de sundum. Bu sürecin sağlıklı işlediğini görmeye kendimi adadığımı bilmelerini sağladım. Herhangi biriniz de aynısını yapabiliirdi.

AVLANMANIN ZAMANI GELDİ

Tanrı sizi ve beni bir avlanmanın parçası olmaya davet ediyor. Bizler O'nu arayıp O'nun izinden gittikçe, ihtiyaç duyduğumuz bilgelik ve yanıtları bulacağız. Boşanma ve duygusal uzaklaşmalarla parçalanmış bir dünyada, birbirimizin çocuklarını korumak ve eğitmek amacıyla gökten esinlenmiş arkadaşlıklara ve stratejik ilişkilere ihtiyacımız var. Dünyamızın kayıp ve risk altındaki çocuklarının kurtuluşunu gerçekleştirmek için gökten esinlenmiş strateji ve yanıtların yürürlüğe konulması gerektir. Hiç kimse bir ada değildir. Hepimiz aynı geminin içindeyiz. Bu dinamik nedeniyle, benim yaptığım şeyin seni etkileme gücü ve senin yaptığın şeyin de beni etkileme gücü vardır. Eşgüdümlü çabalarla evlerimizdeki, kiliselerimizdeki ve topluluklarımızdaki olayların akışını tersine çevirebiliriz. Sosyal medya veya ağların büyük fırsatlar sunduğu bir çağda yaşıyoruz. Bu bağlantıları iyi yönde kullanıp kullanmayacağımız tümüyle bizim alacağımız kararlara bağlı.

Dişi aslanlar hakkında araştırmaya başlarken, aslanların kedigiller ailesinin topluluk içinde yaşayan tek üyeleri olduğunu fark etmemiştim. Bir dişi aslanın zayıf olduğu bir yerde, öbürü güçlüdür. Biri bocalarken, öteki başarılı olur ve tüm bu güç, kudretli aslanın himayesinde meydana gelir.

Bu durum, tek başına yaşayan kediler için geçerli değildir. Kudretli panterin, leoparın veya çitanın böylesine bir destekleyici sistemi yoktur. Bu anneler avlanmak ve yiyecek bulmak için yavrularını her geride bıraktıklarında, geriye döndüklerinde tahribata uğramış bir yuvaya dönme riskleri vardır. Bir

belgeselde, bir anne çitanın yuvasına döndüğünde yavrularının ortadan kaybolduğunu keşfettiğinde nasıl acıklı acıklı feryat ettiğini duymuştum. Sesi çok acıklıydı ve bütün gece katliamdan bir şekilde bir yavrusu kaçmış olabilir umuduyla onlara seslenip durdu.

Siz ve ben hiçbir zaman tek ve ayrı yaşamak üzere yaratılmadık. Ailemin dışından olup çocuklarımızı kendi çocukları gidip koruyup gözeten insanlara sahip olmanın ne harika bir rahatlama kaynağı olduğunu kelimelerle bile ifade edemem. Ailemi Tanrı'nın tahtının önüne kaldıran ve dualarıyla bizleri koruyan insanlarca kutsanmış durumdayız. Daha önce hiç tanışmadığım insanlar bile bizim yararımıza dua etmişler ve biz bundan çok daha sonra haberdar olduk. Birçok kişi müjdenin duyurulması ve hiç tanımadıkları insanların tutsaklıktan özgür olmaları için cömertçe maddi yardımlarda bulundular. Başkalarının ailelerini gözetip koruyanları gökler büyük bir şekilde ödüllendirsin.

NEFESİNİ KES

Dişi aslan avını öldürdüğünde, çoğunlukla, avını parçalamaz. Solunum yolunu tıkamak yoluyla avını boğarak öldürür. Aynı şekilde, bizim de düşmanımızın nefesini kesmemizin zamanının geldiğine inanıyorum. Bunu yapabileceğimiz bir yöntem şu olabilir; ona nefesimizi ödünç vermeyi bırakmalıyız. Çok sık olarak düşmanın eline üzerinde çalışması için fırsatlar veriyoruz. Birbirimize karşı kötü konuşmayarak gücünü kesmeliyiz. Tersine, gelin becerikli bir şekilde sözlerimizi bina etmek, öğüt vermek, düzeltmek ve yüreklendirmek için kullanalım.

Bu avlanmada, güçlü olduğum yönlerimi anlayan ve zayıf olduğum yönlerimde bana destek çıkan başka kadınlara ihtiyaç duymaktayım—ve sizin de ihtiyacınız var. Bunu başarmak için, bilinçli olarak zayıf olduğum alanlarda güçlü insanlarla etrafımı kuşatmayı seçtim. İçten duam o ki, onların zayıf olduğu alanlarda da güçlü olduğum yönlerimi onlara ödünç olarak sunabile-

yim. Sağlıklı, dengeli ilişkilerde her üyenin o ilişkiye sunduğu bir katkı vardır.

Hiç birimizin yalnızca kendi çocuklarımızın güvende olmasından ötürü tatmin olmamasını diliyorum. Bunun yerine, bu dünyanın bütün çocuklarının bizim sorumluluğumuza verildiğini anlamamız ve bu konuda uyanmış olmamız gerekiyor. Bütün çocukları kendilerine zarar verecek her şeyden uzaklaştırma konusunda dikkatli olalım. Yerel çaptaki etkimizin çok daha büyük bir etki yaratma potansiyeline sahip olmadığını hiç birimizin hayal bile etmemesini diliyorum. Rolümüzün sonuç üretmeyeceğine hiç birimizin inanmasına izin vermeyelim. Ve tek elle dünyayı fethedeceğimizi hiç kimse hayal etmesin.

Müjde'de açıklanan inanç uğruna tek can halinde birlikte mücadele ettiğinizi, size karşı olanlardan hiçbir şekilde yılmadığınızı duyayım. Böyle davranmanız onlara bir belirtidir - kendilerinin mahvolacağını, sizlerin ise kurtulacağını gösteren bir belirti. Bu da Tanrı'nın işidir. (Filipililer 1:27-28)

Birlikte stratejik olabiliriz.

DIŞI ASLANLAR IŞIKTA YAŞAR VE KARANLIKTA AVLANIRLAR

Kötü kişiler işledikleri suçtan ötürü huzursuzdurlar ve kendilerini kovalayan olmasa bile kaçmaya hazırlardır. Oysa dürüst insanlar aslanlar gibi rahat, kendinden emin ve cesurlardır.

SÜLEYMAN'IN ÖZDEYİŞLERİ 28:1

Dişi aslanlar yalnızca doğuştan neyi yapabileceklerini ve iyi yaptıkları Şeyi nasıl yapacaklarını bilmekle (hüner!) kalmazlar, aynı zamanda yaşamları nispeten sade ve kolaydır. Yorgun olduklarında dinlenir ve aç olduklarında da avlanır ve yemek yerler. Bunun dışında, çoğunlukla birbirleriyle oynarlar!

Dişi aslanların yarı uykulu bir Şekilde etrafta dolaŐtıklarını görmüş olabilirsiniz. Hatta bazen güneşin sarı ışınları altında sırtları üzerinde daha sonrası için enerji toplayan güneş paneleri gibi dinlenirler. Etrafta zıplayıp duran yavrular bile dinlenmekte olan dişi aslanlardan herhangi bir tepki alamaz. Ara sıra bir yavru bir engeli geçmeye kalkıŐtıŐında, en yakın anneden

isteksiz bir tepki alabilir. Günde yirmi saat ortalamayla şekerleme yapan dişi aslanlardan hiç biri pek stresli görünmez.

Dinlenme zamanından sonra, dişi aslanların ikinci duruşları olan yüksek alarm durumuna geçişleri sırasında gerindikleri ve bir grup oyununa katıldıkları görülür. Buna karşın, yüksek alarm durumunda bile, odaklanmış, ama asla stresli değiller.

Bu odaklanmış, ama rahat duruş, biz kız çocuklarının öğrenip adapte etmemiz gereken dişi aslanın hünerinin son derece önemli bir başka öğesidir. Bu konuda aşağıdaki kutsal yazı bize biraz anlayış sağlar.

Kötü kişiler işledikleri suçtan ötürü huzursuzdurlar
ve kendilerini kovalayan olmasa bile kaçmaya hazırlardır.
Oysa dürüst insanlar aslanlar gibi rahat,
kendinden emin ve cesurlar. (Sül. Özdeyişleri 28:1)

İşte orada belirtiliyor—rahat, kendinden emin ve cesurlar. İnsanlar normalde rahat, kendinden emin ve cesur sözcüklerini bir arada kullanmaz, ama Tanrı kullanır. Bunu dişi aslanda görebiliyorum. Duruşları sürekli olarak şunu aktarır, “İşte ben buyum. Güçlü, son derece becerikli, oynak, öldürücü, rahat, odaklanmışım ve yavrularımı besler ve korurum.”

Herhangi bir kadın gibi, dişi aslan da bir aykırılıklar bütünüdür. Bu kutsal yazı her ne kadar erkek aslana atıfta bulunuyorsa da, aslında her iki cinsi de içerir. Tüm aslanlar—erkek ve dişi—bu tutumu sergilerler. Belki bu tutum bizim de tutumumuz olmalı.

Dişi aslanımızın avlanmadığında, ağaçların gölgesinde dolaşarak durması için bir nedeni yoktur. O ışıkta yaşar. Kız kardeşleriyle bir araya gelir ve hayatı Afrika ovasının ışıkla dolu geniş arazilerinde, açıkta yaşar. Bir gölgenin zor bulunduğu o bölgede dinlenir, oyun oynar, tımarlar, besler, eğitir ve hatta ulu orta çiftleşirler. Ama bir dişi aslan neden utansın veya gizlenme ihtiyacı duysun?

İçinde yaşadıkları dünyada onlara açıkça meydan okuyacak yeterince cesur ve güçlü bir başka hayvan yoktur. Hiç kimsenin önünde geri çekilmezler (sadece aralarından hızlıca geçip giden

fillere yol verirler). Ve dişi aslan avlanmak için konumlanmadığında, kamuflaje ya çok az ya da hiç ihtiyaç duymaz. Aslanlar, egemenlikleri altındaki bölgede ve o bölgenin yiyecek zincirinin üstünde tartışmasız kral ve kraliçelerdir.

Eğer o gün özellikle aşırı sıcaksa, dişi aslan gölgede dinlenmeyi seçebilir, ama gizlenmeye çalışmaz. Tek başlarına yaşayan ve avlanan leopar ve çitaların tersine, ağaçlara tırmanmak veya bir çalılığın altına çömelmek zorunda değildir. Hayır, bizim dişi aslanımız kız kardeşlerinin, teyzelerinin, annesinin, kuzenlerinin, yavrularının ve aslanının hemen yanı başında günün tam ortasında korkusuzca dinlenir.

Bunu yazarken bile, onu istiyorum. Güneşin altında kız kardeşlerim, kız çocuklarım, kuzenlerim ve annelerimin arasında, hepimiz yavrularımıza gülümseyerek, içinde bulunduğumuz ortamda bizi yenebilecek hiçbir şeyin olmadığını tümüyle anlamış olmanın getirdiği tatmin duygusuyla korkusuzca dinlenmek istiyorum.

Eşim John ve ben bir safari sırasında anne bir aslan, yavrusu ve iki dişi kız kardeşi izlerken bu dinamiğin sergilendiğine tanık olduk. Grup, sonbaharın uzun otları arasında amaçsızca geziniyor gibi görünüyordu. Karınları toktu, yüzlerinde kanı görmekten kendimi alamadım. Yakın zaman önce öldürdükleri bir avla beslenmişlerdi ve biraz uykulu görünüyorlardı. Uzakta bir ağaçlar kümesi gördüm ve o yöne doğru yol alacaklarını hayal ettim— ama hayır! Hemen oracıkta bulunduğumuz aracın hemen üç metre ötesinde yolun kenarına çöküverdiler. Biraz temizlendiler, parlak güneş altında sarımsı gözlerini yumdular ve beş dakika içinde hepsi uykuya daldı.

Ellerinde silahlar olan bir grup insan (tamam, yalnızca orman korucuların elinde silah vardı) bir araçla bölgede dolaşıyordu ve bu durum aslanları hiç rahatsız etmişe benzemiyordu. Öğleden önce yaptıkları şekerlemenin zamanıydı ve söylenebilecek tek şey buydu.

IŞIKTA YAŞAMAK

Hemen ışıkta yaşamanın bizim için ne anlama geleceğiyle ilgili fikir ve imgeler aklıma akın etti. Özellikle, bu, hayatınızı açıkça yaşama kavramını yakalar. Kapı ve pencerelerinin ışığı, ailenizi ve arkadaşlarınızı içeriye buyur etmek için açıktır. Bizim evde mutfak her zaman açıktır, çünkü erkeklerle dolu bir evde birilerinin ağzı her zaman açıktır. Ama sağlığımız ve varlığımızı sürdürmemiz için açık ve ışıkla dolu bir yürekte daha hayati bir Şey yoktur.

Hayatlarınızı açın. Açık ve geniş bir biçimde yaşayın!
(2. Korintliler 6:13)

Bu buyruk, oldukça basit, zgr kılıcı, ama bazen de ürkütücüdür. Hayatlarımızı açma gücü yalnızca bizim elimizdedir. İlk önce hayatımızı açarız, ardından da açık bir biçimde yaşarız ve o zaman hayatımız genişler. Hayatınızı açmak ve açık bir biçimde yaşamak iki yönlü bir süreçtir. Hayatınızı açabilirsiniz, ama yine de açık yaşamıyor olabilirsiniz. Hayatlarının ve ilişkilerinin belirli alanlarında kendileri hakkında çok Şeyleri açığa çıkaran insanlar tanıyorum, ama eğer açık bir biçimde yaşamaları gerekseydi, daha önceleri gizli tutulan daha birçok Şey açığa ıkmiş olacaktı. Bazı insanlar, bir alanı kamufle etmek için hayatlarının yalnızca bir alanını açığa ıkırır.

Ancak, Pavlus'un sözleri üzerinde düşünürken, bu buyruğu neredeyse karşı konulmaz buluyorum. Bu, yaşamlarımızın yaşayan Tanrı için paketi çözülmemiş armağanlar olarak düşünmemeye yol açıyor. Pavlus'un kullandığı sözler, yukarıda bize açıklanan ve bizim için serbest kılınan her Şeyi almak amacıyla açık yaşamların imgelerini çizmekte. Açıkça ve sürekli genişleyen düzeylerde yaşayan hayatlar.

Yaşamınızı zihninizde hareket halinde olarak canlandırmanızı istiyorum—hemen yanı başınızdaki dünyanın her bir yönüyle temas halinde oldukça, büyüyor, güçleniyor ve genişliyorsunuz.

Şu anda dışarıda, açık alandasınız. Mesih'in parlak ışığı yolunuzu aydınlatıyor. Dolayısıyla artık tökezlemeyin. Yolu-
nuza devam edin! İyi, doğru ve gerçek—bunlar gün ışığına
uygun eylemlerdir. Mesih'i neyin hoşnut edeceğini anlayın ve
sonra da onu yapın. (Efesliler 5:8-10)

Bunu duyabiliyor musunuz? Dişi aslan gibi, siz de dışarıda,
açık alandasınız. Karanlığa ait hiçbir şeyden korkmanıza gerek
yok. Hayatınızda size egemenlik taslayacak utanç verici, gölge-
lik bir yer bile yoktur. Bu eyleme geçme çağrısını seviyorum.
Yol açık—yolunuza devam edin!

Birçok insan neyi yapmaya çağıldıklarını bilmek ister.
Tanrı'nın oldukça basit bir şekilde yarattığı şeyi aşırı karışık bir
hale getirmeye hiç gerek yok. Bizden iyi, doğru ve gerçek olanı
yapmamızı istiyor. Bunlar, gün ışığına çıkarıldıklarında bizi
utandırmayacak eylemler listesini oluşturur. Işığın çocukları
olarak gün ışığına uygun eylemler yapmaya çağıldık. Karan-
lıkta işlenen birçok etkinlikten kaçınıyoruz. Tanrı'yı neyin hoşnut
edeceğini anlayın ve sonra da onu yapın.

Mesih'teki yaşantılarımız, O'nun görkemli ışığının karanlığı-
mızı ele geçirdiği o müthiş andan itibaren sürekli büyüyüp ge-
nişleyen güneş ışınları gibidirler. Her bir ok, o belirgin zamanda
patlama sonucu ortaya çıkan kuvvetli güneş ışığı ve ısısını
yayan güneş ışımına benzetilebilir.

Havanın taze ve yeterince sıcak olduğu günlerde pencere-
lerimi açmayı ve evimi havalandırmayı seviyorum. Evdeki mev-
cut bayat havayı alıp uzaklaştıran ve iç dünyanın havasını
tazeleyen esintinin evimde dolaşması beni heyecanlandırır. İçe-
riye tatlı bir vahşilik getirir ve evimizdeki hava dışarıdan gelen
havanın getirdiği kokularla canlanıp harekete geçer. Yeni kesil-
miş otlar, tomurcuk açmış leylaklar, çam reçinesi ve yağmurla
temizlenmiş dünyanın yaydığı müthiş koku insanların yaşadığı
ortamla buluşur.

Bu vahşi hayatı içeriye getirme dinamiği, dişi aslanlara bu
denli dikkatimizi odaklamamızın nedenidir. Çünkü bir şekilde
dişi aslan lütufkâr bir biçimde rahatta olma ile güç, dinlenme ile

hüner ve vahşi ile güvenli arasında çarpıcı bir dengeyi karakterize eder, tıpkı şu kutsal yazının dile getirdiği gibi.

Yorgun musunuz? Bitkin mi düştünüz? Din sizi tüketti mi? *Bana gelin. Bana gelin ve yaşamınız düzelecektir. Gerçek anlamıyla nasıl dinleneceğinizi size göstereceğim. Benimle birlikte yürüyün ve çalışın—nasıl yaptığımı izleyin. Kimseyi zorlamayan lütfun ritmini öğrenin.* Size ağır gelecek veya size uygun olmayacak bir şeyi üzerinize koymam. Benimle arkadaşlık yapmaya devam edin ve özgür ve hafif bir şekilde yaşamayı öğreneceksiniz. (Matta 11:28-30)

Dinin kız çocukları olarak yetiştirilen bizler, Tanrı'yla nasıl dans etmemiz gerektiğini yeniden öğrenmeliyiz. Çocuklarımız, John'la birlikte kaybetmiş gibi görüldüğümüz bir doğal ritme sahipler. Onların müziğe verdiği karşılık çok daha özgür, çünkü bize kilise dışında yapılmış müziğe verilecek her türlü karşılığı bastırmamız gerektiği öğretildi. Bu da karşılık verici olmaktan çok, sert olmamıza neden oluyor. Lütfun kişiyi zorlamayan ritimleri Tanrı'nın ruhlarımızda yapmakta olduğu doğaüstü işe verilen doğal bir taşma ve karşılıktır.

Sevgili arkadaşlar, O'nun için çalışırken çabalıyor musunuz, yoksa tükenmiş durumda mısınız? O'nunla birlikte hayatı yaşamının nasıl olduğuna ilişkin izleri mi kaybettiniz? Bazen hepimizin bu hatırlatmaya ihtiyacı vardır. Benim ihtiyacım olduğunu biliyorum. Bir yıl önce, çabalamamın kenarına gelmiştim. O tehlikeli noktayı hiç deneyim ettiniz mi? O noktada her an devrilebilir ve aşırı strese girme durumuna düşebilirsiniz. Siz bunu deneyim etmemiş olabilirsiniz, ama ben o noktadaydım. Üç ay sonrasındaki bir toplantı için kaygılanıyordum.

Açık bir şekilde sıkıntımı bir arkadaşımınla paylaştım ve bana verdiği bilgelik dolu öğütlerle kaygımı giderdi. Yapmam gereken tek şeyin, payımı getirmem ve hasadın sahibi olan görkemli Rabbimizin onu böleceğini ve çoğaltacağını söyleyerek beni yüreklendirdi. Derin bir oh çektim ve O'nun az gibi görünen yiyeceği alıp çoğaltarak birçok kişiyi doyurduğunu anımsadım.

Gelin bir kez daha özgür ve hafif bir şekilde yaşamayı öğrenelim. İşler ve çabalama, Günaha Düşüş'ten sonraki duruşumuzdu, ama kurtuluştan sonra rahatlatma ve dinlenme konusunda olmalıyız.

Ve dahası var: Tanrı'ya kapılarımızı ardına kadar açtığımız aynı anda Tanrı'nın çoktan kapılarını ardına kadar bize açtığını keşfettik. Her zaman kendimizi durmayı umut ettiğimiz yerde bulduk—kendimizi Tanrı'nın lütfunun ve görkeminin geniş ve açık alanlarında ayakta durmuş övgüler sunarken bulduk. (Romalılar 5:2)

Bu açık daveti seviyorum. Çünkü çok fazla bir süredir çok sayıda kapı ve pencere tarafımızdan ve bize kapatılmış durumdaydı. Sevgili arkadaşlar, siz, yalnızca siz hayatınızın giriş noktalarını ve pencerelerini açma ve kapama gücüne sahipsiniz. Siz hangi kapıların açılıp hangilerinin kapatılmasına karar verecek olan elinde güç ve yetki bulunan bekçilersiniz. Sınırlar önemlidir, ama Tanrı'yı rahatlıkla içeriye davet edebilirsiniz. Yaşamınızın kapılarını O'na açtığınızda, umudun var olduğu, rahatlamış ve Tanrı'nın lütfu ve görkemine kavuştuğunuz bir yere vardığınızı keşfedersiniz. Aşağıdaki kutsal yazıda bu açılım devam eder.

Bizler sırları gizlemiyoruz, onları insanlara anlatıyoruz; bir şeyler gizlemiyoruz, onları açığa çıkarıyoruz. (Markos 4:22)

Buna siz de dahilsiniz. Tanrı'nın iyiliğine ilişkin hiçbir sır sizden gizlenmemektedir. Sizi sonsuz bir sevgiyle sevmekte ve sevecenlikle sizi dışarıya davet etmekte. Tıpkı Tanrı'nın sırlarını size açıklaması gibi, siz de kendi sırlarınızı O'na güvenle açıklayabilirsiniz. Gizli bir günahın, utancın veya kuralın üzerinizde egemenlik taslamadığını bilmenin getirdiği insanı özgür kılan bir şey vardır. Tanrı'nın en karanlık sırlarınızı ve çiğnediğiniz kuralları bile bildiği halde, size sevgisini yine de açıkça ilan ettiğini fark ettiğinizde, bu sizi son derece güçlendirir.

Karşılığında sizden aynısını yapmanızı bekler. Tanrı'nın bize emanet ettiği mesaj—Baba Tanrı'nın sevgi olduğu ve biricik Oğlu İsa'nın bizi Tanrı'yla barıştırmak amacıyla ölüp dirildiğini dile getiren mesaj—yalnızca kendimize saklamayacak kadar büyük ve cömerttir. Bu hayranlık uyandıran sır, bu sevgi mesajının arkasındaki nedendir.

Biz kimiz ki, göksel Baba bize karşı bu denli düşünceli olsun ve bize böylesine yüce bir armağan versin? Sevgi planını açıkladı ve onu karşılıksız bir şekilde içeriye alındığımız gibi, karşılıksız olarak paylaşmamızı istiyor. Herkes Tanrı'nın sevgisini duymayı hak ediyor.

Tanrı'nın açık olmaya yönelik davetini okuduğunuzda, belki hayatınızın bir alanının kapalı kaldığını fark ettiniz. Korku ve karanlık bir utancın neden olduğu kapalı bir yer olabilir. Açmaya korktuğunuz bir kapı veya pencere olabilir. Bunu anlıyorum.

Aile olarak birlikte yolculuk ettiğimizde, genellikle birbiriyle bağlantılı iki oda talep ederiz. Bu odalar yan yanadır, ama iki odanın arasında bir kapı vardır. Her iki odaya da giriş mümkün olduğu halde, her iki kapı açılmayana dek, iki oda arasında geçiş mümkün değildir. John ve ben genellikle hemen kapımızı açarız ve kısa bir süre sonra da oğullarımız valizlerini boşaltıp üstlerini değiştirdikten sonra kendi kapılarını açarlar. Kapılar açılır açılmaz, giriş mümkün olur ve birbirimize ulaşabiliriz. Ve hepimiz iki odaya da özgürce girip çıkabiliriz.

Sevgili arkadaşım, kapıyı aç. Işıkla ve aile bireyleriyle dolu bir oda var öte tarafta. Korkma. Tanrı size kapısını kapamamıştır. Ne de daha önce açık olan bir kapı yüzünüze kapatılacaktır—O'nun kapısı açıktır. Basitçe kendi tarafınızın kapısını açın.

Size acı veren alanınızı O'na açmanız için sizi davet ediyorum. Yaşam ve ışığın her gölge izini kovalamasına izin verin.

Canınızın düşmanı, gölgelerde kalmanızı istiyor. Karanlık, ışıkla basit ve belirgin bir hale getirilmiş olan her şeyi çetrefilleştirip karışık bir hale getirir. Tanrımız yalnızca ışıkta kalmamızı istemekle kalmaz, aynı zamanda ışığı yaşamamızı ister. Üstünüzde yük olmadan yaşayabilirsiniz ve bu hemen şimdi mümkün olabilir. İşte bu, duanın güzelliği ve gücüdür.

Kapınızın kilidini açmanız için size yardımcı olacak bazı sözler yazdım, ama yüreğinizin rehberiniz olmasına izin vermekte özgür olun.

Sevgili göksel Baba,

İsa'nın adıyla sana yaklaşıyorum. Gizlendiğim için beni başışla. Işığa gelmek istiyorum. Herhangi kapalı durumda bulunan bir kapıyı ardına kadar aç ve sevginin barındırdığı ışığa ve iyiliğine adım atıyorum. Başışlanma hakkıma sarılıyorum ve gerçekte yürümeyi seçiyorum, çünkü yalnızca bu beni özgür olmam konusunda pekiştirir. Ben seninim. Sevgine teslim oluyorum ve senin yollarını izleyeceğim. Yolumu aydınlat. Amin.

GECE GÖRÜŞÜ

Şimdi, ey ışığın kız kardeşi, seninle dişi aslanlar hakkında öğrendiğim bir başka özelliği paylaşmaktan heyecan duyuyorum. Bildiğiniz gibi, dişi aslanlar ışıқта yaşayıp karanlıkta avlanırlar. Peki ama karanlıkta avlanmayı nasıl beceriyorlar? Keskin bir koku alma veya duyma duyuları mı bunu mümkün kılıyor? Hayır!

Bizim dişi aslan kız kardeşlerimiz aslında *karanlıkta görebilirler*. Nasıl mı?

Anlaşıldığına göre, dişi aslanlar ve kedigiller ailesinin öteki üyelerinin ışığı yakalama, kırma ve sonra da yansıtma gibi eşsiz bir özellikleri var. Çevrelerindeki herhangi bir ışığı görüntüye dönüştürme kapasiteleri var. Zifiri karanlıkta dişi aslan da sizin ve benim kadar hiçbir şey göremez. Ama eğer karanlığı aydınlatan azıcık da olsa bir ışık varsa, yakalanıp görüntüye dönüştürülür. Ay ışığı parlaması veya iğne deliği büyüklüğünde bir yıldız ışığı bile dişi aslanın gece görmesini mümkün hale getirebilir.

Gözlere ışığın girmesini sağlayan gözbebekleri bizimkilerden farklıdır. Bu da başkaları hiçbir şey göremezken, görme duyularını odaklamalarını sağlar. Bir bakıma, görmelerini sağ-

layan ışık, aslında çevrelerinden gelmez, kendi gözlerinin içinden gelir. Bazen kedilerin gözlerinin ışıkta parlamasının nedeni budur. Ortamda var olan her türlü ışığı toplayıp sonra da yansıtırlar.

Nasıl olur da daha azını yapıyoruz? Dünyamızdaki karanlık arttıkça, çevremizde yararlanabileceğimiz en az ışığa sahip olacağız. İçimizdeki ışık kaynağını geliştirmenin ve odaklamanın zamanıdır.

Etrafımdaki karanlığın beni saklamasını

Ve ışığın da geceye dönüşmesini isteyebilirdim,

Ama karanlıkta bile senden gizlenemem.

Senin için gece gün kadar parlaktır.

Karanlık ve ışık aynıdır senin için.
(Mezmun 139:11-12)

Tanrı, mantıklı bir varsayımdan türemiş bir hipotez değildir. O doğrudan bir anlayış, ışık gibi kendiliğinden açıktır. O, akıl yürüme ışığıyla karanlıkta aranan bir şey değildir.

O ışıktır.

— ABRAHAM JOSHUA
HESCHEL

Eğer dişi aslanın bu gece görüş yeteneğinin yakalanması gereken bir zaman varsa, o da şimdidir. Çoğumuz gündüz görüşürüz, ama ben burada karanlıkta görme yeteneğimizi geliştirmeyi öneriyorum.

Dişi aslanların aracılığıyla gördükleri ışık, kendi gözlerinin içindedir. Işığımız içerden yanıyor, etrafımızdaki karanlığa maruz kalmayacağız. Bu daha geniş çaplı ve Tanrı odaklı bir görüş geliştirmemizi sağlayacaktır.

Tanrı ışıktır. O'nda hiç karanlık yoktur. Bu ifade için aklımızda yeterince yer olup olmadığını gerçekten merak ediyorum. Işığın olduğu yerde görüş de vardır. Görüşün olduğu yerde, umut ve görme yeteneğimizin iyileşmesi vardır. Görme yeteneğimizin olduğu yerde, tanrısal esin vardır.

Bir mektupta bana verilen ilk hediye ayeti hatırlıyorum. Efesliler 1. bölümdendi:

...Rabbimiz İsa Mesih'in Tanrısı, yüce Baba, kendisini tanımanız için size bilgelik ve vahiy ruhunu versin diye dua ediyorum. O'nun çağrısından doğan umudu... anlamanız için, *yüreklerinizin gözleri aydınlansın diye dua ediyorum.* (17-18. ayetler)

Bu sözcük öbeği benim günlük duam haline geldi. Her gece gözlerimi kapatırken, onu fısıldadım ve Tanrı'yı rüyalarımın davet ettim. Gün ışığıyla birlikte, o Kutsal Yazı'yı okumadan önce içindeki vaadi dile getirirdim. Gökyüzünün yeryüzünde sergilenmesini görme kapasitesine sahip olarak gözlerimin aydınlanacağı vaadi beni hayretler içinde bırakıyordu.

Neye bakarsan, o olursun. Neyi görürsen, onu ifade edersin. Korkarım Tanrı'nın bizim için ne harika şeyler hazırladığına ilişkin bakış açımızı kaybettik. *Tanrım, bize göreceğ gözler ver.*

Bu talep, peygamberlik kaynaklı bir şeyin nasıl saf ve çocukça bir sadeliğe sahip olması gerektiğini gösteriyor. Bunun Eli'nin Samul'e verdiği talimatta yankılandığını duyuyoruz.

Geri dön ve yat. Eğer ses seni bir kez daha çağırırsa, "Konuş, RAB. Ben senin hizmetkârınım, dinlemeye hazırım" de. (1. Samuel 3:9)

Tanrı'nın sesi, genç Samuel dinlenmekteyken onu uyandırır. Bizim vereceğimiz karşılık da onunkine benzemeli: "Konuş RAB. Ben senin hizmetkârınım, dinlemeye hazırım."

Samuel yanıt verip Tanrı'yı konuşması için davet etmeyene dek, kendisini çağıran Tanrı'yı yalnızca deneyim etmişti, ama henüz Tanrı'nın adına kimseye konuşmamıştı.

Kaçımız bizi adıyla çağıran Tanrı'yı deneyim etmiştir? İnanın bana, bu deneyimi küçümsemiyorum, ama bu yalnızca bir başlangıç. Her birimizin özlemle arzuladığından daha fazlası olan bir şeylere doğru ilerleyelim. O'nun öğüdünü bilmeyi ve O'nunla birlikte çalışmayı, başka bir deyişle aracılığımızla konuşmasına izin vermeyi çok istiyoruz.

TANRI Samuel'e şöyle dedi, "Dikkatle dinle. İsrail'de herkesi sarsacak ve herkesin dikkatini çekecek bir şey yapmaya hazırlanıyorum." (1. Samuel 3:11)

Tanrı'nın şu anda bize, "Kız çocuklarım, dikkatle dinleyin. Dünyada herkesi sarsacak ve herkesin dikkatini çekecek bir şey yapacağım" dediğinden hiç kuşum yok. Tanrı, dünyanın dikkatini kendisine çekecek insanlara sahip olmayı çok istiyor.

Samuel'in günlerinde, Tanrı'nın sesi ender duyuluyordu ve Tanrı'nın halkının sunduğu sunular ve O'na tapınmanın yarattığı onur hor görülüyordu. Tapınakta işlenen cinsel günah tavan yapmıştı! Tapınak lideri oğullarını frenleyemiyor ve frenlemekte isteksiz davranıyordu, çünkü kaçınılmaz olarak oğullarının ihlallerinden yararlanıyordu.

Tanrı buna karşılık Eli'nin evine sırtını döndü ve güvenebileceği ruhsal olarak uyanık ve kendini adanmış bir genci buldu. Günümüzde işlenen suçlar ve ihlaller pek de öyle farklı değil ve Tanrı'nın elinde ruhsal olarak uyanan ve canlı çocuklar var.

Ama genç Samuel son derece canlı, olgunlaşmış ve Tanrı tarafından kutsanmıştı ve halk arasında tanınıyordu.
(1. Samuel 2:26)

Tıpkı buna benzeyen gençler gördüm—*son derece canlı*, Tanrı tarafından kutsanmış ve insanların gözünde iyilik bulan. Gökten gelen dokunuş yaşamlarının üzerinde görülmekte ve Tanrı onları bizimle birlikte konumlandırmak istiyor; öyle ki, hepimiz bunları birlikte yapalım.

Bunun olması için, Tanrı'nın yapmakta olduğu şeyi görmek için gözlerin, söylemekte olduğu şeyi duymak için kulakların ve O'nun sözünü insan yüreğinin tüm engellerini ortadan kaldıracak nitelikte coşkun ve canlı bir biçimde açıklayacak yeterliliğin peygamberliksel bir ruhsal uyanış yaşaması gerekir.

Bunun ışığında, bu sayfaları peygamberliksel bir bakış açısına göre konumlandırmak istiyorum. Bu sözlerin, Tanrı'nın kendi nefesiyle içinize konuştuğu aynı yere konuşmasını bekleme-nizi ve buna izin vermenizi istiyorum. Şunu bilin ki, belirli ayet,

imge ve metinleri okuduğunuzda, bunlar içinizdeki Tanrı'nın armağanını alevlendirip canlandırabilir.

Yaşamınızın rahmini genişleten ve duyma, görme ve anlama kapasitelerinizi artıran Kutsal Ruh'tur.

Bir keresinde konuşmamı bitirdikten sonra, Tanrı'nın güçlü bir şekilde meshettiği bir kadın bana geldi ve şöyle dedi, "Senin konuşmanı her ne zaman dinlesem, içimde bir bebek kıpırdar."

Çocuk doğurmayı beklemiyordu, en azından bildiğimiz şekilde hamile değildi. İçinde Tanrı'dan gelen bir şeylerin canlandığına atıfta bulunuyordu ve bunu nasıl başka türlü tanımlayacağını bilmiyordu.

Belki siz de içinizde aynı canlanmayı hissetmektesiniz. Buna karşın, belki şimdi şöyle bir itirazda bulunuyor olabilirsiniz, *Ben bir peygamber değilim!* Ben ev hanımı bir anneyim, ergenlik çağında bir kızım, kariyeri olan meşgul bir kadınıym veya bir büyükanneyim. *Peygamber* sözcüğünü duyduğunuzda, belki aklınıza gelen tek şey, hapsedilmiş ve kemiklerinin içinde ateş hisseden Yeremya veya bir balinanın karnındaki Yunus olabilir.

Yaşamınızın onlarınkinden çok farklı olduğu görüşüne katılıyorum. Ve belki bir peygamber değilsiniz, ama bunun sizin peygamberliksel olmadığınız anlamına gelmediğinde ısrar etmek istiyorum.

Peygamberliksel olmak, hem öngörülü hem de ileri görüşlü olmaktır ki, bunlar da size olayları önceden bildirmeniz için stratejik bir kapasite sağlar. Dualarımız bile olayları önceden bildirir hale gelir. Tanrı'nın bizi duyduğunu, bu nedenle bize yanıt vereceğini ve daha önce hiç bilmediğimiz harika ve güçlü şeyler göstereceğini biliriz. Dua eder ve beklentiyle ileriye bakarız.

İsa yeryüzünde yaşadığı dönemde, Ferisiler görme yetilerini yitirmişlerdi. İsa'nın yaşamı ve sözleri sürekli olarak onların körlükleriyle yüzleşiyor ve bu da onları çileden çıkarmaya yetiyordu. Yuhanna 5'te İsa onları yine öfkelenlendirdi, ama bu kez Şabat günü bir hastayı iyileştirdiği için O'na öfkelenmişlerdi. Bu, onların Şabat günü kurallarını çiğnediği anlamına geliyordu. Ama İsa'nın yaptığı şeyle Tanrı'nın buyruğunu yerine

getirdiğini anlamamız önemlidir. Tanrı'nın buyruğu, Şabat gününü onurlandırmayı, anımsamayı ve kutsal kılmayı bildirir.

Felçli bir adamı iyileştirmekten daha kutsal ne olabilirdi? Onların gözünde, hiçbir şey yapmamak daha kutsaldı veya eğer bir hastanın iyileştirilmesi gerekiyorsa, onu en azından başka bir günde yapmak gerekiyordu. Kurallar ve düzenlemelerden gözleri kör olmuş olarak sendeliyorlardı.

Ama İsa onlara şu karşılığı verdi: "Babam hâlâ çalışmaktadır, ben de çalışıyorum." İşte bu nedenle Yahudi yetkililer O'nu öldürmek için daha çok gayret ettiler. Çünkü yalnız Şabat Günü düzenini bozmakla kalmamış, Tanrı'nın kendi Babası olduğunu söyleyerek kendisini Tanrı'ya eşit kılmıştı. İsa Yahudi yetkililere şöyle karşılık verdi: "Size doğrusunu söyleyeyim, *Oğul, Baba'nın yaptıklarını görmedikçe kendiliğinden bir şey yapamaz. Baba ne yaparsa Oğul da aynı şeyi yapar. Çünkü Baba Oğul'u sever ve yaptıklarının hepsini O'na gösterir.* (Yuhanna 5:17-20)

Şabat, yaptığımız işlerle ilgili değildir; Tanrı'nın yaptığı kur-tarış işine dayanarak dinlenmek hakkındadır. İsa'nın dobra konuşması bizi yanıtlanması gereken bazı sorularla baş başa bırakır.

İlk önce, Tanrı'nın kız çocuğu musunuz?

Babanızın ne yaptığını görmek istiyor musunuz?

Siz de dahil edilmek istiyor musunuz?

Bir ışık taşıyan veya karanlığı işaret eden biri olmak istiyor musunuz?

Hristiyan yaşamını tek başınıza, bağımsız olarak sürdürmekten mutlu musunuz?

Bitkin, kırgın ve yaralı dünyaya Tanrı'nın harika işlerini getirmek ister misiniz?

İsa asla tuhaf veya anlaşılmaz değildi, ama gittiği her yere, Tanrı'nın harika işini götürmüştür. Eğer Tanrı'nın Oğlu olarak İsa, kendi başına hiçbir şey yapamadıysa, o zaman biz de Kutsal Ruh'un aydınlatılmış anlayışı olmadan kendi başımıza hiçbir şey yapamayız. O'nun yaşadığı gibi yaşamalıyız. Bize yardım

edeceğine söz vermiştir. Bunu vurgulamak amacıyla, Elçilerin İşleri 2. bölümü yeniden ziyaret etmeliyiz.

'Son günlerde, diyor Tanrı,
Bütün insanların üzerine Ruhum'u dökeceğim.
Oğullarınız, kızlarınız peygamberlikte bulunacaklar.
Gençleriniz görümler,
Yaşlılarınız düşler görecek.
O günler kadın erkek
Kullarımın üzerine Ruhum'u dökeceğim,
Onlar da peygamberlik edecekler.
Yukarıda, gökyüzünde harikalar yaratacağım.
Aşağıda, yeryüzünde belirtiler,
Kan, ateş ve duman bulutları görülecek.
Rab'bin büyük ve görkemli günü gelmeden önce
Güneş kararacak,
Ay kan rengine dönecek.
O zaman Rab'be yakaran herkes kurtulacak.'
(Elçilerin İşleri 2:17-21)

Bu son günlerde daha fazla Rüzgâr Sözleri'nin olacağına ilişkin bir vaat var. İnanın bana, ilk bakışta Tanrı'nın neden bizleri seçeceğini merak ediyordum. Dünyayı dolaşırken etrafa baktığımda, bu insanları ve zamanı üzerlerine Ruhumu dökmek için seçtiğim insanlar ve bir zaman olmadığını düşünüyorum. Her şeyin böylesine karışık ve kirli olmadığı, daha güzel, daha temiz, daha güvenli bir zaman seçerdim.

Hristiyanların öldürülmeye başlanmadan hemen önceki zaman, İ.S 50 yılı, seçtiğim bir dönem arasında yer alırdı. Peki ama bu bizi nerede bırakırdı? Ya da belki bir Ruh'un dökülüşüne ihtiyacınız olmadığını veya böyle bir şey istemediğinizi düşünüyor olabilirsiniz. Belki kilise kültürünüz böyle bir ruhun dökülüşüne inanmıyor olabilir. Ama aslında benim ne söylediğim veya ne istediğim gerçekten pek önemli değil. "Son günlerde," diyor Tanrı, "Bütün insanların üzerine Ruhum'u dökeceğim."

Bana öyle geliyor ki, son günlerde hem bir halk hem de söyleyeceği bir şeyler olacak. Bu dile getirilen şey tam olarak ne anlama geliyor? Ruhun dökülüşü neye benzeyebilir? Ruh'un dökülüşü dinamiğini birlikte keşfedip tanımlayalım.

Yaklaşık olarak iki bin yıl önce, Kutsal Ruh, İsa'yı insanlara açıklayıp göstermek ve gerek uzakta gerekse de yakında olan tüm Mesih imanlılarının yüreklerini yenilemek için yeryüzüne gönderildi. Dolayısıyla Kutsal Ruh, Mesih'in bedeni olan kilisede etkindir. Ama şu anda olup biteni Ruh'un bir dökülüşü olarak adlandırmakta oldukça tereddüt ederdim.

Peki öyleyse bir Ruh'un dökülüşü neye benzer?

Bunu keşfetmek için ilk önce *ruh* sözcüğünün ne anlama geldiğini bilmeliyiz. *Ruh'un* dört belirgin anlamı vardır. İlki, "güçtür." Bu tanımın altında şu sözcükleri buluruz; *cesaret, karakter, irade, itici güç, dayanma gücü, ahlaksal yapı, bilgelik, kararlılık, cüret etme, yürek ve azim*. Aşağıdaki örnek, Ruh'un dökülüşünün cesaret ve fiziksel güç getirdiğine iyi bir örnek oluşturur.

Şimşon üzerine inen RAB'bin Ruh'u'yla güçlendi ve aslanı bir oğlak parçalar gibi çıplak elle parçaladı. Ama yaptığını ne annesine ne de babasına bildirdi. (Hakimler 14:6)

Tamam, bu belki biraz aşırı bir örnek olabilir—hiç böyle Kutsal Ruh'un güvercin kılığında indiğini gösteren imgelere benzemiyor.

Ruh'un bilgelik ve ahlaksal dayanıklılık olduğuna örnek şu olabilir:

RAB'bin Ruh'u, bilgelik ve anlayış ruhu
Öğüt ve güç ruhu, bilgi ve RAB korkusu ruhu
Onun üzerinde olacak. (Yeşaya 11:2)

Ve:

Ey Tanrı, temiz bir yürek yarat,
Yeniden kararlı bir ruh var et içimde. (Mezmun 51:10)

Ayrıca Ruh'un yeterlilik ve beceri vermek üzere döküldüğü durumlar var:

Beceri, anlayış, bilgi ve her türlü ustalık vermek için onu ruhumla doldurdum. (Mısırdan Çıkış 31:3)

Son olarak da Ruh'un yüreği temsil ettiğini gösteren bir kutsal yazı:

Onlara tek bir yürek vereceğim, içlerine yeni bir ruh koyacağım. İçlerindeki taş yüreği çıkarıp onlara etten bir yürek vereceğim. (Hezekiel 11:19)

Sonra *ruhun* ikinci ana tanımını da *can* sözcüğünün altında buluyoruz. Bu başlık altında şu sözcükler yer alır; *içsel varlık*, *yaşam gücü* ve *öz*.

İnsanın ruhu hastalıkta ona destektir.
Ama ezik ruh nasıl dayanabilir? (Sül. Özd. 18:14)

Mutlu yürek yüzü neşelendirir,
Acılı yürek *ruhu ezer*. (Sül. Özd. 15:13)

Ruhun bir sonraki tanımı şöyle; “Hayalet, hayali görüntü, hortlak ve hayali varlık.” (Bu tanımın daha fazla araştırmaya ihtiyacımız olmayan bir tanım olduğundan eminim.)

Ve ruh son olarak “genel bir duygu, tutum, ruh hali, eğilim ve atmosfer” olarak tanımlanmakta. Bazı insanların burada iyi bir duygu veya ruh hali hissettiklerini söylediğini duymuşsunuzdur. Burada sözünü ettikleri şey ne bir hayalet ne de güvercinidir. Bir atmosferden veya bir beklentiden söz ediyorlardır. Büyük olasılıkla, yukarı odada Ruh'un ilk dökülüşünden önce, insanlar bir yerde ve tek bir düşüncede birleşmişlerdi, işte orada Tanrı'nın yapmak istediği her şeyi sevinçle karşılamak ve onurlandırmak isteyen bir atmosfer, ruh hali ve ruh vardı.

Rab Ruh'tur, Rab'bin Ruhu neredeyse orada özgürlük vardır.
(2. Korintliler 3:17)

Burada Ruh'un Tanrı'dan almak için özgür bir atmosfer geliştirdiğini görüyoruz.

Ruh'u diller armağanı olarak tanımlamadığımı fark etmişsinizdir. Diller, Kutsal Ruh'un varlığının göstergelerinden veya kanıtlarından biridir, ama diller Kutsal Ruh'un tam bir ifadesi değildir.

Kutsal Kitap'ta birçok yerde biraz önce belirtildiği gibi, Ruh'un çeşitli biçimlerde sergilendiğini görürüz. Ruh, Şimşon'u insanüstü bir güçle donattı; öyle ki, tapınağı Filistlilerin üzerine yıksın. İlyas, kralın atlı savaş arabasını geçti. Tanrı'nın cesareti Gideon'un üzerine geldi ve silahsız bir ordu oluşturup düşmanı yendi. Ruh'un gücüyle, çölde yalnız bir kadın olan Debora, İsrail'in düşmanı ile hesaplaşmak için bir güç oluşturdu. Ruh'un gücüyle, gittiği her yerde ve karşılaştığı herkese Tanrı'nın karakterini sergiledi.

Ve sonra biz varız. Kutsal Kitap bizim dönemimizde yüreklerin korkudan bocalayacağını ve başarısız olacağını söyler. Bu elden ayaktan düşüren korkuyu nasıl yenebiliriz? Belki bunun yanıtı, Tanrı'dan gelen bir cesaretin dökülmesidir.

Peygamberliksel bir yenilenme döneminde olduğumuzdan, bazen insanlar ufukta neler olduğunu görebilir, ama onu tekrarlamak veya söylemek biraz zoraki veya zorlama bir şey gibi hissettirebilir. Bazılarınız geçmişte biraz tuhaf kaçan veya bariz yanlış görülen peygamberliksel bir hareketle karşılaşmış olabilir.

Açık konuşalım. Tanrı, bedeninde, yani kilisede bir makamın veya peygamber unvanı taşıyan bir grup insandan çok daha fazlasının peşindedir. Kendi yüreğine sahip insanların peşindedir. Bizler sırf içinde doğduğumuz zamandan ötürü peygamberlikseliz. Bir teoloji okuluna katılmış olduğumuz için değil, ama Samuel gibi, Tanrı'ya dikkatimizi verdiğimiz için peygamberlikseliz. Teoloji okulunun kimseye bir zararı yok; sadece bu olay, ondan çok daha büyüktür demek istiyorum.

Tanrı bunun asla seçkin, elit veya sınırlı olmasını amaçlamadı. Yaratılış ve peygamberliksel görüş ve seslerin görmek için gözlerimizi, duymak için kulaklarımızı, konuşmak için ağızlarımızı ve anlamak için de yüreklerimizi açmasını amaçlamıştır.

Peygamberliksel işleyişi aşırı basitleştirme riskine karşı, size en çok sevdiğim peygamber olan Yeşaya'yı çalışarak derlediğim peygamberliksel işleyişin bazı ana hatlarını vermek istiyorum. Bu esinlenmiş ve peygamberliksel yazıların hemen başında şunu öğreniyoruz:

“O bize kendi yolunu öğretsin,
Biz de O'nun yolundan gidelim.” (Yeşaya 2:3)

Bunu seviyorum: bize kendi yolunu öğretiyor ki, biz de O'nun yolundan gidelim. Tanrımızla uyumlu bir biçimde yaşayalım diye yaratıldık. Bize yollarını ve işlerini açıklayıp göstermek istiyor. Bunun ışığında, Yeşaya 49'da öngörüyle ilgili bazı temel talimatlar buldum ve Pavlus da Romalılar 9. bölümde bunları tekrarlıyor.

- Yukarıya bak.
- Etrafa bak.
- İyi bak.
- İleriye bak.
- Gerçeği söyle.

İlk önce, *yukarıya bak*. Gözlerinizi göğe nasıl kaldıracağımızı merak ediyorsanız, göksel bir bakış açısı elde etmek için bir kişinin Vahiy kitabından başka bir yere bakması gerekmez. Lütfen bu kitabın son günlere ilişkin peygamberlik içeren ürkütücü bir el kitabı olduğunu düşünmeyin. Bu kitap, geçmiş, günümüz ve geleceğe ilişkin vahiylerin bir toplamıdır. Tanrı, zamandan bağımsızdır; O zamansız, yani sonsuzdur ve bize genellikle bu konumdan konuşur. Kolejdeyken, bütün bir yarı yılda Vahiy kitabını ele aldım ve onu günümüz zaman çizelgesine sıkıştırmaya çalışan herhangi bir insan çabası karşısında şaşkına dönüyorum. Onu kaleme alan Elçi Yuhanna'nın bile her şeyi anladığı konusunda kuşkularım var. Bazen her şeyi bilme-

mekte sorun yok, ama sahne arkasında algıladığımızdan çok daha büyük bir dramın var olduğuna inanmak zor.

Daha yüksek bir bakışa büyük bir ihtiyaç var. Bizler hala Celile Denizi kıyısında yürüyen, oradakilerle zaman geçiren, tanrısallığını bırakıp yeryüzüne inen ve etrafta İnsanoğlu olarak dolaşan İsa'yı vazediyoruz. Kendini Yuhanna'ya açıklayan İsa'ya ne demeli? Yapabilirsiniz, şunu resmedin:

Döndüğümde... giysileri ayağına kadar uzanan,
göğsüne altın kuşak sarınmış,
insanoğluna benzer birini gördüm.
Başı, saçı ak yapağı gibi beyaz,
kar gibi bembeyazdı.
Gözleri alev alev yanan ateşti sanki.
Ayakları, ocakta kor haline gelmiş
parlak tunca benziyordu.
Sesi, gürül gürül akan suların sesi gibiydi.
Sağ elinde yedi yıldız vardı.
Ağzından iki ağızlı keskin bir kılıç uzanıyordu.
Yüzü bütün gücüyle parlayan güneş gibiydi.

O'nu görünce, ölü gibi ayaklarının dibine yığıldım. O ise sağ elini üzerime koyup şöyle dedi:

“Korkma! İlk ve son Ben'im. Diri Olan Ben'im. Ölmüştüm, ama işte sonsuzluklar boyunca diriyim. Ölümün ve ölümler diyarının anahtarları bendedir. Bunun için gördüklerini, şimdi olanları ve bundan sonra olacakları yaz. Sağ elimde gördüğün yedi yıldızla yedi altın kandilliğin sırrına gelince, yedi yıldız yedi kilisenin melekleri, yedi kandillikse yedi kilisedir.” (Vahiy 1:13-19)

Burada gerçeği olduğu gibi açıklayalım. Yuhanna, büyük olasılıkla On iki Öğrenci arasında en sakin olanıydı. Öyle görünüyor ki, İsa'nın en çok sevdiği öğrencilerinden biriydi. Ne de olsa, Son Akşam Yemeği'nde İsa'nın güvenip sırrını açtığı kişiydi. Yuhanna, İsa'yı gökte Tanrı'nın Oğlu olarak görünce, bayılıp ayaklarının dibine düştü! Bu kuzu taşıyan veya balık

pişiren İsa'dan biraz farklı gibi geliyor. Bu, elinde yıldız tutan, silahlı, görkemli savaşçı kral olarak betimlenen Yüce Tanrı'nın Oğlu'dur. İsa'yı sert bir biçimde resmeden bu vahyi vazetsek ne olur? Cidden, Vahiy kitabının hemen başındaki sözlere bakın.

İsa Mesih'in vahyidir. Tanrı yakın zamanda olması gereken olayları kullarına göstermesi için O'na bu vahyi verdi. O da gönderdiği meleği aracılığıyla bunu kulu Yuhanna'ya ilettili. Yuhanna, Tanrı'nın sözüne ve İsa Mesih'in tanıklığına –gördüğü her şeye– tanıklık etmektedir. Bu peygamberlik sözlerini okuyana, burada yazılanları dinleyip yerine getirene ne mutlu! Çünkü beklenen zaman yakındır. (Vahiy 1:1-3)

Bu Vahiy kitabı her şeyden önce İsa'yı olduğu gibi ortaya çıkaran bir kitaptır. Bu vahyi okuyan, duyan ve yerine getiren için bir kutsama duyurulur, o nedenle dikkatimize değer olmaktan çok daha öte bir kitap olduğuna inanıyorum. Bu vahiy neden gereklidir? İsa'nın bu dünyada nasıl yaşadığına ve yürüdüğüne ilişkin bir kayda zaten sahip değil miyiz?

Bunun, zaferli İsa'nın, Mesih'imizin gerçekten kim olduğuna anlık bir bakış sunduğuna inanıyorum. Ululuğundan soyunup bizden biri gibi oldu; öyle ki, bizler de kendimizi soyup O'nun gibi olalım. O güçlü, kutsal ve görkemlidir ...öyleyse yukarıya bakın.

Sonra, *etrafa bak*. Bir kere göksel bakış açısını yakaladığımızda, kendimizi, etrafımızdakileri ve yeryüzünde yaşayan herkesi farklı ve daha aydınlanmış gözlerle görmeye başlarız. Yeşaya peygamber bunu, Yeşaya 6. bölümde Tanrı'nın vahyinden ötürü kendini perişan hissederken deneyim etmiştir. Yeşaya ilk önce sözlerinin kusurlu olduğunu gördü. Ardından birlikte yaşadığı insanları düşününce—onlar da kusurluydu. Suç ve günahını arındırması için kor parçası kullanıldı ve Yeşaya bunun üzerine “Beni gönder” diye karşılık verdi. Arındırılmış, genişletilmiş ve Tanrı'nın önceden kendisini dinleme-yeceğini söylediği insanlara gitmeye hazırıldı.

Kutsal ve doğru bir Tanrı'nın çelişen, çatışan imgeleri ve kendi nabzımıza ve etrafımızdaki dünyanın nabzına baktığımız-

da gördüklerimiz yüreklerimizi burkmalı. Etrafına bak. Haberlere, hatta bir diziye bakın. Ne görüyorsunuz? Ben günah ve haksızlıklar görüyorum, ama aynı zamanda ışıktaki saklanırken birikmiş olan büyük karanlıkla yüzleşmek için saklandıkları yerden çıkmaya başlayan ışığın çocuklarını görüyorum.

Ardından, *iyi bakmalıyız*. Bunun, dünyamızda iyi ve sağlıklı olmayan şeyleri iyi yapmak ve sağlıklı hale getirmek amacıyla çareler aramak anlamına geldiğine inanıyorum. Bu, karanlık alanları ortaya çıkarmak için karanlığa ışık tutmak, uzakta ve yakında olan umutsuz insanlara umut olmak, kendi yanlışlarımızdan dönüp doğruyu yapmak anlamına gelir. Sağlıksız olan ve ödün verene sağlık ve gücü yeniden sağlamak demektir. Bu ekonomi ve eğitim alanındaki çözümlerden ilişkiyel konular arasında geniş bir yelpaze içerir.

Etrafımızda her yerde evliliklerinin ve ailelerinin düzelmesine ihtiyacı olan insanlar var. Çaresiz bir şekilde ilaç, temiz su ve yiyecek ihtiyacı içinde olan insanlar var. Bir aileye ihtiyacı olan yalnız insanlar, evlatlık edinilmesi gereken öksüzler ve kurtarılması gereken tutsaklar var. Yükseltilmesi gereken baskılanmış ve marjinal hale getirilmiş insanlar var. İyi bakın.

Şimdi, *ileriye bak*. Bugün yaptığımız seçimlerin etkisinin yaşamaya devam ettiğini fark etmemiz gerekiyor. Bu nedenle, yalnızca iyi bakma içgörüsüne sahip olmak yeterli değildir, aynı zamanda ileriye bakma ön görüşüne de sahip olmamız gerekir. Hayatın kavşaklarına yaklaştıkça, olayların iç yüzünü görme niyetiyle yaşamalıyız.

Ninja model bir motosikletim var. Büyük olasılıkla sahip olduğum en zeki ve en güvenli şey değil ve böylesine tehlikeli bir şey sürerken kocamın yüreği rahat etsin diye motosiklet güvenlik kursuna katıldım. (Kurstaki tek kadın kursiyerdim) Derslerde çoğu kazanın kavşaklarda meydana geldiğini öğrendik. Bunun nedeni, motosiklet sürücünün tehlikeli davranması değil, basitçe araç sürücülerinin onları görmemeleridir. Kazadan sakınmak için, proaktif olmamızı bize anımsatması amacıyla bize bir terim öğretildi: GDU ve şu üç uyarının baş harflerinden oluşan bir kısaltma; gözlemler, değerlendir ve uygula.

Ninja'mla bir kavşağa yaklaştığımda, araç sürücülerinin benim farkımda olmalarından çok ben onların varlığının farkındayım. Benim yüksek duyarlılığım ve onların göreceli duyarsızlığı yüzünden, gözlem moduna girerim. Etrafımdaki araçları gözden geçiririm ve kimin cep telefonuyla konuştuğuna, kimin döndüğüne, kimin beni fark ettiğine, kimin beni fark etmediğine ve ayrıca yolun durumuna dikkat ederim. Çakıl ve kum benim dostum değiller. Her kavşağı, potansiyel sorunlar ve karşı tarafa geçmek için potansiyel yollar bulmak için gözlemleirim.

Gözlemim biter bitmez, en iyi yaklaşımı sergilemek amacıyla durumları değerlendiririm. Bazen John ve ben birlikte motosiklet sürüyorsak, ilk önce o geçer, çünkü onun motosikleti çok daha gürültülü ve sürücüler onun geldiğini duyarlar. Ama eğer arkamızda kalabalık bir trafik varsa, benim önde gitmemi ister ki, arkamı kolaçan etsin.

Sonra planımız hazırsa, onu yerine getiririz. Araç sürücülerine karışık mesajlar göndermeyiz. Sola sinyal verip dosdoğru karşıya geçmeyiz. Niyetlerimizin mümkün olduğunca açık ve belirgin olduğundan emin olmaya çalışırız.

Hareket halindeyken, Ninja'm üzerinde öğrendiğim bir başka dersin de bilincindeyim: aşağıya bakarsanız, yere düşme riski taşırırsınız. Hayatta olduğu gibi, motosiklet üzerinde, dönüşlerde yukarıya bakmalısınız. Gözlerinizi geçtiğiniz veya bulunduğunuz yere dikmek yerine, gittiğiniz yöne (ileriye doğru) dikerseniz, dönüşü doğru bir şekilde tamamlayacaksınız. Gitmek istediğiniz yöne bakın.

Şu anda bulunduğumuz yer, gitmekte olduğumuz yer değildir. Önümüzde daha çok şey var—daha çok sevinç, daha çok tehlike, daha çok Tanrı, daha çok kötülük, daha çok adalet, daha çok özgürlük, daha çok güç, daha çok ışık, daha çok umut var.

Gerçekten de olayların şu andaki haliyle, olacağı veya olması gereken hali arasında bir kavşaktayız. Bu, etrafımızda hayatta gezinen, olayların farkında olmayan birçok sürücü olacağı anlamına gelir. Bize dikkat etmek onların işi değil; gelin biz onlara dikkat edelim.

Ve son olarak, *gerçeği söyleyin*. Pavlus, Yeşaya'nın ileriye bakıp doğruyu söylediğini anlatır. Yeşaya'nın hayatında, sözleri her zaman gerçek olarak kabul görmedi. Bazı tarihçilere göre, gerçeği konuştuğu için testereyle vücudunu ikiye böldüler. Popüler, kabul gören veya uygun biri değildi, ama gerçeği yalnızca söylemekle yetinmedi, geleceğe gönderdiği gerçeği aynı zamanda yaşadı.

Ama içtenlikle tapınanların Baba'ya ruhta ve gerçekte tapınacakları saat geliyor. İşte, o saat şimdidir. Baba da kendisine böyle tapınanları arıyor. (Yuhana 4:23)

Aşağıda İsa'nın bizim için ettiği dua yer alıyor.

Onları gerçeikle kutsal kıl.

Senin sözün gerçektir.

Sen beni dünyaya gönderdiğin gibi,

ben de onları dünyaya gönderdim.

Onlar da gerçeikle kutsal kılınınsınlar diye

kendimi onların uğruna adıyorum. (Yuhanna 17:17-19)

Gerçeğin ne olduğunu bilmiyorsak, o zaman gerçeğin ta kendisi olan İsa'yı fark etmemizi sağlaması için yolumuzu aydınlatacak Tanrı'nın Sözü'ne sahibiz.

Yukarıya baktıktan sonra, etraflarına bakmadıkları için başarısız olanlar var. Etrafa bakıp da aşırı bunalan kişiler var, çünkü hiçbir zaman yukarıya bakmadılar ve dolayısıyla bir şey yapmadılar. İleriye baktıkları halde, gerçeği söylemekte başarısız olanlar var, dolayısıyla bir yalanı yaşadılar. Gerçeği söyleyip de hiçbir zaman etraflarına bakmayanlar var, dolayısıyla gerçek başkalarına sağlık ve yarar getirmedi.

Böylece bir sonraki bölümde çitayı daha yükseğe kaldırma umudundayım. Amacım, kaybettiğimiz güce ilişkin bazı açuları yeniden yakalamak amacıyla birkaç çılgın öneri karalamaktır. Ruhun dökülüşü yoluyla değil, ama vizyon yoluyla.

Lütfen bir an bile olsa bu sayfalarda sizinle paylaştığım şeyin tuhaf kaçtığını düşünmeyin. Tuhaf değildir. Bu, bana harika bir

esinle verildi. Bu, sınırlı sözcüklerimin aktarabileceğinden çok daha büyük bir vahiy olup bunu kendi insani girişimimle sizinle paylaşmaya çalışıyorum.

Aydınlatılmış anlayış, karartılmış aptallığın bulunduğu bir dünyada son derece önemlidir. Gerçekten de doğru—neye bakarsanız, o olursunuz. İçsel bir vizyonun ve ışığın etrafımızdakilere ağır basmasına izin vermeliyiz. Işıl ışıl parlayan belirgin olanın ötesine bakmanın ve umutsuzluğun tam ortasında Tanrı'nın ne yapmakta olduğuna ilişkin anlık bir bakış yakalamanın zamanıdır.

Karanlığa baktığımız halde, ışığı duyurmalıyız.

Anlayışımızın aydınlatılmış gözleriyle, Tanrı'nın ne kadar büyük olduğuna ilişkin harika gerçeği yeniden düzenleyeceğiz. Tanrı bize görececek gözler versin.

Tanrı'nın ışığı arttıkça, gökten gelen bir peygamberliksel uyanışın olacağına inanıyorum. Tanrı bize yapmakta olduğu şeyi görmek için gözler, söylediği şeyleri duymak için kulaklar ve Sözü'nü yetkiyle konuşmak için de cesaret verecektir. Bu ruhsal uyanış olurken, insan yüreğindeki engeller ortadan kalkacaktır.

Tanrı'nın harikalarını yüreğinizin derinliklerine konuşmasını bekleyin ve O'na izin verin. Tanrı'nın vizyonuna veya görme yetisine ilişkin anlık bir bakış yakalamak için gerekli olan peygamberliksel yeterlilik, O'nun harika işlerine bakmak ve anlayış elde etmektir. Bu vizyon veya görme yetisi olmadan, hayat, en iyi ihtimalle karanlıkta yürümekten öteye geçemeyecektir.

Tanrısal esinden yoksun olan halk

Sınır tanımaz olur.

Ne mutlu Kutsal Yasa'yı yerine getirene! (Sül. Özd. 29:18)

İsa asla tuhaf değildi, ama gittiği her yere Tanrı'nın harikalarını götürmüştür. Neden? O, yalnızca Babası'nın yaptığını gördüğü şeyi yaptı. Eşzamanlı olarak acı çeken insanlığı ve Baba'nın bu duruma sunduğu yanıtı görmüştür. Karanlığı ve Tanrı'nın çocuklarının gözlerini bulutla perdeleyen ve onları

yaşayan Tanrı'dan ayıran dinin yalanlarını dağıtıp yok etmek için ışığı ve gerçeği konuşmuştur.

Peygamber için kullanılan bir başka sözcük de gören kişidir. İsa, başkalarının kaçırduğu şeyi gördü. Acı çeken ve dışlanan insanları fark etmiştir ve temiz olmayana dokunmuştur. Yalnızca kalabalıkları görmedi; insanları görmüştür. Erkek ve kadınlardan çok daha fazlasını—bireyleri ve yürekleri görmüştür. İsa, karanlığın ortasında ışığı görmüş ve ışık gibi görünmeye çalışan aldatici karanlığı gözler önüne sermiştir. O dünyanın ışığıydı ve şimdi sizin de ışığı taşıyanlar olmanız gerekiyor.

Bu eğri ve sapık kuşağın ortasında kusursuz ve saf, Tanrı'nın lekesiz çocukları olasınız. Öyle ki, boşuna koşmadığımı, boşuna emek vermediğimi görerek Mesih'in gününde övünecek bir nedenim olsun (Filipililer 2:15).

Sevgili arkadaşlar, karanlıkta avlanmamızın bir tanımı vardır. Bizler O'nun ışığını karanlıkta yaşarız. Kayıp ve acı çeken dünyanın değişmiş hayatlarımızı görmesine izin veririz. Karanlıktan gizlenmeyiz; tersine karanlığı dağıtırız. Karanlık varlığımızın önünde kaçacak delik arar. Işık gölgeye yaklaştığında, karanlığın geride ne bıraktığını keşfederiz. Işığın görünmesini bekleyerek karanlık yerlerde saklananlar var.

Avlanmanın ve tutsak olan ve umutsuz bir şekilde bir umut mesajı bekleyenleri kurtarmanın zamanı gelmiştir.

KARANLIKTA AVLANMAK

Geçenlerde Hindistan'ın gölgelenmiş gecekondu mahallelerinin birinde dolaşırken, karanlıkta avlanma şansına kavuştum.

Karanlıkta bulduğum şey beni şaşkına çevirdi. Life Outreach hizmet grubunun konuğu olarak Bombay'a gittim. Kirli ve bakımsız gecekondu mahallelerindeki genelevlerde kapana kısılmış kadın ve çocukları kurtarmaya çalışan yerleşik bazı organizasyonlarla işbirliği yapıyorlardı.

Hintliler güzel insanlar ve kültürleri hem lütufkâr, hem de nazik olabilir, ama gecekondulu mahallelerinin durumu içler acısı bir durumda. Tanık olduğum şey Milyoner (Slumdog Millionaire) adlı Hint filmindeki çevre yanında temiz kalır türdendi. Küçük bir kedi büyüklüğündeki sıçanlar ara sokak ve caddelerde uzanan insan ve hayvan dışkılarının arasında cirit atıyorlardı.

Beni Bombay'ın çılgın trafiğinde güvenle gezdiren klimalı arabamdan dışarıya adım attığımda, tamamen yabancı bir dünyaya adım atmış gibiydim. Egzotik bir yer olduğundan dolayı yabancı değildi, ama kendine özgü ve insanlık dışı mikro kültürlerden oluşan bir dünya olduğundan dolayı yabancıydı.

Muson yağmurları sezonuydu ve nemle sıcaklığın birleşmesi boğucu bayat havayı daha da yoğunlaştırmıştı. Hemen gecekondulu mahallesinden yükselen ağır kokular yüzüme çarptı. İnsan dışkısı ve idrarı, çürümüş yiyecek, pis yaşam koşulları ve kirli insanların birleşiminden oluşan keskin bir kokuydu. Havada karanlık bir ruhun neden olduğu ağır ve baskıcı bir etki hissediliyordu.

İki unsurun etkin olduğunu gördüm—Hindistan'ın güzel insanları ve onları tutsak alan zalim bir ruh. Gecekondulu mahallesinde onun etkilerini ve özelliklerini örtecek hiç bir şey yoktu. Yoksulluk, yolsuzluk ve ahlak bozukluğunun ağır yükü altında erkek ve kadınlar yalpalıyorlardı.

Dikkat çekmemeye çalışsa da, ekibimiz yerli Hint giysileri giyen insanlar arasında fark edilmekteydi. Ama fark edilmeden yürümeye çalışacağımızı düşünerek kendi kendimizi kandırmıştık, çünkü çok geçmeden varlığımız herkes tarafından fark edilmiştik.

Kilise önderimiz ve misyoner rehberlerimiz bizi çarçabuk hizmet sundukları tıbbi kliniğe götürdüler. Bu klinik, halk arasında güven inşa etmiş ve insanları seven ve onlara hizmet eden bir klinik olarak ün salmıştı. Mütevazı bir bekleme odasına girdik. Hastalar kendilerine bakacak doktoru bekliyorlardı. Hizmet ekibi daha önce genelev işleten bazı kadınları bir araya getirmiş ve bizi bekliyorlardı. Yan odaya girdik ve orada genel-

evlerdeki kadınları basitçe “kutsamak” amacıyla gelen biri olarak kadınlara tanıtıldım.

Birden bire sırt çantamdaki vaazımın burada yararsız olacağını anladım. Buranın bilgi ve kabiliyetim dışında olduğunu ve yazar ve konuşmacı Lisa'nın buradaki durumla baş edemeyeceğini şiddetli bir şekilde kavradım. Gizli hizmet etmeye çalıştığımızdan, Kutsal Kitap kullanamazdım. Çevirmenim sınırlı bir İngilizce konuşuyordu ve ben de hiç Hint dili bilmiyordum. Bu insanlarla bağlantı kurmak, yalnızca Tanrı'nın Ruh'uyla mümkün olacaktı.

Öykülerini kaydedebilmek için giysimin içine bantla bir mikrofona yerleştirdik ve kabloyu bileğime doladım, pantolonuma bir bantla iştirilmiş bir kayıt cihazına da mikrofona kablosunu bağladık. Gizli bir kamera da başka bir kadının boynuna dolandırılmış olan siyah bir eşarbin kıvrımları arasında gizlenmişti. El ele tutuşup dua ettik ve pis kokulu sokaklara çıktık.

Hemen izlenmekte olduğumuz izlenimine kapıldım. Ama bu bakış, düşmanca bir bakıştan ziyade dokunaklı bir bakıştı. Yukarı baktım ve sokağın karşı tarafında ikinci katta güzel bir Asyalı kızın yüzünü çerçeveleyen bir pencere gördüm. On beş yaşından daha büyük olmayacağını tahmin ettim. Genç yüzünde acının ve umutsuzluğun izlerini görebiliyordum. Ancak o zaman korkuluklar arkasında, bir geneleve hapsedildiğini fark ettim.

Böylesi bir bakışa nasıl bir karşılık verirsiniz?

Bir gülümseme paylaşamaz. Onu yargıladığımı ve ondan tiksindiğimi ifade edecek yanlış bir algılama yaratma riskine karşı üzüldüğümü ifade etmek amacıyla da olsa başımı sallayamadım. O yüzünü benden çevirene dek ona bakmaya devam ettim. Aşağı bakarken, bir merdiven boşluğu gördüm. Merdivenin dibinde bir grup öfkeli adam oturuyordu. Bakışımı açık bir küçümseme bakışıyla karşıladılar ve sanki bana şöyle der gibiydiler, “Sen kim olduğunu düşünüyorsun? Çık git buradan. Buraya ait değilsin!”

Oraya ait olmadığım su götürmez bir gerçektir. Tanrı'nın benzeyişinde yaratılmış hiç bir insan böylesi korkunç bir yere

ait olamaz. Burası ait olunacak bir yer değildi—aslında orası kaçılması gereken bir yerdi.

Kadınlardan biri endişemi sezip bileğimden tuttu. “Gel! Sokağın karşısına geçmene yardım edeceğim” dedi. Beni çamurlu yollardan hiç bir kural ve şerit tanımadan geçen insanların, bisikletlerin ve arabaların arasından geçirdi.

Gecekondu mahallesinde geçirdiğim bir günden sonra, yayalar için geçerli tek kuralın, sokakta karşıdan karşıya geçmeye başladıktan sonra durmamak olduğunu öğrendim. Ne kadar bisiklet, motosiklet veya araba size doğru gelse de, korkusuzca yürümeye devam etmeniz gerekir. Bir keresinde, yolun ortasında tereddüt ettim ve iki eski genelev kadın yöneticisi başlarını sallaya sallaya beni ite kaka sokağın karşısına geçirdiler. “Durmak yok! Biz seni koruruz” dediler ve gerçekten de korudular.

Geldiğimiz ilk genelevdeki ortak alan bir buçuk metreye iki buçuk metreden daha büyük değildi. Burası müşterilerin kendilerine hizmet verecek kızları bekledikleri yerdi. Orası aynı zamanda kadınların yemek pişirdiği, sosyalleştiği ve çocuklarıyla ilgilendiği bir yerdi. Gölge odadan kapılarının dışındaki sefaletin kol gezdiği sokakları gözlemleyebiliyorlardı. Bu etrafı çevrilmiş yerde, birkaç yüreği ezik kadın Tanrı'nın sevgisini duymak için toplanmıştı.

İçeri girdim ve bir başka kapıyı fark etmekten kendimi alamadım. Hafifçe dökülmekte olan bir kapıydı ve banyo bölmelerine benzeyen sıraların olduğu dar bir koridora açılıyordu. Daha sonra buranın kızların uyuduğu ve müşterilerine hizmet sundukları yerler olduğunu öğrendim. Koridorun aşağısına bakarken, birkaç kapının kapalı olduğunu fark ettim. Bu, bir kızın dinlendiği ve meşgul olduğu anlamına gelebilirdi.

Dikkatimi önümdeki kadınlara çevirdim. Zemini ve banklara benzer şeylerden oluşan ve odanın her iki tarafında yer alan oturma alanını örtmüşlerdi. Örtünün altına sıkıştılar ve içeri girerken bizden kuşkulanırcasına ikişerli ikişerli birbirlerine sokuldular.

Çevirmen onları Hint dilinde selamladı. Adamı dikkatle dinlediler ve Hint tarzına özgü eşsiz bir biçimde başlarını onaylama niyetiyle sağa sola salladılar.

Çok geçmeden Hint sözcükleriyle adımı duydum. Başlar hemen bana doğru döndü. Kilise önderine doğru çaresiz bir bakış fırlattım. Kollarını kaldırarak daha önceki öğüdünü tekrarlayarak bana yanıt verdi: "Onları kutsa... İki saat boyunca bu şekilde seni bekliyorlardı!"

Kendimi tanıttım ve nereden geldiğimi paylaştım. Dört oğlum olduğunu ve erkek torunumun da yolda olduğunu anlattım. Sözlerim kendi kulaklarıma bile boş ve kof sözler gibi geliyordu. Referans çerçevem bu kadınlar için ne ifade edebilirdi? Ama kibardılar ve nazikçe başlarını salladılar.

Yalnız olmadıklarını bilmeleri için nasıl büyük bir mesafeyi katettiğimi paylaştım. Dünyanın her yerindeki kadınların onları yüreklerinde taşıdıklarını ve onların zor durumları için ağladıklarını dile getirdim.

Ne demekti bu şimdi? Yalnız değiller miydi? Çaresizliklerini dile getiren sözler bu gecekondu mahallesinden kaçmış mıydı? Kayıpları üzerinde başka insanlar ağlamış mı? Ne kadar çok sayıda kadının Hindistan'ın saklı kız çocuklarını duada Tanrı'nın tahtının önüne götürdüklerini paylaştım. Yüzleri sessiz gözyaşlarıyla parlamaya başladı.

Bazen aradaki bağlantıyı fark etmenin gücünü gerçekten yeterince anlayıp anlamadığımı merak ediyorum. Mücadelelerimizde yalnız değiliz. Umutlarımızda yalnız değiliz. İsa, daima bizimle olacağına söz verdi.

Kişisel pişmanlığımı itiraf ettim. Gençliğimde, onlardan zorla çalınan aynı cinsel paklığı ve onuru nasıl boşa harcadığımı anlattım. Rastgele cinsel ilişkide bulunmayı seçtiğimi, ama daha sonra Tanrı'ya hayatımın kapısını açtığımı ve sevgisinin hayata bolca aktığını ve beni mahvolmaktan kurtardığını paylaştım. Eğildiler.

Her bir kadına dikkat çeken Kutsal Ruh'un varlığını sezdim. Onlar bir kadınlar koleksiyonu değildi; birer birey olarak Tanrı'nın kız çocuklarıydılar. Sırayla her birinin yüzüne dokundum ve Tanrı'nın da aynı şekilde elini uzatıp insan sözlerimi

Kutsal Ruh aracılığıyla perçinleyeceğine güvendim. Onlara nazikçe dokunurken, kibarca, “Tanrı'nın hayatın için bir planı var” diye duyurdum.

Bu tutsak edildikleri karanlıkta kendilerini arayıp bulan ve onları ziyaret eden Tanrı'yı duyunca, gözyaşları kalkık yanaklarından süzölmeye başladı. Derhal bir başka kişinin baskı ve komplosu altında yaşamının ne anlama geldiğini bildiler. Her kız, bir başkasının kendi yaşamı için tasarladığı bir kabusu yaşamaktaydı. Görüştüğüm her kadın, bu cinsel köle olduğu yaşama kaçırılarak veya aldatılarak girdiğini anlattı. Benim şimdi kendilerine sunduğum aynı umut vaadiyle tutsak edilmişlerdi. Her biri daha fazlası için—daha iyi bir iş, daha iyi bir eğitim veya sadece sevmek için umut etmeye cüret etmişti. Bazıları köylerindeki zalim ve ağır yoksulluktan kaçmayı umut etmişti. Bu kadınlara, bir zamanlar kendilerine güvendikleri erkek veya kadınlar tarafından yalan söylenmişti. Kendilerini satan amcalar, kocalar, erkek kardeşler, kuzenler, teyzeler ve hatta arkadaşlara ilişkin öyküleri vardı. Daha iyi bir yaşam hayalleri, kendilerine ihanet edilmek için kullanılmıştı. Onlardan yeniden umut etmelerini, kendilerine asla yalan söylemeyecek olan Tanrı'nın Oğlu İsa'ya güvenmelerini istedim.

Onlara başka şeyler de söyledim. Şimdi aklıma gelmeyen şeyler. Sözcük öbekleri ve sözler, eğer bu sayfalarda tekrarlansa, Batı toplumumuzda kulağa çocuksu ve iyileştirici gelebilir. Ama o anda gökten, Tanrı'nın nefesiyle gelen sözcüklerdi.

Herhangi bir giriş müziği olmadan, göksel bir atmosfer o sıkışık alanı işgal etti. Her birine umut sunan yaşayan Tanrı'ya karşılık verdiklerinde, bir temas kurulmuş oldu.

Bu değişimi ve iletişim kurmaktaki yetersizliğimi sezince, kilise önderine döndüm. Kadınlarla birlikte ve onlar için dua etti. Tanrı'ya dua ederken, grubumuzdaki kadınlar bu değerli kız çocuklarının arasına girdi ve her birini kucakladı, etraflarını sarıp onlar için dua ettiler. O anda duvarlar sanki geriye doğru hareket etmiş gibi hissedildi.

Pantolonun fermuarını yukarıya çeken ve giderken omzunun üstünden bize iğrenmiş gibi bir bakış fırlatan bir müşteri fark ettim. Bizler sıra dışı ziyaretçilerdik.

ODAKLANMIŞ VE SERT

Aşağıdaki kutsal yazıları değerlendirin:

Oysa sen sıkıntı ve acı çekenleri görürsün,
Yardım etmek için onları izlersin;
Çaresizler sana dayanır,
Öksüzün yardımcısı sensin.
Kötünün, haksızın kolunu kır,
Sormadık hesap kalmasın yaptığı kötülükten.
RAB sonsuza dek kral kalacak,
Uluslar O'nun ülkesinden temizlenecek.
Mazlumların dileğini duyarsın, ya RAB,
Yüreklendirirsin onları,
Kulağın hep üzerlerinde;
Öksüze, düşküne hakkını vermek için,
Bir daha dehşet saçmasın ölümlü insan. (Mezmunur 10:14-18)

Bunu gerçekten duyabilir misiniz? Karanlıkta avlanmak için gerekli her elementi içermekte: inanç, adalet, zafer, şifa, umut, evlat edinme, yenilenme, doğruluk, bir son ve yeni bir başlangıç! Şimdi bu sözlere dayanarak dua etmenin zamanıdır ve eğer Tanrı'nın Sözü'nü gönderirsek, O, sözüne göz kulak olacak, onu koruyacaktır.

Bu aşırı bir önlem, mafya benzeri bir duadır. Kişisel olarak ben güvenli ve hoş dualardan bıktım yorulduim. "Kötünün, haksızın kolunu kır" tehlikeli bir duadır. Yoğun ve ağır bir dilektir. Bunu sessiz ve pasif bir şekilde edeceğimi hayal edemiyorum. Mezmunur 10 aslında geçenlerde Güneydoğu Asya'ya yolculuğum sırasında bir kılıç gibi yanıma aldığım Tanrı'nın bir vaadidir. Haksızlık gördüğüm her yerde o kılıcı savurdum.

Duada odaklanmış ve sert olun. Gözlerinizi belirgin veya bilinen şeye kapatın ve yenilenme ve adalet sunan viziya bakın. İşte bu, Tanrı'nın yeryüzüne getirmek istediği şeydir. Gözlerinizi kapatmanıza ve dua ederken onları görmenize ihtiyacı olan insanlar var. Gerçekten göklere kadar uzanacak ve

dudaklarınızdan çıktığında sizi korkutacak tarzda azimli duadan söz ediyorum.

Pasif bir kilise uzun soluklu olmayacaktır. Kilise için en iyi umut, Barış Prensi gelene ve bu terör egemenliğini bitirene dek karanlıkta avlanmaktır. Bunun gerçekleşmesi için bireysel ve toplu olarak, şu anda gizli olanı aramalı, araştırmalı ve kurtarmalıyız.

İnanın bana, karanlıkta tuzağa düşmüş çaresiz insanları bulmak için Hindistan'a seyahat etmek zorunda değilsiniz. Her yerde tutsak erkek, kadın ve çocuklar bulabilirsiniz. Bizim adım atmamızı bekliyorlar. Öyle ki, onlara özgürlüğün kapısını aralayalım ve herhangi kişisel ve karanlık bir alandan onları uzaklaştıralım ki, onları ışığa getirebilelim.

Tanrı'nın ışığıyla olduğumuzda, kaybolanı gerçekten karanlıktan koparıp çıkaracağız. Zaman, öğretiler üzerinde kavga etme veya mega hizmet grupları veya kilise statüleri için rekabet etme zamanı değildir. Kendimizi güç konumuna yerleştirmek veya kendimizi başkalarıyla karşılaştırmaktan çok, insanlara hizmet etmeliyiz.

Uyanın! Öksüzler evlat edinilmeyi ve her düzeyde bakım almayı bekliyorlar. Binlerce yalnız ve izole edilmiş insan, görünüşe rağmen yalnız olmadıklarını bilmek için dua ve umut ediyor.

Bu sayfalarda Hindistan'daki acıyı ve insan ticaretini konu alan öyküleri paylaşırken, "karanlıkta avlanma" kavramını geniş çaplı ve uluslar arası düzeyde resmettim, ama bunun size bir bakış açısı kazandırmasına izin verin. Elde ettiğiniz bu anlayışla, sizin veya etrafınızdakilerin acısının tutarsız veya sonuç verici olmadığını hayal etmeyin. Tanrı acı çeken herkese yakındır. Tutsaklık, tek başına olma, ihanet, şiddet, kötüye kullanma ve çaresizliğin yol açtığı şiddetli ıstırap her ulustaki insanları ziyaret eder. İnsan her yerde aynı şeylere gereksinim duyar, ama herkes aynı kaynaklara sahip değil.

Gelin sadık kahyalar olalım ve refahımızı iyi bir biçimde çoğaltalım. Başkalarını kutsamak için kutsanmış durumdasınız. Sizin sağlayabileceğiniz kutsamaya ihtiyaç duyan sayısız yer var. Vermek için çok uzaklara gitmek zorunda değilsiniz. Çare-

sizlik çalıştığınız iş yerinde veya alışveriş yaptığınız yerde bulunabilir. Kötü muamele bir arkadaşınızın evliliğinde medyana geliyor olabilir. Tek başına kalma durumu birlikte tapındığınız insanların arasında hızla artıyor olabilir. Çocuklarınız okullarında birileri tarafından ihanete uğradıklarını hissedebilirler.

Genellikle başkaları için umudu harekete geçirmek, bizim şifamız olabilir. Dünyanın her yerindeki insanlar İsa Mesih'in bir insanın canına kattığı sevgi ve değere ihtiyaç duymaktadır. İster ağır bir yoksulluk altında bir kenara sinmiş olsunlar, ister fildişinden yapılmış kulelerde yaşasınlar, isterse de iskambil kağıtlarından yapılmış evlerde huzursuzca otursunlar, hatlar çizilmiş, sınırlar belirlenmiş durumdadır. Yaşam ve aynı zamanda ölüm ve yıkım var. Umut ve aynı zamanda çaresizlik var. Işık ve aynı zamanda karanlık var. Alanlar hiç bu kadar temiz olmamıştı ve çıta hiçbir zaman bu kadar yükseğe çıkarılmamıştı.

Dişi aslanlar ışıktayken yaşar ve karanlıkta avlanır. Öyleyse ey siz cesur arkadaşlar, nasıl yaşamamız gerektiğine ilişkin daha iyi bir örnek hayal edemiyorum. Bu kitabı, vaadin kız çocukları olduğunuz için elinizde tuttuğunuza inanıyorum. Kapıyı ardına kadar açtınız. Şimdi O'nun görkemli ışığında yaşamayı ve dinlenmeyi öğrenin. Ayrıca gelin birlikte daha hafif bir biçimde yaşayalım; bakım ve kaygının sizi izole etmesine ve ezmesine izin vermeyin.

Gelin gözlerimizi geniş bir biçimde açalım ve karanlıkta görmeyi öğrenelim—durumların ötesine bakıp gizlenmiş olan yürekleri ve şeyleri görelim. Gelin birlikte karanlıkta avlanalım ve başkalarını da Tanrı'nın ışığına getirelim. Dişi aslan gibi, rahat ile açık ve yoğun ile sert arasındaki dengeyi yıkalım. O'nda dinlenin, birbirinizle rahat bir konumda olun ve karanlığa karşı birlikte dimdik durun.

Bir Aslanla Birlikte Yürümek

“Ağlama!” dedi.

“İşte, Yahuda oymağından gelen Aslan,
Davut'un Kökü galip geldi.”

VAHİY 5:5

Sıkıntılardan geçerken kendinizi tek başınıza yürüyormuşsunuz gibi hissetmek yaygın bir duygudur. Oysa aslında, önünüzde saklı ve güçlü bir şey yürüyor, yolu gösteriyor. Okumaya devam ettikçe, farkında olmadan Aslanımız İsa Mesih'le birlikte yürümekte olduğunuzu fark edebilirsiniz.

Bazen birinin ardından gitmek korkutucu olabilir. Tanrı'nın bizden yapmamızı istediği şeyi anlamakta güçlük çekmiyoruz, daha çok onu nasıl yapacağımız konusunda zorlanıyoruz. Çoğu insan Tanrı'nın yolunda yürümek ister ama bunu nasıl yapacakları konusunda hiçbir fikirleri yoktur.

İsa, ilkin basit bir direktif gibi görünen bir şey verdi. Matta 16:24'ün şu iki ayrı çevirisine bakın.

“Ardımdan gelmek isteyen kendini inkâr etsin, çarmihini yüklenip beni izlesin...”

Ve daha açık anlamak için...

Benimle gelmeye niyeti olan herkes, benim yönlendirmeme izin vermek zorunda. Sürücü koltuğunda oturan siz değilsiniz; benim. Sıkıntıdan kaçmayın; onu benimseyin. Beni izleyin ve size bunu nasıl yapacağınızı göstereceğim. (The Message çevirisi)

Direktif oldukça açık—kendinizi inkâr edin, çarmihınızı yüklenin ve O'nu izleyin. Ama asıl zorluk bunu nasıl yapacağımızı bilmemekte.

Kendinizi nasıl inkâr edersiniz?

Çarmihı yüklenmek ne demektir?

Görmediğiniz birini nasıl izlersiniz?

Bunun yanıtı basittir: İsa yönlendirir... biz de O'nu izleriz.

İMANLA YÜRÜMEK

Soru-cevap forumlarında sık sık genç kızların toplantılarında konuşma fırsatı elde ederim. Kaç kere bir soruyu yanıtladıktan sonra hemen ardından “Ama nasıl?” sorusuyla karşılaştığıma şaşırırım.

Tanrı'nın konuşmakta olduğunu nasıl bilirsiniz?

Babamı nasıl bağışlayabilirim?

Yeme bozukluğundan nasıl kurtulabilirsiniz?

Bir erkeğin evlenmek için doğru kişi olduğunu nasıl bilirsiniz?

Korku, utanma ve suçluluk duygularının üstesinden nasıl gelirsiniz?

Bu kızların, hakkında sorular sordukları mücadelelerle karşılaştığımda, basitçe Tanrı'nın Sözü'nün doğru olduğuna inanırım ve Söz'ün yönlendirişini izlerim. İsa, Tanrı'nın beden olmuş Sözü'dür. Tanrı'nın Sözü'nü okuduğumuzda, O'nun nasıl yaşadığını ve O'nun insanları nereye yönlendirdiğini anlarız. Zor süreçleri tamamlamaları için yönlendirilen çoğu insan, ilk

başta bunu yapamayacağını düşünür. Ama her şeye karşın, cesaretlerini toplayıp imanla İsa'yı izlediler.

Bunlar iman sayesinde ülkeler ele geçirdiler, adaleti sağladılar, vaat edilenlere kavuştular, aslanların ağzını kapadılar. (İbraniler 11:33)

İmanla hareket ettiklerinden, ülkeler ele geçirdiler, adaleti sağladılar ve vaat edilenlere kavuştular. Tanrı'nın hayatlarımız için ön gördüğü plan ve vaade imanla kavuşuruz. Aslanımızın yönlendirdiği yere doğru O'nun ardından gitmek iman gerektirir.

İman kuşkuya üstün gelir. Tanrı'ya, "Orada mısın? Seni hissedemiyorum" deriz. İmanla Aslanımızın, "Seni asla terk etmeyecek ve seni asla yüz üstü bırakmayacağım" diye yanıt verdiğini duyarız (İbraniler 13:5).

İman, dua ettiğimizde bizde beklenti yaratır. İmanla edilen dua hastayı iyileştirecek ve Rab onu ayağa kaldıracaktır. Eğer hasta günah işlemişse, günahları bağışlanacaktır. (Yakup 5:14'e bakın).

Bir iman eylemi nedir?

İman babamız İbrahim için bir iman eylemi, nerede son bulacağını bile bilmeden, yola çıkıp Tanrı'yı izlemek demektir. İbrahim ve Saray'ın yolculuğu hakkında okurken, Tanrı'nın onlara içinden geçtikleri ve görebildikleri toprağı verdiğini fark ettim.

İman sayesinde İbrahim miras alacağı yere gitmesi için çağrılınca, Tanrı'nın sözünü dinledi ve nereye gideceğini bilmeden yola çıktı. (İbraniler 11:8)

Eğer Saray ve İbrahim her şeyin rahat ve tanıdık olduğu Ur kentinde kalsalardı, Tanrı'nın vaadini miras almayacaklardı.

Ah imanla yürümek bizim için ne kadar zordur. Biz bir harita isteriz, ama Tanrı tersine bize elinde bir sır içeren bir kağıt sallar.

Bu iman yolculuğu içimizde cesaret verici bir şeyler geliştirir. Her birimizin önüne büyük bir serüvenle dolu ve Aslanımız'ın kendisinin daha önce yürümediği yollara bizi yönlendirmeyeceğine yönelik bir güvenceye sahip engelli bir kulvar konulur. Tanrı her ne zaman bizi daha önce görmediğimiz ve yapmadığımız bir şeye yönlendirirse, bu bize biraz ürkütücü gelir. Bazen Tanrı daha önce hiç kimsenin girişmeyi hayal bile etmediği bir eğilim veya yönü izlememiz için bizi yönlendirir. Sahip olduğumuz tek şey, bir meydan okuma ve davetti: "Kızım korkmuş olsan da...beni izleyecek misin?"

Kısa bir zaman önce, bir arkadaşım ilk bakışta hemen kendisine ürkütücü ve stratejik gelen bir şey yapmaya davet edildiği bir konuyu benimle paylaşmak için beni aradı. Son derece etkili erkek liderlerin katılacağı büyük bir toplantıda erkeklerin bulunacağı bir panele katılması istenmişti. Kocasını bile bu toplantıya dahil olma nedenine meydan okumuş ve neden eşinin katılmasını istediklerini merak etmişti.

Konferans broşürü daha yeni eline ulaştığı için beni aramıştı. Tek kadın konuşmacı olarak kendini gördükten sonra, boyunu aşan bir işe kalkışmış olmaktan korkup ezildiğini hissetmiş.

Daha ne söylediğimi bile anlamadan, ağzımdan şu cümleler döküldü, "Tüm yaşantın boyunca bu an için hazırlandın. Bunu yapacak, hem de iyi yapacak düzeydesin. Bu işi çekici, tanrısal ve karşı konulmaz bir bilgelikle yapacaksın."

Yavaşça derin bir nefes aldığımı duydum ve başını onaylarcasına salladığını sezdim. Bu meydan okumaya tek başına karşı koymayacağını biliyordum. Bir Aslan onun yanında duracaktı. Belki titreyecekti, ama tek başına olmadığına ilişkin bilgi sayesinde O'nu izleyecek, O'nun yönlendirdiği patikada kalacaktı.

İsa'yı izleyenler, bir Aslanla arkadaşlık yapmaya devam edebilirler. İsa, boğazlanan Kuzumuz'dur ve Yahuda Aslanı olarak ölümden dirilmiştir.

"İşte, Yahuda oymağından gelen Aslan, Davut'un Kökü galip geldi." (Vahiy 5:5)

ÇEKİNMEYİN

Hristiyan adanmışlığınıza yeniden biraz korku ve titreme katmak amacıyla, kendinizi bir aslanla birlikte yürüdüğünüzü resmetmenizi istiyorum. Kim bilir? Tanrı sizden korkutucu bir şey yapmanızı isteyebilir.

Gördüğünüz gibi, İsa'yı olduğu gibi, Celile Denizi'nin kıyısında yürürken ve dağın başında öğretirken resmetmek O'nun şu anda kim olduğunu kavrayabilmeniz için yeterli değildir. Tanrı Oğlu, tanrısal ayrıcalıklarından soyunmuş olarak yeryüzünü bir insan olarak ziyaret etmiştir. Ama oğullarının ve kızlarının hayatında yaşamının dışında, artık yeryüzünde insan özellikleri giyinmiş biri olarak yürümüyor. Güç ve görkemin işaretleri olan çılgın, aşırı, göksel bir şatafatın bir parçası olarak gökte oturmaktadır.

Gözlerinizi kaldırın ve O'nu göz alıcı görkemi ve gücü içinde Yahuda Aslanı olarak görün. Kurallar ve görevlerin egemen olduğu bir yerde değil, şaşkınlık ve merakın olduğu bir yerde yaşamınızı istiyor. Sesinin içinizde zaptedilemez ve derin bir biçimde vahşi bir şeyleri alevlendirmesine izin verin! Tanrı'nın genç Yeremya'ya verdiği vaatler, O'nun korkusuz ve peygamberliksel kızı olan sizin için de geçerlidir:

“Ana rahminde sana biçim vermeden önce
tanıdım seni.

Doğmadan önce seni ayırdım,
Uluslara peygamber atadım.”

Bunun üzerine,

“Ah, Egemen RAB, konuşmayı bilmiyorum,
çünkü gencim” diye karşı çıktım.

RAB, “Gencim deme” dedi,

“Seni göndereceğim herkese gidecek,
sana buyuracağım her şeyi söyleyeceksin.

Onlardan korkma, çünkü seni kurtarmak için ben
seninleyim.”

Böyle diyor RAB.

Sonra RAB elini uzatıp ağzıma dokundu,
“İşte sözlerimi ağzına koydum” dedi.” (Yeremya 1:5-9)

Yeremya gibi, sizin de etkili olmanız için, Tanrı'nın hemen orada sizinle birlikte olduğu gerçeği konusunda emin olmanız gerekir. Bu, başkaları ne söylerse söylesin veya ne yaparsa yapsın, korkmadan dik durmanızı sağlar.

Hayat yolculuğunuz sırasında size birçok ses ve etki eşlik edecektir. Bazıları gittiğiniz yönde sizi güçlendirip destekler; bazıları da sizi yolunuzdan saptırıp caydırır. Bazı sesler bilinmeyen yerlere doğru yolculuğunuzda sizi teşvik eder, bazıları da sizi gittiğiniz yoldan alıkoyar. Geçmişinizden gelen sesler vardır—bunlar ailenizin, yaşadığınız hayal kırıklıklarının ve korkunun sesleri olup ara ara size “Vazgeç! Geri dön. Başarısız olabilirsin. İncinebilirsin” şeklinde bağırır veya kulağınıza fısıldarlar. Bu sesler kendinizi korumanız yönünde sizi sıkıştırırlar.

Bu olumsuz ve bezdirici seslerin ortasında, güçlü ve yaşam veren seslerin seslenişini duyabilirsiniz. Onlar her zaman mevcuttur ve eğer onları dinlememeyi seçerseniz, o sesleri kaçırabilirsiniz. Bizden önce göğe yükselmiş olan göksel kalabalığın sesleri Kutsal Kitap boyunca bize seslenmekte, ileriye doğru gitmeniz amacıyla sizin için tezahürat yapıp “Korkularınızı ve etrafınızdaki insanlardan kaynaklı terörü dinlemeyin. Mahkûm edilmiş ve işkence çekmekte olan düşmanınızın yalanlarına kulak asmayın. Aklınız karışmasın. Sana ihtiyacımız var! Kulvarında kal ve yarışını koş!” demekteler.

Unutmayın, bütün küçük hayvanlar bir aslanın huzurunda titrerler. Şeytan'ın dünyada kükreyen aslan gibi yutacak birini arayarak dolaştığı söylense de (1. Petrus 5:8'e bakın), aslında o bir aslan değildir. Yalnızca bir aslanı taklit eder. Şeytan, gerçek Aslanımız'la karşılaştırılmaz bile. Karanlığın efendisi ve onun yandaşları göksel olarak kükreyen varlıklar gibi kendilerini gösterirler, ama onun arkadaşları ışıktan ve Tanrı'nın yaratıcı dehasından ödünç almak zorunda olan gölge ve karartılardır.

ASLAN'LA KARŞILAŞMALARA GÜVENİN

Genç bir kızken, Narnia Günlükleri seti bir Noel hediyesi olarak bana hediye edildi. Her kitap, sanki gömülü bir hazineydi. Seriyi bitirdiğimde, ağlamıştım. Yalnızca öyküler çok dokunaklı olduğundan değil, ama harika ve öteki dünyayı andıran bir yerle olan bağlantımı kaybettiğimden ötürü ağlamıştım. Aslan'ın İsa'yı temsil ettiğini biliyordum, ama Narnia Günlükleri'nde büyürken sevdiğim o vahşi, dizginlenemez, ama bir o kadar da kendisine dokunulabilir İsa'yla çocukluğumda bana tanıtılan İsa'yı bağdaştıramıyordum.

O çocukları arasında yürüyordu. Sessiz, başında ışık halkası olan ikonlara ve soğuk kutsal suya dönmek istemiyordum. Canlı, soluk alıp veren Aslan'ı geri istiyordum. O'nun dokunulabilir, somut varlığı inkâr edilemeyecek derece bana gerçekçi gelsin diye Tanrı'yla derin, sıcak ve canlı bir şekilde karşılaşmak istiyordum. Beni korkutacak derece güçlü bir sevgi istiyordum. Nefesimi kesecek derecede saf bir adalet istiyordum.

Dünya'da hayvanlar ve ağaçlarla konuşan Lucy olmak istiyordum. Erdem ve gerçeğin ödüllendirildiği bir dünya istiyordum. Günaha karşılık bir cezanın kesilmeden hataların bağışlandığı bir dünya istiyordum.

Tanrı, çocuksu, gözleri kocaman açılmış bir masumiyetle önüne gelmemiz ve sevgisinin ve kurtuluşunun sunduğu harikaları benimsememiz için bizi davet ediyor. Ama dinin düzenlemeleri ve zaman yolculuğu çoğumuzun yoldan sapmamıza neden olmuştur. Gençliğimizin Aslan'ı gözden kaybettik.

Aklımızda bu kavramı tutarak, gelin birlikte Narnia serisinin dördüncü kitabı olan Prens Kaspian'ın sayfalarında Lucy'yi ziyaret edelim. Onlara eşlik ettiğimiz sırada, çocuklar bitkin düşmüş, yolunu kaybetmiş durumlar ve Lucy'nin Aslan'ı gördüğü noktadan yanlış bir yöne sapsak üzereler.

“Bak! Bak! Bak!” diye bağırdı Lucy.

“Nerede? Ne?” diye sordu herkes.

“Aslan,” dedi Lucy. “Aslan'ın kendisi. Görmediniz mi?”

Yüzü tümüyle değişmişti ve gözleri ıslık ıslık parlıyordu.

“Gerçekten gördün mü?” diye söze başladı Peter.

“Onu nerede gördüğünü sanıyorsun?” diye sordu Susan.

“Yetişkin biri gibi konuşma,” dedi Lucy, ayağını yere vurarak.

“O’nu gördüğümü sanmadım. O’nu gerçekten gördüm.”

“Nerede, Lu?” diye sordu Peter.

“Tam orada, üvez ağaçlarının arasında. Hayır, geçidin bu tarafında.

Ve aşağıda değil, yukarıda gördüm. Gitmek istediğimiz yönün tam tersi yönünde gördüm. Ve O’nun olduğu yere, yukarıya gitmemizi istiyordu.”

“Onun bunu istediğini nasıl anladın?” diye sordu Edmund.

“O, o ben, ben biliyorum işte,” dedi Lucy, “yüzünden.”

Ötekiler kafaları karışmış bir edayla birbirlerine baktılar.

Aslan görüldüğünde, görünümünüz O’nu yansıtır. Görmekle birlikte O’nu bilirsiniz.

Bu *bilme durumunun* aynısını oğlum Addison’un Julianna’ı gelecekteki gelini olduğuna inandığını söylediğinde yüzünde gördüğümü anımsıyorum. Kiev’deki bir kadınlar konferansından daha yeni eve dönmüştüm ve orada olmadığım o kısa sürede (altı günde), oğlum hayatının aşkıyla tanışmıştı. Aynı gün öğle yemeğinde onlara katılmamı istedi. Güvertede oturduk ve bana onun hayatının “aşkı” olduğunu bildiğini anlattı.

Bunu nasıl bildiğini sorduğumda, gözlerimin içine bakıp şöyle dedi, “Biliyorum işte.” O anda artık ben de biliyordum. Oğlumun bu genç kızda çok daha fazla bir şey gördüğünü fark ettim. Bu öyle bir şeydi ki, açıklayamadığı bir yolu izlemesi için ona güç veriyordu. Annesi olarak onu bu yolculukta destekleyecektim. Julianna’la daha zaman geçirmeden önce, henüz anlamasam da, oğlum için uygun bir eş olduğuna inandım.

Buna benzer Aslan’la karşılaşmalarımız olduğunda, başkaları bize açık olan şeyi görmeseler bile, bu bilme durumuna güvenmeliyiz. Öteki çocukların güvensizliğine karşın, Lucy gördüğü ve doğru olduğunu bildiği şeye güvendi.

Lucy, Aslan’ın onlardan gitmelerini istediği yönü onlara iletikten sonra, öteki çocuklar ona sorular sordular. Onlar onun

yalnızca Aslan'ı görüp görmediğinden kuşkulananlıkla kalmadılar, neden ona göründüğünü de merak ettiler. Böylece Lucy'i ve Aslan'ı mı, yoksa çok daha direkt bir yönü mü seçeceklerini oylamaya sundular. Lucy kaybetti ve çocuklar dönüp bambaşka bir yöne döndüler. O da grubu izledi, ama ters yönde ilerlerken ağlıyordu.

Sanırım hepimiz onun kendini nasıl hissettiğini biliyoruz.

Başkalarının görmediği bir aslan veya Tanrı'dan gelen bir işaret gördüğünüzde, sorular yükselecektir. Hepsi onların kaçırdığı bir şeyi neden size gösterildiğini bilmek isterler. Yalnızca Tanrı'nın bu soruya yanıt verebileceğini öğrendim. Nasıl hoşuna giderse, öyle yapabilir. Tanrı, kendisini farklı insanlara farklı biçimlerde açıklayıp gösterir. Bu dinamik, sorulara neden olmaksızın, Mesih'in bedeninde bir karşılıklı bağımlılık durumu yaratmalıdır. Eğer her birimiz kendi payına düşeni yerine getirirse, önderler birbirlerini güçlendirip birbirlerini geliştirmek için birbirlerine meydan okuyacaklardır. Yanlış anlaşılıp ardından da yanlış yöne sürüklenmek korkunçtur. Etrafınızdakilerin Tanrı'nın size verdiği anlayışa değer vermemeleri kendinizi berbat hissetmenize yol açar. Ama unutmayın, bunda bile, Tanrı daha büyük bir amacı yerine getirmek için işlemektedir. Reddedilme ve yanlış anlamamanın canınıza yargılayıcı olmayı veya kin beslemeyi tanıtmaya izin vermeyin. Onu hemen halledin.

Prens Kaspian'a dönecek olursak—birçok yanlış yöne saptıktan ve bir de neredeyse öldürücü olabilecek bir karşılaşmayla dolu bir günden sonra, çocuklar ilk başladıkları yere geri döndüler. Yorgun ve bitkin bir durumda kendilerini yere atıp uyudular. Aslan Lucy'nin acı çektiğini biliyordu ve ona daha fazla zarar vermesini engellemek amacıyla, onu yeniden ziyaret etti.

Aslan, kamp yaptıkları yerin dışındaki gölgelikten, Lucy'i çağırır. Lucy böylesine yorucu bir günün ardından garip bir şekilde uyanıktır. O'nun sesinden heyecan ve sevinç duyarak, O'na gider. Gününü açıklama süreci içinde, Lucy, öğüdünü dinlemeyen erkek kardeşlerini ve kız kardeşini eleştirir.

Aslan'ın derinliklerinden “bir hırlama önerisi” gelir. Lucy irkilir ve ona yanlış bir şey yapıp yapmadığını sorar.

“Ama o benim hatam değildi, değil mi?”

Aslan doğruca gözlerinin içine baktı.

“Ah, Aslan,” dedi Lucy.... “Ötekileri bırakıp tek başıma sana gelemezdim, nasıl gelebilirdim?...”

Aslan hiçbir şey demedi.

Aslan doğruca onun gözlerinin içine baktı. Bizim çarpıtılmış insani görme yetimize böylesine bir berraklık ve güç getiren Tanrı'nın varlığının sırrı nedir? Sık sık O'nun varlığına gidip yanlış anlaşıldığım ve bana iftira atıldığı için kendimi bir kurban gibi gördüğüm anlarda, bazı seçimlerin yalnızca bana ait olduğunu fark etmem uzun sürmemiştir. Buna karşın, Aslanımız'ın huzurunda kendimi asla utanç içinde hissetmem. Tersine kendimi güçlendirilmiş, konumlandırılmış ve ileriye doğru yürümeye hazır biri gibi hissederim.

Zaman zaman, hepimiz kendimizi böylesine zor zamanlarda buluveririz. Tanrı'nın yüreğinize koyduğu bir eğilim sonucu bir yöne doğru ilerlemeniz gerekirken, arkadaş ve aile baskısı sonucu bambaşka bir yöne gidirsiniz. Belki kalabalığın ardından gitmek ve sessiz kalmakla imanınız veya ahlaki yapınızdan ödün vermeniz yönünde ayartıldınız. Baskı ne olursa olsun, Aslanımıza gittiğinizde bahanelerin işe yaramadığını fark etmişsinizdir. İleri sürdüğümüz tüm bahaneler sessizlikle karşılır. Sık sık eğer Tanrı sessizse, sizden en son yapmanızı istediği şeye yeniden dönmeniz gerektiğini duymuşumdur. Size en son söylediği şeyi kabul ettiniz mi, onu yaptınız mı, onu söylediniz mi veya onu verdiniz mi? Eğer bunların hiçbirini yapmadıysanız, hâlâ vereceğiniz yanıtı bekliyor olabilir.

“SEN BİR DİŞİ ASLANSIN...”

Tanrı, insanlar sırf O'nunla aynı görüşü paylaşmadıkları için verdiği buyrukları değiştirmez. Aynı zamanda başkasını suçlama oyunu da oynamaz. Başkasını suçlama modundan dürüstlük

moduna geçene dek bizi bekler. Bu alçakgönüllü duruş, ayağa kalkmamız ve vahşi hayatta birlikte yürümemiz için bizi güçlendirir.

C. S. Lewis, aşağıda Lucy ile Aslan arasında geçen karşılıklı etkileşimde bu derin gerçeği çok iyi yakalar. Lucy, ötekiler kendisine eşlik etmese bile, Aslan'ı izlemesi gerektiğini fark etmiştir. Bu tanrısal esinle, yeni bir sorumluluk gelir. Aslan ona başka bir şans daha verir ve erkek kardeşleriyle kız kardeşini uyandırmasını, O'nu yeniden gördüğünü onlara anlatmasını ve O'nu izlemenin zamanının geldiğini söylemesini ister.

“Ama bana inanmayacaklardır!” dedi Lucy.

“Hiç önemli değil,” dedi Aslan.

“Aman tanrım, aman tanrım,” dedi Lucy. “Ve ben de seni yeniden bulduğum için seviniyordum... Kükreyerek içeri gireceğini ve tıpkı en son yaptığın gibi, tüm düşmanlarını korkutup uzaklaştıracağını düşünmüştüm. Üstelik şimdi her şey berbat olacak.”

“Bu senin için zor yavrum,” dedi Aslan.

“Ama hiçbir şey ikinci kez aynı şekilde olmaz.”

Gelin bir süreliğine duralım. Tanrı'nın verdiği buyruğa insanın verdiği karşılığa ilişkin resmi seviyorum. Önümüze bir serüven koyar ve biz de onun “berbat” olacağını hayal ederiz. Lucy, umutlu olmaktan kaçıp gizlenme moduna geçer.

Devam edelim:

Lucy yüzünü gizlemek için başını yelesine gömer.

Ama yelesinde sihir olsa gerek. Lucy, Aslan'ın gücünün içine akmakta olduğunu hissedebiliyordu. Oldukça ani bir şekilde, oturdu.

“Üzgünüm Aslan,” dedi. “Şimdi hazırım.”

“İşte şimdi bir dişi aslansın,” dedi Aslan. “Ve işte şimdi tüm Narnia yenilenecektir.”

Bu bildirimi okuduğumda, üstün gelmişim. “İşte şimdi bir dişi aslansın...” Bizler oturup, ağlamayı keserken ve kendimizi

hazırlarken, Tanrı'nın bu aynı bildirimini kız çocuklarının her birinin üzerinde de ilan etmek istediğine inanıyorum. Ardından Tanrı yüksek sesle duyurur, "Şimdi cesaretlisiniz. Şimdi benim bakış açımaya sahipsiniz. Güçlü olduğunuz yönleri fark etmektesiniz. Savaş için hazır ve uygunsunuz." Şunu her zaman aklınızda tutun, tam bir savaşa girişmiş bir ordunun bir üyesisiniz.

BİR FARK YARATMAK İÇİN GEREKLİ CESARET

Peki, bu savaş nedir? Işığımız titrerken, karanlık sanki büyüyormuş gibi görünmekte.

Bir aslanın aramızda olduğunu duyurmanın zamanı gelmiştir. Belki bizler önemsiz konularda birbirimizle tartışırken, O'nu kaçırdık. Karanlığın güçleri yeryüzünde karmaşa ve yıkıma yol açarken, sıralarımız bölündü ve odak noktamız kaydı. Etrafımızda bir savaş sürmekte, ama kendi kampımızın sınırları içinde birbirimizle savaşmakla meşgulüz.

Onur ve yücelik sonsuzlara dek bütün çağların Kralı, ölümsüz ve görünmez tek Tanrı'nın olsun! Amin. Oğlum Timoteos, senin hakkında önceden söylenen peygamberlik sözleri uyarınca, bu buyruğu sana emanet ediyorum. Öyle ki, bu sözlere dayanarak iyi savaşı sürdüresin. İmana ve temiz vicdana sarıl. Bazıları temiz vicdanı bir yana iterek iman konusunda battılar. (1. Timoteos 1:17-19)

Geleceğimize yönelik vaatler var. Bizler ışık ve umudun sağladığı silahlarla savaşıyoruz. Ölümü bir kez daha yenmiyor. Zaferi çoktan kazandı. Ama bu zaferi yaşamamanın ve başkalarını da O'nu izlemeye cesaretlendirmenin zamanıdır.

Şu anda bile ülkemiz ahlaki, ekonomik ve ruhsal çöküntünün eşiğinde bulunmakta. Dünyada ve sınırlarımız içinde düşmanlar ve teröristlerle karşı karşıyayız. Korku ve ihanet her cephe de nifak tohumları ekmekte ve aramızda kendimiz için düşüneyemeyeceğimizi hayal eden insanlar var.

Bana göre, mevcut iklimimiz İngiltere'nin birkaç yüzyıl önceki iklimine benzemekte. Parçalanmış ve bakımsız bir ülkeden bir imparatorluk doğmuştu ve Büyük Britanya halkı genç bir kadın, bir dişi aslanı uyandırdığında yenilendi. Yirmi beş yaşında Kraliçe Elizabet maddi ve ahlaki açıdan iflas etmiş bir ülkenin tahtına çıkmıştı. İngiltere, Katoliklik'le birleşmiş daha güçlü ülkeler tarafından her yönden tehdit edilmekteydi. Aksine, İngiltere kendi sınırları içinde süre giden din savaşlarıyla bölünmüştü. Büyük Britanya Kralı VIII. Henry ve Kraliçe Mary'nin çalkantılı krallıklarının ardından bocalamaktaydı.

Buna karşın, Kraliçe Elizabet'in taç giyme töreni sırasında yaptığı konuşmayı dinleyin: “Üzerime düşen sorumluluklar, yükler beni şaşkına çevirmekte.” Yüzyıllar sonra onun bu sözlerini son derece yerinde ve kışkırtıcı olarak değerlendirmekteyim. Ne tür bir kadın inanılmaz büyük bir yükün altında şaşkına dönmeyi seçebilir?

Bu kraliçenin kendisini çok genç, çok narin veya yanlış bir cinsiyete sahip biri olarak bahaneler ileri sürmemesine seviniyorum. Tahta çıkma hakkı, sürekli bir meydan okumayla karşı karşıya kaldı. Ama Kral VIII. Henry'nin gayrimeşru çocuğu olarak bazıları tarafından çağrıldığı halde, hiç engel tanımadı. Bunun yerine, şaşkına dönmeyi seçti. Şaşkınlığı, onu saygıyla karışık korkuya, hayrete ve Tanrı'ya bağımlı olmaya sevk etti.

Daha önce, Elizabet kullanacağı sözleri dikkatli bir şekilde seçmeyi öğrenmişti. Eğer bunu öğrenmemiş olsaydı, yirmi beş yaşına kadar bile yaşayamayacaktı. Doğumundan ölümüne dek, zararını isteyenlerce etrafı çevrilmişti. Yaşadığı sarayda ve ülkede onu sözleriyle tuzağa düşürmekten zevk alacak hainler ve zorlu insanlar yaşıyordu. Kendisinden önce kraliçe olan üvey kardeşi Mary, kraliçeliği sırasında birçok kişiyi idam ettiği için “Kanlı Mary” unvanını elde etmişti. Mary, Elizabet'i öldürmek için fırsatlar kolladı ve onu Londra Kulesi'ne hapsedti. O kulede daha önce başı kesilerek öldürülmeden önce Elizabet'in annesi Anne Boleyn de hapsedilmişti. Kraliçe Mary'nin Elizabet'e karşı saldırıları ve komploları yalnızca Mary'nin ölümüyle sonuçlanmıştır.

Elizabet kraliçe olduktan çok kısa bir süre sonra, Katolik kilisesi tarafından desteklenen İskoçya Kraliçesi kuzeni Mary, Büyük Britanya'ya dönüp birkaç kez İngiltere tahtını çalmaya çalıştı. En sonunda Elizabet, kendisine karşı düzenlenen açık bir suikast gün ışığına çıkarıldıktan sonra, onu öldürttü. Elizabet ihanete uğradı, reddedildi ve kendisine güvenilmedi, ama sıkıntının onu İngiltere'nin gelmiş geçmiş en iyi hükümdarı yapmasına izin verdi.

Kraliçe Elizabet evlenmek ve bir mirasçı doğurmak yerine, kendi hükümdarlığının hem gelini hem de annesi olmaya ant içmişti. Bu inanılmaz adanmışlık düzeyi, kendi egemenliğini güçlü bir biçimde kuracak stratejilere odaklanması için onu özgür kılmıştır. Kendisini sürekli olarak eğitmesinin ve gelişmesinin yanında, etrafına bilge danışmanlar toplamış ve yönetimi altındaki ülkede ve çevresinde olup bitenlerle yakından ilgilenmiştir.

Kraliçe Elizabet'in yönetimi altında şunlar gerçekleşmiştir,

- Dini gruplaşmalar İngiltere Kilisesi altında toplanmıştır.
- İngiltere ekonomisi tek çeşitlilik ve bağımlılıktan, çeşitliliğe ve bağımsızlığa geçmiştir.
- bilim ve sanat canlanmıştır;
- İngiltere deniz kuvvetleri yönünden güçlü bir ülke olmuştur;
- Amerika'ya yerleşim ve orayı keşif başarıya ulaşmıştır.

Kraliçe Elizabet ülkesine Altın Çağı yaşatmış ve küçük bir krallığı bir imparatorluk haline getirmiştir.

Onun bir dişi aslan olarak çağrılmasına şaşırılmamak gerek. Tüm bu başarılarla karşın, kraliçe olarak rolü ona bir yük olmaya devam etmiştir. Şöyle demiştir,

Bir kral olmak ve bir taç giymek, tacı giyenden çok, onu görenler için daha görkemli ve daha hoş bir şeydir.

Tarih kitaplarının da bize söylediği gibi, o bir taç giymekten çok daha fazlasını yapmıştır; yenilik, ticaret ve keşfe ön ayak olmuştur. Bölünmemiş bir birlikteliğin arkasındaki gücü anlamış ve Fransa Fransız Devrimi'yle tarumar olmuşken, ülkesinde ulusal evrimi desteklemiştir.

Elizabet savaş alanında da korkusuzdu. İşte size askeri birlikleriyle birlikte at sırtında savaşa girmeden önce hazırlamış olduğu konuşmanın metninden kısa bir alıntı.

Zalimler korksun, ben her zaman uygun şekilde hareket etmeye çalıştım. Başlıca güçlü olduğum yönümü Tanrı'ya, güvenliğimi de kraliçeye sadık yüreklere ve halkımın iyi niyetine emanet ettim. Ve bu nedenle şu anda aranızda hoş bir zaman geçirmek veya eğlenmek için gelmiş değilim, ama savaşın ortasında ve en sıcak yerinde sizin aranızda yaşamaya ve ölmeye geldim. Tanrı, krallığı, halkım, onurum ve kanım için ölmeye geldim...

Zayıf ve çelimsiz bir kadın vücuduna sahip olduğumu biliyorum, ama bir Kral'ın, özellikle bir İngiltere Kralı'nın yüreğine ve midesine sahibim. Parma, İspanya veya herhangi bir Avrupa Prensi, ülkemi işgal etmeye nasıl cüret edebilir. Ülkemin onurunun çiğnenmesindenise, ben kendim savaşırım... Tanrı'nın, krallığı ve halkımın düşmanları üzerinde kısa bir süre sonra unutulmaz bir zafer kazanacağız.

Ve gerçekten de zafer kazandılar.

Bir kadının korkuya kapılmak yerine şaşkına dönmeyi seçmesiyle neler olduğunu görüyor musunuz? Elizabet, Tanrı'yı korkusuzca izledi, Tanrı'nın kendisi için çizdiği geleceğe özen gösterdi. Tanrı'nın öğüdünü arama noktasında sıradan davranmadı ve üç ayrı dilde dua günlükleri tuttu. Sonuçlar şaşırtıcıdır. Belki siz de Tanrı'nın sizi olağanüstü veya ürkütücü bir şey yapmaya çağırđığını hissediyorsunuz. Öyleyse, Lucy ve Kraliçe Elizabet'in örneklerinin ileriye gitmenizde sizi cesaretlendirmesine izin verin.

Başkalarının sizi nasıl değerlendirdikleri önemli değildir. Eğer Tanrı konuşmuşsa, O'nu dinleyin. Gitmenizi istediği yere gidin; size söylediklerini dinleyin. Önderlik yaparken bu Aslan'ı izleyin ve başkaları anlamasa da "bilme durumuna" güvenin.

şaşkına dönmeye hazır mısınız?

Bir Fısıltıdan Bir Kükremeye

Aslan değildim, ama aslan gibi kükremek bana düştü.

WINSTON CHURCHILL

Aslanlar kükreler.

Bunu bildiğinize hiç kuşkum yok. Ama dişi aslanların da kükrediklerini biliyor muydunuz? Aslan ve dişi aslanların etkili bir biçimde kükremeleri için, ilk önce duruşlarını değiştirmeleri gerekir. Böylesine kaba veya ham bir duyurunun serbest bırakılması için başın eğilmesi gerekir. Güçlü başları öne düşer ve ciğerlerini havayla doldurmak için göğüslerini şişirirler. Kükrediklerinde kendilerini adeta patlamaya hazır hissedip hissetmediklerini merak ederim. Kükremelerinin sessiz sakin bir gecede sekiz kilometre öteden duyulduğu ve yolu üzerindeki insan ve öteki yaratıkların kalplerini titrettikleri bilinir. Bir aslanın kükremesinin yüreğinize salacağı korkuyla sizi durdurup yolunuzdan edebilir.

Aynı şekilde, eğer bizler, Tanrı'nın dişi aslanları olarak bu kuvvette bir ses ortaya koymak istiyorsak, mevcut duruşumuzu değiştirmemiz gerekecektir. Kükreme kabiliyetine sahip olmak için yukarıda tutulan başlarımızı önümüze eğmemiz gerekir. Bu

alçakgönüllü ve dua duruşu, Tanrı'nın Ruhunun taze nefesiyle dolmamız için bizi uygun konuma getirecektir. Bu kükremenin, içimize aldığımız Tanrı'nın Ruhunun doluluğu, O'nun yaşamını içimizde tutma kapasitemizi aştığında, meydana geleceğine inanıyorum. O'nun gerçeğini, sevgisini ve iyiliğini artık içimizde tutamayacak düzeye geldiğimizde, Tanrı'nın bütün varlığını coşkulu bir biçimde serbest bırakacağız.

Ama dişi aslanın kükremesinin tersine, bizim kükrememiz sestem ibaret olmayacaktır. Bizim bildirimimiz dikkat çekici iman sözleri, davranışları ve eylemlerin tanrısal birleşiminden oluşacaktır. Elle dokunulmayan iman, umut ve sevgi, bireylerin hayatına dokunulabilir hale geldiğinde ve dünyanın ihtiyaçlarına ve Tanrı'nın sevgisine karşı birleşik bir yanıt olarak ifade edildiğinde, o zaman kükrememiz duyulacaktır. Aslanımızı örnek aldığımızda, dünya O'nun kükremesini duyacaktır. O zaman daha az öneme sahip efendiler ve sesler susacak ve bir yakarış yükselecektir, "Yalnızca Tanrı'ya tapının!"

Dünyamız kükremelerle dolu. Kükreme kavramını araştırdıkça, kükreme kapasitesine sahip birçok şey keşfettim. Okyanuslar kükreler. Rüzgâr, kendi rüzgâr kükremesini serbest bırakır. Büyük miktarlardaki su büyük bir yükseklikten düştükçe, şelaleler de kükreler. Bir spor karşılaşmasını izlemeye giden seyirciler de tribünlerde kükreler.

Cennetin tahtının önündeki dört canlı yaratık "Kutsal, Kutsal, Kutsal" diye kükremekte ve bu kükremenin sesi göklerdeki kapıların kapı süvelerini titretmekte (Yeşaya 6:4). Bizler dünyada onların sözlerini ruhsal ezgi formunda tekrarlarız, ama Kutsal Tanrı'nın bu duyurusu bir kükreme şeklinde ortaya çıkmıştır.

Herkesin Rabbi, En Yüce Olan Tanrımız... kükreler.

Yükseklerden kükreyecek RAB,
Kutsal konutundan gürleyecek,
Ağılına şiddetle kükreyecek. (Yer. 25:30)

Ve yine,

Ben Tanrı'yım, Kutsal Olan'ım aranızda,
Artık öfkeyle üzerinize varmayacağım.
Aslan gibi kükreyen RAB'bin ardınca yürüyecekler;
O kükreyince titreyerek gelecek çocukları batıdan.
(Hoşea 11:9-10)

Bir ses çıkarmayı bir fısıltıdan, hırlamadan, ağlamadan ve haykırıştan daha büyük ve güçlü yapan şey nedir? Ses kuvveti, bir kükremeyi tek başına insanları gücüyle hayretler içinde bırakan bir şey haline getirebilir mi?

BİR FISILTIYLA BAŞLAR

Bunu yanıtlamak için, gelin ilk önce bir fısıltının dinamiğini inceleyelim.

Mezmurcu şöyle yazar:

Biri'nden bu en nazik fısıltıyı duyuyorum
Asla bana konuşacağını tahmin etmemiştim. (Mezmur 81:5)

Burada mezmurcu deneyim ettiği Tanrı'nın fısıltısı karşısında duyduğu hayreti açıklıyor. Tanrı'ya birlikteliğini kaleme almamış ve onun hakkında ilahi söylememiş miydi? Belki bu mezmurda Tanrı'yla paydaşlığı başladığında deneyim ettiği şaşkınlığı yeniden ziyaret ediyor. Daha önce duymadığımız bir şeyi fark etmeyiz. Davut ilk önce daha genç bir çobanken Tanrı'nın kendisine fısıldadığını duydu ve ondan sonra Tanrı'nın sesini her yerde duydu. Tanrı'nın sesi "en yumuşak fısıltı" olarak betimlenmekte. Görkemli Olan ince yumuşak bir sesle konuşur, insan yaşamının acımasız gerçekliğini vurgular.

Ve bu nedenle sessiz olmaya davet ediliyoruz: "Sakin olun, bilin ki, Tanrı benim!" (Mezmur 46:10)

Yüce Tanrı'nın ve her şeyin Yarattıcısı'nın fısıltısıyla çocuklarının dikkatini çekeceğini ve onları sakinleştireceği bildiğinden eminim.

Bağırın Tanrı'dan çok fısıldayan Tanrı fikrinin daha şaşırtıcı olduğunu öğreniyorum. Tanrı'dan gök gürlemesi sesini andıran bir sesle konuşmasını bekleyebilirsiniz, ama bir fısıltı hiç beklenmeyen bir anda ortaya çıkar. Bu nazik yankılanmayla, Tanrı kişilerin dikkatini çekme gücüne sahiptir. Tıpkı enginlerin birbirine seslenmesi gibi, Tanrı fısıltısı da Yaratıcı'nın yarattığı çocuklarının içinde yankılanan bir çınlamadır.

İlyas, rüzgârda, depremde ve ateş içinde Tanrı'yı aradı, ama fısıltıda O'nu buldu (1. Krallar 19:12). İlyas ince, yumuşak sesi duyunca, mağarasından çıktı ve Tanrı'nın kendisine söylediklerini duydu.

Sakin ses tonları, sesleri duyabilecek kadar kendilerini sakinleştiren kişilere derin ve yakın bildiriler taşır. Bu ince sakin ses tonunda, ruhumuz bizi evlat edinen bir babanın fısıltısını duyar. Hepimiz Tanrı'nın fısıltısını duymayı özlemle bekleriz. Yaratıcınızın sesini duymak amacıyla yaratıldınız. O'na ruhlarınızın derinliklerine konuşmasına ve yüreğinizin arzuladığı şeyleri yerine getirmesine izin verin.

Ben, Tanrı'nın konuşmasına her zaman bir fısıltıyla başladığına inanıyorum. Her yüksek sesli şey bir fısıltıyla başlar. Hamile olduğumda ve içimde bir yaşam canlandığını hissettiğimde, bu sanki gelecek olan çocuğun bir fısıltısıydı. Bir ağlama, içerde bir fısıltıyla başlar. Belki ruhunuzun derinliklerinden gelen bir ağlamaya karşılık ilk önce Tanrı'nın fısıltısını duydunuz. "Tanrım, açım, korkuyorum, yalnızım."

O da yine size fısıldadı, "Korkma. Ben buradayım, çocuğum!"

Bazen fısıltıyla konuşan anneleri bile hayal ediyorum. Korkmuş çocuğunu sakinleştirmeye çalışan bir anne, bağırmasın; fısıltıyla konuşur. Yıllarca Tanrı'nın kız çocuklarının, içlerindeki kıpırtıları birbirlerine fısıldadıklarını duydum. Yaklaşık otuz yıldır yataktaki kocama fısıltıyla konuşmaktayım. Gecenin bir yarısında sıcak yatağımızda yüksek sesle konuşmak uygun değilmiş gibi geliyor. Orası bir fısıltı, dinlenme ve yakınlık veya mahremiyet yeridir.

Ailemizin yan yana oturduğu kilise toplantılarında fısıltıyla konuştuğum zamanlar olmuştur. Sert veya gerçek olmayan bir şeyler duyduğumda, alçak bir ses tonuyla konuşmuşumdur. "Bu

doğru değil” diye fısıldarım. John ve oğullarım sessizce başlarını sallarlar ve bazen de “Neden sıkıldığını anlıyoruz. Bunu daha yüksek bir ses tonuyla söylemen gerekmez. Seni duyuyoruz” anlamında kolumu sıvazlarlar.

Mecburmuşum gibi fısıltıyla konuşurum. Çok küçük, çok özel, çarpıtılmış veya tamamen yanlış bir şeyle yüzleşmemek ve sessiz kalmak, bana yanlış geliyor. Belki üstlendiğim rolden kaynaklanıyor, ama bu tohumlar kök salmadan onları uzaklaştırmak amacıyla gerçeği ağzımda homurdanırım. Fısıltım, yüksek sesle söylenen şeyi yalanlar.

Duyurulduğunu duyduğum şeyler, Tanrı'nın bana fısıldadığı veya hayatımda altını çizdiği şeylerle uyumlu değilse, fısıldarım. Hiç kuşkusuz sizin de aynı şeyi hissettiğiniz zamanlar olmuştur. Tanrı'nın fısıltısını duyduğunuzda, o zaman onun kutsal ve dikkatimizi vermeye değer olduğunu bilirsiniz. Çoğunlukla öğrettiğimiz veya vazettiğimiz zaman, basitçe başkalarının bize öğrettiklerini tekrarlarız. Ama Tanrı konuştuğu zaman, olay bambaşka bir şeye bürünür. Tanrı'nın fısıltısı hafif bir şey değildir ve onurlandırılmalıdır.

Tanrı erkek ve kız çocuklarına fısıldıyor. Bu dönemin fısıldamanın ve Tanrı'nın fısıltısını duymanın zamanı olduğunu seziyor musunuz? Belki şimdi bile duyuyorsunuz. Fısıltılar, sırların ve önceden bildirmelerin dilidir.

Binlerce yıldır Tanrı'nın fısıltısı aranmıştır ve araştırma çok fazla kez sessizlikle karşılanmıştır.

Size şunu söyleyeyim, nice peygamberler, nice krallar sizin ördüklerinizi görmek istediler, ama göremediler. Sizin işittiklerinizi işitmek istediler, ama işitemediler.
(Luka 10:24)

Eski peygamberler ve krallar duymak için çok gayret ettiler, ama Tanrı konuşmadı. Geleceği kavramak için gözlerini kısarak baktılar, ama ufukta hiçbir şey görünmüyordu. Ses, görüm veya imge yoktu, arkadaşlarına “Onu duydunuz mu?” demelerini sağlayacak hiçbir şey yoktur.

Sonra mesajın ulaştığı bir zaman geldi. Ama mesaj fısıltı halinde değil, kişisel olarak geldi. Fısıltıyla söylenen Söz, insan bedeni oldu ve etrafta dolaşarak insanlara dokunarak, onlara öğreterek, onları iyileştirerek ve ölümden dirilterek yüksek sesle konuştu. Maalesef, dinlemek için gayret edenlerin artık duyacak kulakları bile yok. O'nu kaçırdılar, çünkü Tanrı, onların beklediğinden daha farklı görünüyor ve daha farklı konuşuyordu. İsa, vergi memurlarına ve balıkçılara fısıldadı ve Ferisiler'e bağırды.

Kim olduğunu ve nereden geldiğini ağzıyla açıklamaktansa, İsa, kimliğini yaşamıyla açıklayıp göstermiştir. Eylemleriyle sözcüklerden çok daha yüksek bir ses tonuyla konuşmuştur.

BİR FISILTIDAN BİR HAYKIRIŞA

Birçoğumuz gibi, arkadaşım Bobbie Houston cennetin sesini dinler ve En Yüce Olan'ın Ruhü'nün kız çocukları için bir buyruk vermesini izler. Birçoğumuzun görmekte olduğu şeyleri şu şiirsel sözcüklerle yakalamıştır:

Tanrı'nın fısıltısı bir haykırış olmuştur.

Dünyadaki kadınlar da aynı şeyleri söylüyor.

Her geçen gün Tanrı'nın çok daha fazla sayıdaki kızları O'nun fısıltısını duyuyor. Tanrı'nın fısıltısı nedir? Ve neden ses kuvveti artıyor? Beyan ettiğimiz umudumuzu pekiştiren bir gelişme de, adaletin yerine gelmesi için dile getirilen toplu haykırışın yükselmesidir. İsa'nın annesi Meryem, halkının kurtuluşuyla ilgili Tanrı'nın vaadini alınca, onu içinde sakladı ve ona yüreğinde çok büyük bir değer verdi. Bugün artan sayıdaki Tanrı'nın kız çocukları O'nun yüreklerine ekmekte olduğu yaşam ve özgürlüğü duyuruyorlar. Bunun bir sonucu olarak, bireysel yüreklerde bir fısıltı olarak başlayan şey, bugün ortak bir haykırışa dönüşmüştür. Mesaj, uzun süre sessiz tutulan noktanın üstüne çıkıyor.

Kulağınıza fısıldananı, damlardan duyurun! (Matta 10:27)

İsa ilk önce kendisi fısıldadı ve ardından da öğrencilerine haykırmalarını söyledi. Özel bir yakınlık içinde onlara anlayış ve bilgelik aşıladı, ardından gizli olanı açıkça duyurmaları için onları yüreklendirdi.

Dünyada, dün Tanrı'nın fısıltını duyarak konuşan kişilerin, yarın haykıranlar olmaya terfi edilecekleri bir dönemde yaşadığımıza inanıyorum. Bunun olası önem ve büyüklüğünü anlayıp anlamadığımızdan emin değilim, ama şu anda bile birçoğumuzun eğilip kulak kabarttığımızı sezinliyorum. Yakına geldikçe, belli belirsiz bir fısıltı duyarsınız—içten içe bir kaynama.

Tanrı'nın fısıltısı öylesine cezbedicidir ki, korkutucu olabilir.

Öylesine tahrik edici olabilir ki, ortaya çıkardığı sonuçlardan sonra izole edici olabilir.

Öylesine güçlü olabilir ki, bir kez harekete geçti mi, durdurulması olanaksızdır.

Gökte şimşekler çakıyor, gök gürlüyor.

Dinleyin! Tanrı sesini yükseltiyor!

Gücüyle denizdeki fırtınayı dindirir,

bilgeliğiyle deniz canavarlarını uysallaştırıyor.

Bir nefesiyle gökyüzünü temizler,

tek bir parmağıyla deniz yılanını ezer.

Ve üstelik bu yalnızca başlangıç,

egemenliğine ilişkin bir fısıltı.

Sesini *gerçekten* yükselttiğinde her istediğini yapacağız!

(Eyüp 26:11-14, The Message çevirisi)

Kesinlikle...ne yapacağız? Titreyeceğimiz kesin, ama fısıltıyı bilen ve ona güvenenler yaklaşmakta olan haykırışına karşı direnmeyeceklerdir. O'nun sesini yükseltmesini beklerken, içimizde bir şey korku içinde dinleyecek. Tanrı'nın tüm gücü ve yönetimi yalnızca fısıltı düzeyinde işlemekte. Soluk verışı gökyüzünü temizler!

Tanrı, dünyama yaşam, özgürlük, umut, güç, vahşilik, değer ve hatta güzelliği ilk fısıldamaya başladığında, beni gerip

genişletti. Genişleme ve bymem için yeterli yerim yokmuş gibi görünmesine karşın, bana genişleme teklif etti.

Kaygımı en iyi şu şekilde açıklayabilirim: Diyelim ki, hayatınızın sizin bildiğinizden çok daha büyük bir önem ve değeri olduğunu, hayatınıza ilişkin kabul ettiğiniz her şeyin aslında hiç de doğru olmadığını bildiren bir fısıltı duyduunuz. Bu fısıltı, açıkça söylenen şeylerle çelişmekte.

Ancak fısıltı bazı sır ve derin yerleri açığa çıkarır ve henüz ifade edilmemiş bir özlemi uyandırır. Kulağa televizyonda duyduğunuz veya kitap ve dergilerde okuduğunuz şeylerden çok daha gerçekçi gelir. Bu fısıltı sonucu oluşan esinle, artık aynı kişi değilsiniz. Birden bire bir ay, bir hafta veya bir gün önce rahat olduğunuz yerler, ilişkiler ve konuşmalardan artık kendinizi rahat hissetmezsiniz.

Tanrı'nın kulağıma fısıldadığını ilk duyduğumda, meydana gelen şey böyle bir şeydi. Bir şekilde bir ayrışmanın meydana geldiğini biliyordum; inancımdan değil, daha önce bildiğim şeylerden ayrışmıştım. Sanki srklendiğimi hissediyordum, ama nedeni konusunda hiçbir fikrim yoktu veya bir sonraki limana nasıl varacağımı bilmiyordum. Daha önce istikrarlı olan her şeyi şimdi belirsiz, kesin değil ve rahatsız edici hissediyordum. Yaşamımda kesin olan tek şey, bir şeylerin değiştiği ve benim bir daha aynı olmayacağım gerçeğiydi.

Evet, bir fısıltının bizi bildiğimiz şeyden bu denli çabuk bir biçimde ayırma gücü vardır—ve aynen o şekilde. Bazıları bunu bir tezahür olarak çağırabilir; başkaları da bunun bir düşünce yapısı değişimi olduğunu söyleyebilir.

Her ne zaman Tanrı'yı arasam, bana bir fısıltıyla yanıt verir.

Yaklaş ve yanıtı kulağıma fısılda.

Gerçekten sana ihtiyacım var. (Mezmun 55:2)

Yanıtları bir ayrılığa neden olabilir ve bir süre rahatsız edici olabilirler. Bu nedenle, Tanrı'nın fısıltısını duyduğumuzda, kendimizi susturmamız, dinlememiz ve içimizdeki fısıltıyı yakalamaya çalışmamız son derece önemlidir.

Ludwig van Beethoven şöyle yazmıştır, “Tınılar, onları notalara dökmeyene dek, benim hakkımda ses çıkarır, kükrer ve fırtına gibi eserler.” Eğer içinde duyduğu tınıları notalara dökmekte başarısız olsaydı ne olurdu? Yalnızca onun müziğinden mahrum kalmazdık, aynı zamanda onun müziği eşliğinde içimizde uyanan düşünce, sevgi, rüya ve esinlerden de mahrum kalırdık.

Tanrı'nın fısıltısı içimde bir düşünce fırtınası veya kükremesi uyandırdığında, onu kaydetmeyene dek rahat etmem. Gökten gelen fısıltıyı yakalamanın birçok yolu vardır. Bazılarımız sesi kağıda döker; bazıları da onları müziğe aktarır. Başkaları onun içeriğini yüksek sesle dile getiren mesaj, drama ve öyküler yoluyla ona ses verirler. Yine bazıları da yaratıcı bir fısıltıyı sanat ve mimariye aktarır ve böylece fısıltıya bir biçim ve işleyiz katarlar.

Burada asıl önemli olan yöntem değil, ama onu kaydetmektir.

FISILTIYI YÜKSEK SESLE YAŞAYIN

Hepimiz “Yüksek sesle yaşayın” ifadesini duymuşsunuzdur, ben bu tümceye bir ekleme yapmak istiyorum. İçinizdekini yüksek sesle yaşayın.

Ralph Waldo Emerson şöyle demiştir, “Hiçbirimiz yalnızca kendimizin duyduğu bu fısıltıyı dinlemediğimiz sürece, asla kusursuz veya mükemmel bir şey başaramayacağız.”

Kendi başınıza ve kendiniz için dinlemeyi öğrenin. Yalnızca sizin duyabileceğiniz şeyi başkalarının size söylemesini istemeyin. Böyle yapmakla, Tanrı'nın yüreğinize fısıldadığı şey üzerinde onlara güç vermiş olursunuz. Tanrı'nın fısıldadığı şeyi onurlandırın ve kusursuz bir biçimde içinize aktardığı şeyi dinlemek için zaman ayırın.

Fısıltıyı duyduğumuzda genellikle yalnızız. Ama fısıltıyı duyan yalnızca biz değiliz. Tanrı, duymak için yeterince sessiz olan herkese konuşmaya isteklidir. Sadece Kutsal Ruh'u açık ve net bir şekilde duymak ve ardından sözlerini güçle kavramak

için yeterince uzun bir süre beklememiz gerekir. Fısıltının bize düşen payını yakaladıktan sonra, başka insanların yaşamındaki fısıltıyı fark etmeye hazır hale geliriz. Sessizce dinleme dönemleri oldukça rahatsız edici olabilir, ama eğer kendimizi yeniden bağlantı içinde bulmak ve güvenli bir limana doğru yol almak istiyorsak, bu süreçten geçmeliyiz.

Tanrı'nın fısıltısını dinlerken yalnız başıma olma dönemim, kendimi Filipinler'de Helen, Bobbie, Lisa ve Deborah gibi güçlü ve nazik kadınlar arasında bulduğum 2006 yılında sona erdi. Hepimiz dünyadaki kadınlara değer ve güç katacak bir eğitim programını başlatma sürecinin bir parçası olmak için farklı ülkelerden oraya gelmiştik.

Davranış tarzımı bu konferansta köklü bir biçimde değiştireceğine ilişkin bilgiye önceden sahip değildim. Karşılaşma, ne söylediğimden çok nasıl söylediğimi değiştirdi. 2006 yılı biterken sözlerimde daha az soru ve özür olduğunu düşünmek istiyorum.

Konferanstan sonra Tanrı'nın fısıltısıyla daha yakın bir bağlantı ve O'na karşı daha doğru bir tutum içindeydim. O zamana dek, daha çatışmacı, izole ve oldukça yalnızdım.

Konferansta ilk önce ben konuştum. Konuşmamı bitirdikten sonra, oturup öteki kadınların mesajlarından içtim. Her paylaşımdan sonra, yorgun ve şaşkın canıma yaşam aktı. Sanki açıklık, güç, meshediş ve nezaketle konuştukça, her kadın fısıltılarımı ve sırlarımı dile getiriyor gibiydi. Yanaklarımdan süzülüp canımın kurak yerlerini sulayan göz yaşlarımı tutamıyordum. Özlemlerim ve sorularım yanıtlanmıştı.

Son toplantıdan sonra bu kadınlardan bazılarıyla otele döndüm. İçimde olup biteni sözcüklere dökmeye çalışırken elim ayağıma dolanıyordu.

Bobbie, "Ama bu aynı şeyler üzerinde yazıyor ve konuşuyorsun" diye bir yorumda bulundu.

Haklıydı, ama o ana dek bunların bu denli yüksek sesle yankılandığını duymamıştım. Yıllar boyunca yalnız olduğumu ve sınırlı bir alandaki sözleri konuştuğumu hissettim. Dışarıyı görebiliyordum, ama biri birden bire kapıyı ardına kadar açıp

beni ışık ve gülmeye dolu geniş ve açık bir alana çıkmaya davet etmeyene dek, dışarı çıkamıyordum.

Bobbie uzanıp bacağıma dokundu. “Artık yalnız değilsin.” Başımı onaylarcasına salladım ve ağladım. Kendimi bir çocuk gibi hissediyordum, ama en azından bunu umursamıyordum. O gece hayatımın önemli dönüm noktalarından biriydi. Dahil edildiğim ana dek, kendimi yalnız hissedeceğimi fark edip fark etmediğimden emin değilim. Gerçekten de erkek kardeşlerinin safına katılıp dünyayı değiştirmek için birlikte çalışacak olan kız kardeşlerden biriydim. Bu aynı fısıltıyı duyan başkalarıyla bağlantı içine girmek, güçlendirici, şaşırtıcı ve özgür kılıcıydı.

Siz de bunu deneyim etmiş olabilirsiniz. Hiç kendinizi dışarıdan içeriye bakıyorken birden bire içeridekilere dahil edilmiş buldunuz mu? Kız çocuğu, kız kardeş, anne ve arkadaş, bir yere ait olduğunuzu bilin. Yalnız değilsiniz. Asla yalnız olmayacaksınız. İçlerinde Tanrı'nın fısıltısını taşıyan ötekilerin hepsi tarafından gözlenmekte ve içeriye davet edilip hoş karşılanmaktasınız.

Bu dahil edilme durumu, davet edilmediğinizi fark ettikleri veya görgü kuralları gereği kendilerini zorunlu hissettikleri için olmamıştır. Hayır, kesinlikle değil. Yeryüzünde ayağa kalkmakta olan erkek ve kadınlardan oluşan bir gruba ait olduğunuz için dahil edildiniz.

Ama siz aitsiniz. Kutsal Olan sizi meshetti ve hepiniz bunu biliyorsunuz.

Bilmediğinizi bir şeyi size anlatmak için bunları yazmadım, ama bildiğiniz gerçeği onaylamak ve gerçeğin yalan söylemediğini size hatırlatmak için yazdım. (1. Yuhanna 2:20-21)

Ait olduğumu bilmek benim için son derece önemliydi. Her hafta seyahat edip yüzlerce kadına konuştuğum halde, genellikle kendimi bir ziyaretçi gibi hissedirdim. Her zaman ziyaret edip asla ait olmamak, kendinizi zaman zaman yalnız hissetmenize neden olabilir. Dolayısıyla gelin şimdi konuyu çözelim, sevgili arkadaşlar; siz ziyaretçi değilsiniz—siz ailedensiniz. Birçok kişi birlikte olduğunda, sözler yankılanır, ilişkiler kurulur ve

sesin kuvveti artar. Bu tür fısıltı bizi bağlantı kurmaya davet eder.

Peki, öyleyse haykırmak nedir?

Bağırmayın. Hatta, size “Bağırın!” diyene dek fısıltıyla da olsa konuşmayın bile—o zaman bağırırsınız! (Yeşu 6:10)

Fısıltının bir haykırışa dönüşmesinin de bir zamanlaması vardır. Gördüğünüz gibi, stratejik ve tehlikeli bir dönemde yer-yüzünde yaşıyoruz. Tanrı'nın Eriha'da yaptığı gibi, bazı şeylerin etrafını gizlice kuşatacak ve toplu bir haykırışla onları yere yıkacaktır.

Rab'bin kendisi, bir emir çağrısıyla, başmeleğin seslenmesiyle, Tanrı'nın borazanıyla gökten inecek. Önce Mesih'e ait ölümler dirilecek. (1. Selanikliler 4:16)

Tanrı'nın sesiyle, borazanıyla ölüm ve yıkımın egemenliği son bulacak.

İsraililer bağırarak için gerekli güç gelmeden önce, Eriha'yı yedi kez dolandılar. Aynı şekilde, zeki dişi aslanlar da kurdukları pusudan emin olmadıkları sürece kükremezler. Burada asıl önemli olan nokta, yüksek sesle bağırarak veya haykırmak değil, ama stratejik olmaktır. Hiç birimiz güçlü bir biçimde yerine getirmek için konumlandırılmadığımız hiçbir şeyi dururmamalıyız.

Bütün fısıltıları bir haykırışın ses kuvvetine yükseltmemeliyiz.

Doğum vakti yaklaşan gebe kadın

Çektiği sancıdan ötürü nasıl kıvrır, feryat ederse.

(Yeşaya 26:17)

Yıllarca gerek bireysel gerekse de toplu olarak sancılarımız içinde feryat ettik, ama acıdan feryat etmek yanıt değildir. Asıl yanıt, doğum sancısından sonra dünyaya bir yaşam getirmektir. Dünyaya güçlü ve coşkulu kız çocuklarından oluşan bir kuşak getirmek amacıyla çektiğimiz doğum sancısı, önyargı ve acının beraberinde getirdiği ödülleri toplayalım.

HAYKIRIŞ KÜKREMEYE DÖNÜŞTÜĞÜNDE

Herkes bağırabilir. Ama herkes kükreyemez, en azından zamanı gelinceye dek.

Öyleyse kükreme nedir? Kükreme, süper yüksek bir sesle bağırarak demek değildir. Her şeyden önce, korkusuz bir bildiridir. Bir kükreme, ilkel, taşkın ve az da olsa pek zeki olmayan bir şeyleri serbest bırakmaktır. Hepimizde kükreme potansiyeli vardır, ama bireysel olarak değil. İnsanlar için kükremenin, seslerden çok, toplu bir ifade veya beyan olduğuna inanıyorum. Kükremenin, umudu paylaşmak ve Tanrı'nın sevgisini ifade etmek yoluyla imanlarını sesli yaşayan insanların sesi olduğuna inanıyorum.

Bazılarınız 1970'li yıllarında Helen Reddy'nin "Ben kadını, kükrediyimi duy!" dizelerinin geçtiği şarkıyı anımsayacaktır. Yalnızca kadınların kükremeleri gerektiğini önermediğimi lütfen anlayın. Ne de kadınların erkeklere ve erkeklerin de kadınlara kükremelerini öneriyorum. Seslerimizi yükseltmenin ve birlikte kükremenin zamanının geldiğine inanıyorum!

Şimdi bile ruhumda şunu duyuyorum, "Kendinizi hazırlayın kız çocuklarım, çünkü toplu haykırışınızın yeryüzünde yankılanacak ve gökten gerekli olanı sağlayacak bir kükremeye dönüşme potansiyeli var." Winston Churchill'in dediği gibi, "Aslan değildim, ama aslan gibi kükremek bana düştü."

Aynı şekilde, biz de aslan değiliz, ama Aslanımız'ın kükremesine ses vermek bize düştü. Yalnızca İsa, Mesih ve Yahuda Aslanı'dır. Bizler de O'nun kükremesini yankılatan izleyicileriyiz. Aslan Rabbimizin kükremesine ne yol açacaktır? Bu sorunun yanıtının, aslan ve dişi aslanların vahşi doğada kükremelerine neyin neden olduğunu incelediğimizde, ortaya çıkacağına inanıyorum.

Bu büyük kedilerin her ikisi de kükremelerine karşın, her birinin kükremesi farklı nedenlerden kaynaklanır. Bir aslanın kükremesinin en önde gelen nedeni, bölgesini bildirmek ve korumaktır. Karanlık çöktüğünde, bölgenin ve sürünün egemen aslanı (veya dişi aslanları), ayakları üstüne kalkacak, başını öne eğecek, göğsünü gelecek ve içeriye gecenin havasını çekecektir.

Ardından da kükremeyi serbest bırakacaktır. Kükreme sesi bölgede yankılanıp şunu dile getirecektir, “Uyanığım, güçlüyüm ve buradayım. Bana meydan okumaya cüret edecek herkese karşı bölgemi ve sürümü savunmaya hazırım. Dişi aslanlarımı veya yavrularımı çalmaya gelen biri olursa, buna sessiz kalmayacağım. Ailemizin bir parçası olmayan hırsızlar yiyeceğimizi kapamayacaklardır.”

Aslanın kükremesi sırtlanları ürkütür. Gücü içeride ve dışarıda hissedilmiş ve gölgede pusuya yatmış bütün herkesi, rahatsız edilmelerinin hoş karşılanmayacağı konusunda uyarmıştır. Kükremesi işgalcileri dehşete düşürür ve sınırları yerli yerine koyar.

Aslanlar aynı zamanda sürülerinin üyelerinin yerini belirlemek için kükreler. Kükremeleri, “Ben buradayım. Sen neredesin” der. Akriba veya tanıdık aslan ve dişi aslanlar kendi kükremeleriyle karşılık verirler.

Kükremenin gücü ve ses kuvveti aslanın karakteristik özelliklerinin birçoğunu ortaya çıkarır. Kükreme, büyüklük, yaş ve fiziksel durum hakkında bilgi verir. Aslında, kükremesi şunu ifade eder, “Beni görmediğini biliyorum, ama bunu duyuyor ve hissediyor musun? Bana bulaşma!” Son olarak, tepesi attığında, kükreler.

Bu sözleri yazarken, İsa'mızın Tanrı'nın evinin gayretiyle yapılıp tuttuğunu düşünmekten kendimi alamıyorum. Biz de aynı şekilde başımızı öne eğecek, yaşamlarımızı dolduracak ve O'nunla ilişkimizden ötürü kim olduğumuzu bildirecek kadar yeterince hevesli miyiz?

Şimdi, peki dişi aslanı kükremesi için ne teşvik eder?

Tıpkı aslan gibi, bölgesini bildirip korumak ve sürünün üyeleriyle ilişkisinin geçerliliğini bildirmek için kükreler. Öteki dişi aslanların yardımını ve korumasını almak ve de düşmanları defetmek için kükreyecektir. Kayıp ve etrafta dolaşıp duran yavruları çağırmak için kükreler. Ama dişi aslanın kükremesinin temel nedeni, yavrularını korumaktır.

Bunu örnekleyerek açıklamak amacıyla, aslanların neden kükrediklerine ilişkin yapılan iki yıllık bir çalışmanın ortaya koyduğu gerçekleri ödünc alıp burada size sunmak istiyorum.

Öyle görünüyor ki, birlikte bir grup oluşturmak ve grup halinde yaşamakla, dişi aslanlar hem yavrularını öldürme potansiyeli taşıyan erkelerle doğrudan karşılaşmalarında yavrularını daha iyi koruyabilecekler, hem de birlikte kükremekle bu karşılaşmaların olma olasılığını en aza indirme şansına sahip olacaklardır.

Dişi aslanlar genel olarak birlikte kükreler, çünkü dişi aslanın tek başınayken kükremesi, grubun üyesi olmayan bir aslana kendisiyle çiftleşme daveti olarak yanlış bir sinyal gönderebilir. Dişi aslanların yapmak istedikleri en son şey, yavrularını öldürecek ve sürüyü ele geçirecek bir erkek aslanı cezbetmektir. Sürü dışından gelen serseri bir aslan, dişi aslanlar çok geçmeden kendisiyle çiftleşsin diye, sürünün yavrularını öldürür (Dişi aslanlar eğer zaten yavru yetiştiriyorlarsa, çiftleşmezler). Bu da kendi soyunu çabucak büyütmesini sağlar.

Tarihsel olarak, davranış bilimciler dişi aslan sosyal ağının arkasındaki temel nedenin, avlanma kapasitesini artırması olduğuna inanmaktalar. Şimdi size biraz önce içinden alıntı yaptığım araştırmanın ortaya çıkardığı sonuçları değerlendiriyorlar ve dişi aslanların akraba veya tanıdık bir grupta kalmalarının bir numaralı nedeninin, yavrularını korumak ve iki numaralı nedeninin de avlanma çabalarının koordinasyonu olduğuna inanıyorlar.

Grup olarak kükremenin arkasında yatan temel nedenin, çocuklarının ölümünü ve yıkımını engellemek olduğunu okuduğum zaman, neredeyse ağlıyordum. Yapılan çalışmada, birlikte kükreyen yalnızca üç dişi aslandan oluşan bir grubun yavrularını öldürmek isteyenleri caydırmaya yeteceğini öğrendiler.

Bu bize ne söylemekte?

Yalnız biri yenik düşer,
Ama iki kişi direnebilir.

Üç kat iplik kolay kolay kopmaz. (Vaiz 4:12)

Eğer dişi aslanlar, öteki dişi aslanlardan izole olduklarında veya ayrı düştüklerinde, yavrularının güvende olmayacaklarını biliyorlarsa, bizler hâlâ neden bağımsız olmaya veya hareket

etmeye çalışıyoruz? Birlikte gençlerimizi ölüm ve yıkımdan koruyabiliriz. Tek başımıza şansımız yoktur.

Durum böyleyse, neden birbirimize olan ihtiyacımızı kabul etmekten çekiniyoruz? Büyük kalabalıkları harekete geçirmek zorunda değiliz; dünyayı kalabalıklar için değiştirmek için yalnızca birkaç duyarlı ve şefkatli insana ihtiyacımız vardır.

DUA KÜKRER

Yalnızca akraba veya tanıdık dışı aslanlar korkmadan kükremeye cüret edebilir. Kız kardeşlerinin yalnızca seslerine değil, aynı zamanda korumalarına da ihtiyaçları olduğunu bilirler.

Peki, Tanrı'nın dışı aslan kız çocukları olan bizler, neden kükremeliyiz?

O'nun güçlü egemenliğini ve bizim de birlikteliğimizi bildirmek için seslerimizi yükseltiriz. Kaybolanı içeriye çağırmak için kükreriz. Sesimiz gençlerimize yol gösterecek ve güvenle evlerine dönmelerini sağlayacaktır. Suçluların, düşmanların ve hırsızların hareketlerini kontrol etmek için havayı titretiriz. Gençlerimizi ölüm ve yıkımdan korumak amacıyla birlikte kükremelerimizi yükseltiriz. Karanlığın karşında sessiz kalmayacağız.

Bu yukarıdaki nedenlerden daha iyi nedenler düşünemiyorum. Şimdi bile, bu kadar uzun bir süredir sessiz kaldığımızdan ötürü öfkeliyim. Bizlere sesi çıkmayanlar, kimsesizler adına sesimizi yükseltmemiz buyrulduğu halde, sessiz kalma hakkımız yoktur. Saat geçtir. Bizler uyurken, başıboş bırakılan karanlık büyüdü. Şimdi artık uyanmış olduğumuzdan, bizler O'nun ışığını yüceltirken Tanrı'nın da çabalarımızı çoğaltması için dua etmeliyiz. Dua, bir araya gelmemizin en güçlü nedeni. Bu savaşı sürdürmek için gökten gelen korumaya, bilgeliğe ve stratejilere ihtiyacımız vardır.

Birkaç duyarlı insanın dünyayı değiştiremeyeceğine asla inanmayın. Çünkü, aslında, yalnızca birkaç insan gerekir.

— MARGARET MEAD

İsa, “Rab Tanrınızı bütün tutkunuz, duanız ve zekanızla sevin” demiştir. (Matta 22:37).

Tutku, dua ve zekamızla bir kükremenin ses kuvvetini yükseltebileceğimiz üç araç şunlardır. Hayatımızın bu üç alanını kutsayıp adadığımızda, Tanrı'yı tutkuyla ve zeki dualarla sevinmeye dek birleşirler.

Küçük başlayıp büyük şeylere inanırız. Tanrı, iki veya üç kişi kendi adıyla her nerede bir araya gelirse, orada onların arasında olacağına söz verir. Dua, sağlıklı, amaç ve stratejiler için yolu hazırlar. Dişi aslan kız kardeşim, yan yana, hatta telefonda bile olsa, dua edebileceğiniz iki kişi bulacağınıza iddiasına varım.

Ayağa kalktıkça, bir araya geldikçe ve seslerimizi yükselttikçe, Tanrı da bu üç kişilik grupları çabucak otuz kişilik gruplar haline getirsin. Ardından otuz kız kardeş on katı artarak üç yüz olsun. Üç yüz kişi, üç bine ve üç bin de otuz bine çoğalsın ve duaları kudretli bir kükreme gibi, yeryüzünden gökyüzüne çıksın. Aslanımızın kükremesini yankılatmanın zamanı gelmiştir.

Uykudan sonra Aslanlar gibi ayağa kalk
Alt edilemez bir sayıyla,
Çiy gibi uykudayken üzerine düşen
Zincirlerini yere çal gitsin—
Siz çoksunuz—onlar az.
—Percy Bysshe Shelley

Dişi aslan, haydi sesini yükselt.

RAKİPSİZ

Başkalarını rakip olarak görmemizin ve kendimizi kıyaslama ve rekabet ile sınırlamamızın bir nedeni var. Kendimize ve birbirimize karşı cephe alacağımız umuduyla düşüncelerimize, isteğimize ve duygularımıza saldıran bir düşmanız var. Bu durum bizi yakın ilişkilerden soyutlayan, kimliğimiz hakkında karmaşa yaratan ve amacımızı sınırlandıran bir kısır döngüdür.

Rakipsiz adlı kitabında çok satan yazar Lisa Bevere, Tanrı'nın sevgisi hakkındaki bir vahyin bu sınırları nasıl parçaladığını paylaşıyor. Başkalarını rakip olarak görmekten nasıl vazgeçeceğinizi ve Yaratcınız'la özlemine çektiğiniz derin bağlantıları, yani gerçek kimlik ve yakınlık vaadini içeren ilişkileri nasıl kuracağınızı öğreneceksiniz. Lisa, günümüze dair peygamberliksel görüşlerle dolu sağlam bir Kutsal Kitap öğretisi eşliğinde meydan okuyucu, esprili ve tutkulu bir yaklaşım sunmaktadır.

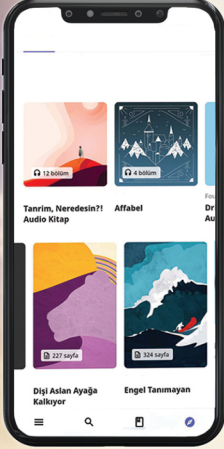
Rakipsiz bir yaşam sürmeye doğru bir adım atmanın zamanıdır.

MessengerX.com sitesinden erişebilirsiniz

X MessengerX

Herkes için, Her yerde öğrenci olarak yetişme yolculuğu

- 120 farklı dilde ücretsiz
- Uygulama ve internet üzerinden erişilebilir
- İmanda büyümenizin için tasarlanmış kaynaklar
- Öğrencilik yolunuzu ve geçmişinizi takip edin

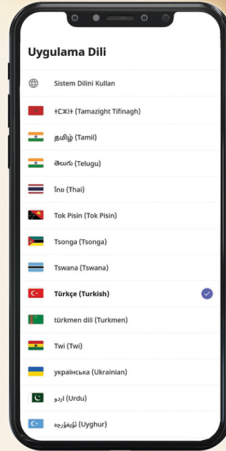

Ekitaplar, sesli kitaplar, kısa filmler, video dersler, Kutsal Kitap çevirileri ve daha fazlasını içeren Messenger öğrenci yetişirme kaynak kütüphanesinin tamamını bütün cihazlarınızda izlemek, okumak ve dinlemek için indirin.

MessengerX.com

App Store ve Google Play yoluyla dünyanın her yanından erişilebilir.

Ruhsal uyanış

Uykusundan uyanıp ayağa kalkan bir dişi aslan, muhteşem bir güç, tutku ve güzellik sergiler. Tek başına varlığıyla bile bulunduğu bölgeye hükmeder, yavrularını korur ve erkek aslanı güçlendirir. Dişi aslanlar grup halinde dikkate alınmaları gereken yaratıcı ve stratejik bir güç olurlar ve etraflarındaki dünyayı değiştirecek gibi hareket ederler.

Sen de bir dişi aslansın

Dişi Aslan Ayağa Kalkıyor adlı bu kitapta yazar ve konuşmacı Lisa Bevere dişi aslanın yaşam ve imajını kadınlar için sert ve yumuşak bir model olarak sunmaktadır. Bu olağanüstü yaratıcı karakteristik özelliklerini açıklayıp göstermekle, Lisa taze bir tutku, hüner ve amaç keşfetmeleri için kadınlara meydan okumaktadır.

Aşağıdaki noktaları öğreneceksiniz:

- Gücün göz alıcı temsilcisi olmayı
- Sert bir şekilde gençleri korumayı
- Sesleri kısırlanmış olanlara sesinizle yardım etmeyi
- Işıktayşamayı ve karanlıkta avlanmayı
- Her şeyi değiştiren toplu bir şekilde kükremeyi öğreneceksiniz.

Doğadan alınmış kayda değer kavramlarla ve dişi aslanlara ilişkin Kutsal Kitap'ta geçen zengin bir derinliğe sahip referanslarla, Dişi Aslan Ayağa Kalkıyor, dünyalarını değiştirmek amacıyla güç ve sayısal anlamda kadınlara ayağa kalkmaları için yapılan bir çağrıdır.

Bizler O'nun ayağa kalkan dişi aslanlarıyız

Tutkulu. Coşkulu. İlişki kurulabilir. Güçlü. Eğlenceli. Lisa Bevere'yi bu sözler tanımlar. Kendisi uluslar arası bir konuşmacı, en çok satan kitapları olan bir yazar ve 216 ülkede yayın yapan "The Messenger" adlı televizyon programının ortak sunucusu ve yapımcısıdır.

Lisa, şeffaf tarzıyla insanları özgürlük ve değişimle güçlendirmek amacıyla Tanrı'nın Sözü ve kişisel deneyimi bir araya getirerek öğretir. Sosyal adaletsizliklere karşı üzüntü duyan ve değişimi destekleyen biri olarak, yerel ve uluslar arası çaptaki çetrefilli sorunlara yanıt olmaları için başkalarını harekete geçiren bir kişidir.

Ücretsiz video izlemek ve indirmek için
MessengerX.com sitesini ziyaret edin.

Bu kitap yazarın bir hediyesidir
ve satılamaz.

Daha fazlası mı?
Burayı okutun:

